

Tháng năm
của Kẹo

Mộc
Diệp
Tú

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Lời Tựa](#)

[Phần 1: Tuổi Trẻ Không Phải Để Bỏ Quên](#)

[Đi Và Đọc](#)

[Cảm Ơn Đời, Mỗi Sớm Mai Thức Dậy!](#)

[Khung Cửa Bình Yên, Tôi Nhất Một Đời](#)

[Và Tách Cà Phê Đã Nguội](#)

[Đừng Đánh Mất Tuổi Thơ](#)

[Khoảng Trống](#)

[Lầm Tưởng Trong Tình Yêu](#)

[Tha Thứ Và Lãng Quên](#)

[Kết Thúc Là Để Bắt Đầu...](#)

[Tựa Vào Nhau Khi Thấy Mình Đủ Yếu Đuối...](#)

[Hạnh Phúc Không Hề Có Shortcut](#)

[Yêu Và Xa](#)

[Đàn Ông Khi Yêu](#)

[Quan Niệm Về Tình Yêu](#)

[Cảm Xúc Không Dễ Mua Bằng Tiền](#)

[Ta Vẫn Sẽ Là Ta Giữa Cuộc Đời](#)

[Người Trẻ Cô Đơn](#)

[Yêu Thương Không Chờ Đợi](#)

[Yêu Là Duyên, Chia Tay Là Chọn Lựa](#)

[Nhìn Về Nhau Trong Hồi Ức](#)

[Ly Cà Phê Muối](#)

[Khoảng Cách Của Yêu Và Từ Bỏ](#)

[Tuổi Thanh Xuân Của Chúng Ta](#)

[Tản Mạn Về Cuộc Đời](#)

[Tản Mạn Chén Trà](#)

[Sống Giữa Nhiều Người](#)

[Những Hòn Đá Dành Cho Một Đứa Trẻ](#)
[Mặc Họ, Hãy Sống Đi](#)
[Phần 2: Cho Em Nhìn Về Anh, Về Con, Về Cuộc Đời](#)
[Đôi Giày Và Hạnh Phúc](#)
[Pha Một Tách Cà Phê, Viết Câu Chuyện Đời Mình](#)
[Vì Thứ Em Muốn Chỉ Là Anh](#)
[Số 7 Và Tình Yêu](#)
[Tuổi 18 - Ký Ức Ngủ Quên](#)
[Lựa Chọn Của Trái Tim](#)
[Niềm Tin Trong Tình Yêu](#)
[Anh Vẫn Luôn Ở Đây](#)
[Vợ Là Cốc Nước Lọc](#)
[Đám Cưới](#)
[Bếp Nhà Và Những Người Đàn Bà Hạnh Phúc](#)
[Trái Tim Mỗi Cô Gái](#)
[Hạnh Phúc Là Gì?](#)
[Bí Mật Không Thể Nói](#)
[Ánh Trăng Ngưỡng Vọng](#)
[Hạnh Phúc Lâu Bền](#)
[Nhật Ký Của Mẹ](#)
[Phần 3: Đi Qua Những Liều Xiêu Phố Nhỏ](#)
[Mối Tình Thành Phố](#)
[Lạc Trong Thành Phố](#)
[Hà Nội, Một Đêm Ngủ Muộn](#)
[Hà Nội Những Ngày Mưa](#)
[Có Một Hà Nội Như Thế Trong Tôi](#)
[Phú Quang Và Tình Yêu Hà Nội](#)
[Thương Lắm, Hạt Dẻ Oì!](#)
[Bát Canh Tuổi Thơ](#)
[Tháng Ba, Trong Ngàn Ký Ức Hoa Sưa](#)
[Hà Nội, Bách Hợp Trắng Và Chàng Trai Tháng Tư](#)
[Mùa Mận Cơm](#)

[Mùa Hoa Ylang - Ylang](#)

[Tháng Năm, Mùa Hoa Sầu](#)

[Tháng Sáu, Mùa Sen](#)

[Mùa Hoa Dâu Da Xoan](#)

[Tháng Chín, Nhớ Màu Áo Trắng Học Trò...](#)

Mục lục

Lời Tựa

Phần 1: Tuổi Trẻ Không Phải Để Bỏ Quên

Đi Và Đọc

Cảm Ơn Đời, Mỗi Sớm Mai Thức Dậy!

Khung Cửa Bình Yên, Tôi Nhốt Một Đời

Và Tách Cà Phê Đã Nguội

Đừng Đánh Mất Tuổi Thơ

Khoảng Trống

Làm Tượng Trong Tình Yêu

Tha Thứ Và Lãng Quên

Kết Thúc Là Để Bắt Đầu...

Tựa Vào Nhau Khi Thấy Mình Đủ Yếu Đuối...

Hạnh Phúc Không Hề Có Shortcut

Yêu Và Xa

Đàn Ông Khi Yêu

Quan Niệm Về Tình Yêu

Cảm Xúc Không Dễ Mua Bằng Tiền

Ta Vẫn Sẽ Là Ta Giữa Cuộc Đời

Người Trẻ Cô Đơn

Yêu Thương Không Chờ Đợi

Yêu Là Duyên, Chia Tay Là Chọn Lựa

Nhìn Về Nhau Trong Hồi Ức

Ly Cà Phê Muối

Khoảng Cách Của Yêu Và Từ Bỏ

Tuổi Thanh Xuân Của Chúng Ta

Tản Mạn Về Cuộc Đời

Tản Mạn Chén Trà

Sống Giữa Nhiều Người

Những Hòn Đá Dành Cho Một Đứa Trẻ

Mặc Hộ, Hãy Sống Đi

Phần 2: Cho Em Nhìn Về Anh. Về Con. Về Cuộc Đời

Đôi Giày Và Hạnh Phúc

Pha Mọt Tách Cà Phê, Viết Câu Chuyện Đời Mình

Vì Thứ Em Muốn Chỉ Là Anh

Số 7 Và Tình Yêu

Tuổi 18 - Ký Ức Ngủ Quên

Lựa Chọn Của Trái Tim

Niềm Tin Trong Tình Yêu

Anh Vẫn Luôn Ở Đây

Vợ Là Cốc Nước Lọc

Đám Cưới

Bếp Nhà Và Những Người Đàn Bà Hạnh Phúc

Trái Tim Mỗi Cô Gái

Hạnh Phúc Là Gì?

Bí Mật Không Thể Nói

Ánh Trăng Ngưỡng Vọng

Hạnh Phúc Lâu Bền

Nhật Ký Của Mẹ

Phần 3: Đi Qua Những Liều Xiêu Phố Nhỏ

Mối Tình Thành Phố

Lạc Trong Thành Phố

Hà Nội, Một Đêm Ngủ Muộn

Hà Nội Những Ngày Mưa

Có Một Hà Nội Như Thế Trong Tôi

Phú Quang Và Tình Yêu Hà Nội

Thương Lắm, Hạt Dẻ Ơi!

Bát Canh Tuổi Thơ

Tháng Ba, Trong Ngàn Ký Ức Hoa Sưa

Hà Nội, Bách Hợp Trắng Và Chàng Trai Tháng Tư

Mùa Mận Cơm

Mùa Hoa Ylang - Ylang

Tháng Năm, Mùa Hoa Sấu

Tháng Sáu, Mùa Sen

Mùa Hoa Dâu Da Xoan

Tháng Chín, Nhớ Màu Áo Trắng Học Trò...

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử
www.dtv-ebook.com

Lời Tựa

Tôi ru lòng mình trong những con chữ nhỏ bé, trong những giai điệu cũ kỹ, trong những đêm khuya một mình để những xúc cảm hoang dại được tự do vỗ cánh.

Đời người chỉ như một cái chớp mắt. Tôi không muốn những năm tháng son trẻ trôi đi quá sóng gió, nhưng cũng chẳng muốn nó thăm lặng chết trong héo mòn. Nên, cứ để mặc mình mê man và gào thét trong những đêm dài trở mình vì rất nhiều những xúc cảm chẳng gọi thành tên.

Ai cũng chọn lựa tương lai, hờ hững với hiện tại và lãng quên quá khứ. Nhưng tôi luôn muốn sống hết mình với những năm tháng tuổi trẻ, dù dại khờ và ngốc nghếch, nhưng nếu lãng quên quá khứ, tôi sẽ không có hiện tại và cũng chẳng thể xây đắp được tương lai. Vì vậy, tôi đã chọn cách lưu lại những cảm xúc của mình - đó là hành trình của một cô gái trẻ không đặc biệt nhưng đủ khác biệt, hành trình đi từ những chông chênh, đơn độc đến với hạnh phúc, bình yên thật giản đơn.

Ở đây có tháng năm của tôi. Có hồi ức của tôi. Là "Tháng Năm Của Kẹo". Hãy gọi tên tôi như thế.

Mộc Diệp Tử

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Phần 1: Tuổi Trẻ Không Phải Để Bỏ Quên

Trong mỗi chúng ta đều có một thứ bất chấp để đạt được, bởi vì tất cả những gì tốt đẹp nhất chỉ có được khi ta chịu trả giá bằng những nỗi đau vĩ đại...

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Đi Và Đọc

Sự bất ngờ luôn hiện hữu trong cuộc sống và còn sống là còn phải hi vọng, hay chí ít là tự mình tạo ra hi vọng.

Cuộc đời tôi nếu gói gọn trong vài chữ, có lẽ chỉ đơn giản là: Đi và đọc.

Tôi là người đang đi. Không phải người đang chạy. Cuộc đời không đáng để ganh đua, đua với đời, chúng ta có thể thất bại có thể thành công nhưng khổ đau thì rất nhiều. Vốn dĩ sự sống sinh ra đã mang sẵn trong lòng một nét đẹp, mà cái đẹp - đâu phải để ganh đua, chỉ để thưởng thức thôi. Vì thế, tôi muốn mình hãy cứ là người đang đi, còn đi nghĩa là còn sống. Không để cuộc đời thúc vào từng bước chân cũng chẳng để cuộc đời kéo lê trên đôi chân mệt mỏi, dẫu biết đường còn dài - còn dài, nhưng sự sống chỉ đơn giản là bản năng và sự dũng cảm, hãy cứ đi cho đến khi bản thân mình cảm thấy đủ!

Đời, là những khoảnh khắc tôi bước chân vô định trên những con phố cổ Hà Nội. Một kẻ luôn luôn mù đường, không thể ghi nhớ những con đường mmifnh đã đi như tôi, đi lạc là một việc đã thành quen. Nhưng tôi chưa bao giờ sợ đi. Đơn giản vì, tôi thích cảm giác đi lạc vào một con phố cổ tối tăm, ngỡ là ngõ cụt nhưng phía cuối con đường bỗng nhiên có một ngã rẽ khác lóe lên ánh nắng. Sự bất ngờ luôn hiện hữu trong cuộc sống và còn sống là còn phải hi vọng, hay chí ít là tự mình tạo ra hi vọng.

Tôi là người đang đọc. Tri thức vô biên, biển người là trí thức. Sống trong nhân gian này, bởi sắc đẹp bên ngoài chỉ có thể đánh lừa được ánh

mắt, bố tôi nói: "Tuổi xuân của con gái chỉ tồn tại 10 năm. Sau đó, tất cả những cô gái dù đẹp dù xấu đều là những bà cô già hoài niệm trong mốt thếch", còn cái đầu thông minh là có thể hạ gục được cả trái tim nhân loại.

Tôi là người đang đọc, luôn luôn vậy. Vì không ai có thể học hết tri thức trên đời, tất cả những người hiểu biết nhất cũng chỉ là người trong quá trình tìm hiểu mà thôi, Quá trình ấy cũng giống như việc tôi đang đi, chẳng bao giờ đặt ra một đích đến, tôi đang đọc - đó là cuộc sống, là hơi thở, vậy thôi. Bởi sự sâu sắc không phải chỉ đến từ trang sách, mà là sau mỗi lần đọc, tôi có thể gấp sách và sống cuộc đời của chính mình, đó là điều tuyệt nhất mà tôi tìm thấy.

Và đời là những khoảnh khắc, tôi đọc một trang sách không ưng ý, nhưng tại sao phải gấp sách lại với vô vàn những nỗi bực bội, ấm ức? Không phải chỉ gấp sách, tôi sẽ viết lại cái kết, theo cái cách mà tôi muốn.

Bất kể thế nào, khi bạn thích - khi bạn muốn - khi bạn dám sống với tất cả những điều hay dở, thì đó đã là thế giới tuyệt vời nhất của chính bạn rồi.

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Cảm Ơn Đời, Mỗi Sớm Mai Thức Dậy!

Con người không phải chỉ già đi vì tuổi tác, họ sẽ già đi khi một ngày, họ đã thôi không còn mơ, những giấc mơ của cái thời xa vắng, vang bóng và lầy lừng. Bởi vậy, bằng cách này hay cách khác, níu giữ một giấc mơ là níu giữ cho mình một nửa của tuổi xuân và hi vọng.

Những đêm ngủ chập chờn. Tôi tỉnh giấc, thấy bóng tối quanh mình, mù mịt và mênh mông... Trong khoảng không cô tịch, tôi mơ màng ngỡ như ngày tháng đang trở về, ngày hôm qua đây thôi, tôi vẫn là đứa trẻ.. Bướng bỉnh và an nhiên, trong vòng tay cha mẹ. Thì người ta vẫn cứ nghĩ mình là đứa trẻ của những năm tháng không còn dài, để thấy đời nhiều thêm một chút, đẹp thêm một chút những hoan lạc trẻ con. Người ta nói với nhau rằng, khi một người nhắc về quá khứ, có nghĩa là hiện tại đã không vui rồi. Nhưng, nhắc một thứ ở trong quá khứ, cũng có gì để vui? Con người vẫn tự huyễn hoặc mình trong giấc mơ đời hư ảo như vậy. Thật ra, chẳng phải một kẻ bạc trắng mái đầu mới mơ mộng một giấc mơ thiếu thời, ngay cả những kẻ đầu xanh - trong một đêm an lành tỉnh giấc, giật mình tự hỏi - không biết từ lúc nào, đã rời xa khỏi vòng tay an toàn của bố mẹ. Trưởng thành, nghĩa là cô đơn đến tận cùng. Quá trình trưởng thành là quá trình mà con người đối xử với bản thân mình tàn bạo nhất, không ngừng lột xác, không ngừng vứt bỏ những trạng thái, cảm xúc non nớt để tiếp nhận những lạnh lùng tính toán, những giả dối lễ nghi, những ràng buộc xa cách. Cuối cùng, vẫn chỉ còn cách mượn đến những đêm đen hiu quạnh, trong giây phút trở mình thao thức, trái tim thức tỉnh nhưng đầu óc vẫn còn đờm khói sương, vứt bỏ những ràng buộc, vứt bỏ lớp mặt nạ, chúng ta mới thấy mình cô độc, mơ màng ngược về một thời khắc vô

thường, ngày tháng nào có mình hồn nhiên như thế. Giấc mơ không phải đã xa, chỉ là nó quá già, để dùng cảm đối diện với thực tại khắc nghiệt và đủ sức ru người trong một vòm trời riêng lẻ. Con người không phải chỉ già đi vì tuổi tác, họ sẽ già đi khi một ngày, họ đã thôi không còn mơ, những giấc mơ của cái thời xa vắng, vang bóng và lầy lừng. Bởi vậy, bằng cách này hay cách khác, níu giữ một giấc mơ là níu giữ cho mình một nửa của tuổi xuân và hi vọng. Còn mùa xuân, còn hi vọng là cuộc đời vẫn còn những ngày tháng vui, để tỉnh giấc giữa đầu nhìn vạt nắng đơn côi bên hiên nhà, ngân nga một câu hát ru đời của Trịnh mà thấy lòng nhẹ bẫng: "Mỗi ngày tôi chọn một niềm vui..."

... Thì vẫn biết, số phận đã an bài, nhưng đời vui quá, không buồn được! Cảm ơn vì ngày mai vẫn còn đến, người vẫn sống và thấy mình đang cười.

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Khung Cửa Bình Yên, Tôi Nhất Một Đời

Nỗi cô đơn dạy con người ta biết yêu bản thân mình. Nỗi buồn dạy con người ta biết thỏa hiệp và thích ứng với cuộc sống.

1. Đêm buông mình, trong lòng lại cảm thấy buồn một nỗi mơ hồ. Nhưng nói một cách công bằng, đó là một nỗi buồn dễ chịu - đối với một kẻ quá nhạy cảm như tôi. Nỗi buồn, theo một cách nào đó không hề bi quan và kéo tôi rơi vào cái vũng lầy âm ướt âm đạm. Chỉ là, như tôi đã nói, nó mơ hồ với những cảm xúc chên vênh khó tả.

Thường những lúc chỉ có một mình như vậy, tôi gặm nhấm nỗi buồn bằng những việc làm bình thường một - cách - quá - chú - tâm và tỉ - mỉ - hết - sức. Như là ngâm mình trong nước nóng rất lâu, sau đó bắc một cái ghế tựa ra sân thượng, mang theo laptop, mở list nhạc không lời đã quen, pha một tách cà phê nóng và mặc kệ tách cà phê từ từ bốc hơi rồi nguội ngắt khi đã thu hết hơi ấm vào lòng bàn tay, tôi xoa tung mái tóc ẩm ướt, cứ thế để nó được hong khô bằng gió trời đêm. Cầm theo một vài cuốn sách cũ, bắt đầu đọc lật lại từng trang, cảm giác như chưa từng đọc bao giờ khiến tôi quên đi hết thấy.

Nhiều khi nằm ngửa trên chiếc ghế mây êm ái, phủ một tấm chăn mỏng khi trời lạnh, tôi cứ thả mình thỏa thích ngắm nghía khoảng trời đêm thăm thẳm như thế trong nhiều giờ, cho đến khi những vệt sương thấm vào da thịt lạnh cóng, tôi mới trở vào phòng. Và những nỗi buồn cứ thế tan đi một cách dễ chịu. Là dễ chịu thật sự để có thể yên lành trong giấc ngủ muộn khi trời gần sáng.

Dần dà, tôi nhận ra, nỗi cô đơn và man mác buồn những khi một mình chẳng hề khiến tôi cảm thấy khó chịu và chán ghét. Nó khiến tôi khám phá ra bản thân mình và thích thú cuộc sống một mình đến đêm ra nghiện những đêm dài, bắc ghế nằm một mình ngắm nhìn khoảng trời rộng lớn trong khoảng sân thượng bé nhỏ qua những ô cửa sắt vuông vức. Trở về nhà khi màn đêm đã buông xuống, con phố nhỏ đã ngủ say, chập choạng sau những hơi men của những cuộc tụ tập với bạn bè, tàn canh - tôi chỉ là tôi, cô gái bé nhỏ đối diện với nỗi cô đơn mơ hồ mà không còn bật khóc, chán nản hay cảm thấy tuyệt vọng nữa. Nỗi cô đơn dạy con người ta biết yêu bản thân mình. Nỗi buồn dạy con người ta biết thỏa hiệp và thích ứng với cuộc sống. Và tôi ở đó, giữa khoảng trời bao la, trong thành phố với hơn bảy triệu dân này, mặc kệ tất thảy những tranh đấu để sinh tồn cho được trên từng tấc đất nhỏ dù không đủ để đuổi cho thẳng một cái chân, nơm nớp chẳng dám thở chẳng dám hít cho thật sâu cái thứ không khí ngòm ngợp mùi ẩm mốc và khói bụi, tìm kiếm những vì sao đơn lẻ riêng mình, mừng tượng ra một ngôi sao băng nào đó vô tình xẹt ngang và rớt xuống để chớp mắt cầu nguyện cho một ước mơ cũng chóng vánh nảy ra trong đầu.

Cuộc đời trước mắt của tôi có thể mơ hồ và phủ đầy những lớp sương mỏng của thứ khói bụi đời thường, thì cũng chẳng sao, tôi vẫn có thể tìm thấy một nơi để nuôi tiếp những giấc mơ dài, nơi tôi thả phịch mình trên chiếc ghế tựa cũ kỹ và bắt đầu sống những khoảng thời gian ngắn ngủi trên nóc của một ngôi nhà khuất sau vô vàn tiếng động ồn ào của nhịp sống đô thị, chỉ có tiếng mõ, tiếng kinh cầu thang thốt và thi thoảng - là tiếng rao đêm yên bình vọng lạ... Đêm, đẹp đến nhường ấy, và đêm, dịu dàng đến nhường ấy!

Lắm nhầm một câu hát cũ yêu thích: "Khung cửa nào bình yên, tôi nhất một đời?"

Có những khoảng trời đầy nắng, có những khoảng trời đầy sao, có những khoảng trời đầy mưa. Nhưng, khoảng trời nào đẹp bằng khung cửa hẹp chứa cả hồn tôi?

Cái ánh đèn leo lắt của nhà hàng xóm như trong truyện ngắn của nhà văn Thạch Lam, cái vòm mái rú cong từng vệt mưa đêm thấm đẫm tí tách kể cùng tôi những nỗi lòng không lời, cái khung trời âm đạm nhìn nghiêng qua từng mảng kính vỡ vụn tựa như sao, cái sân thượng trồng đầy hoa đá và xương rồng, bên chiếc gỗ mun bạc thếp thời gian, đặt ly cà phê nóng, tôi nằm nghe Tuấn Ngọc da diết những khúc tình ca, như mơ, như say, như gói trọn cả hồn mình cho những tháng năm đông đầy yêu thương không bao giờ chảy hết.

Một thói quen kỳ lạ trong vô vàn thói quen kỳ lạ của tôi, đó là ngồi trên vỉa hè phố cổ, ngắm những ô cửa sáng đèn...Bởi vì, như mặc định, chỉ cần nhìn thấy cửa sổ còn sáng đèn, là vẫn có người đợi chúng ta về... Dẫu có cô đơn đến bao nhiêu.

2. Có những lúc mệt mỏi, bước chân vô định trở về - ngôi nhà có cánh cổng xanh bình yên, vòm lá lộc vừng rung rinh như hát và ánh đèn bếp ấm áp đổ bóng dài, chỉ cần trở về để nghe yêu thương vẫy gọi trong tim mình...

Ngay cả khi căn nhà vắng bóng mẹ cha, vắng bóng những người thân yêu nhất, thì chú mèo nhỏ vẫn đợi mình. Chỉ cần bước qua cánh cửa bình yên ấy...

Mèo là loài động vật rất gắn bó bởi nơi nó ở, với người cho nó ăn, với nơi ấm áp nó ngủ. Có lẽ, ước vọng cả đời của mèo chỉ là: Gắn bó và bền vững, chẳng đổi thay, chỉ là cứ bình bình đạm đạm trôi qua thì sẽ là thứ hạnh phúc dễ chịu.

Mình nhớ, có một câu nói của nhân vật Eun Suh trong bộ phim "Trái tim mùa thu" ngày bé xem đã làm mình khóc: "Kiếp sau em muốn làm một

cái cây bởi một khi đã được trồng xuống đất thì nó sẽ mãi ở đó thôi, sau này cũng không thay đổi sang nơi khác..."

Nhiều khi, cuộc đời không thể khiến người ta thay đổi, nhưng nếu mộng ước cuộc đời - chỉ là bình yên, thì phải chăng được sống như cái cây, như chú mèo nhỏ, lại là ước mơ quá khó? Nên, mình thích nuôi mèo. Chẳng phải chỉ bởi, mình yêu thích loài động vật này. Mà còn vì, sự ấm áp và giản đơn chúng mang lại. Mèo - không thay đổi và nhớ thật lâu, cho dù ngay cả khi chúng không còn thuộc về người chủ đã từng nuôi chúng nữa. Nhưng chúng không quên, không bao giờ rũ bỏ người đã từng gắn bó. Những đêm khuya, trở về căn phòng lặng lẽ, chỉ cần bật công tắc - đã thấy chú mèo nhỏ chạy lại quấn chân, chọt mím cười vì vẫn có mèo chờ đợi mình. Lại lặng lẽ pha sữa, lấy thức ăn cho mèo. Lặng lẽ ngắm nhìn nó ăn và hạnh phúc nhìn vẻ mặt dễ chịu khoan khoái của nó khi đã ăn no, với cái bụng căng tròn nằm lim dim ngủ. Niềm vui ấy, tựa như người mẹ đang ngắm nhìn đứa con của mình khôn lớn. Nỗi buồn vì thế cũng lặng lẽ tan đi...

Có người nói mình sống bản năng như mèo, thân quen vuốt ve thì lim dim gục đầu hiền dịu, gặp kẻ không ưa liền xù lông nhe nanh nhe vuốt. Mình mỉm cười, con người ta cốt yếu là sống tử tế và hiểu chuyện. Người tử tế ắt nhận yêu thương. Con người bất lương, nhe vuốt là điều tất yếu. Nếu không tự biết bảo vệ bản thân, những chú mèo sẽ sống ra sao giữa cuộc đời quá nhiều cạm bẫy? Nên, mình thích những cô gái - không hiền nhưng biết ngoan. Và mình gọi đó là triết lý của những cô mèo!

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Và Tách Cà Phê Đã Nguội

"Người thích uống cà phê đều biết rằng nếu cà phê đã nguội thì đừng đem hâm nóng, vì vừa mất đi hương vị, vừa tăng vị đắng gấp nhiều lần. Cũng giống như vậy, những gì đã cũ, đã không còn trong thì xin để nó được ngủ yên hoặc vĩnh viễn biến mất. Để khi nghĩ về nhau, khóe môi sẽ được dịp nở nụ cười..."

Hamlet Trương

Đêm đặc quánh, miên man qua là hơi trắng mỏng manh... Hơi ấm vụt tan rất nhanh giữa tiết trời quá sương giá của Hà Nội cuối năm. Mỗi khi chỉ còn lại một mình, bên ly cà phê đặc quánh thăm thẳm như màn đêm, mình ngồi viết nhật ký cuối ngày và cho một ngày mới.

Đôi khi, chẳng gì cả, chỉ vài ba dòng cảm xúc vu vơ, vài ba dòng ghi chép lại sự kiện trong ngày, nhưng thói quen viết nhật ký đã hình thành kể từ khi mình bắt đầu biết viết. Ngày bé, cuốn nhật ký chỉ toàn hình vẽ, vẽ về cuộc sống xung quanh, vẽ về những việc làm trong ngày.

Lớn dần, những hình vẽ ngộ nghĩnh thay bằng những con chữ, cứ ngày một dài ra. Mình có một thói quen bất di bất dịch, khi một cuốn nhật ký kết thúc - là số phận của nó cũng chấm dứt như cách mình luôn để một trang cuối cùng. Chẳng viết gì cả, chỉ để ghi lên đấy một dấu chấm hết thật to.

Và cuốn nhật ký sẽ hóa thành tro bụi bởi vì đó là cách để mình bắt đầu với những trang mới của cuộc đời. Người ta không thể quên quá khứ,

nhưng không được phép lưu luyến nó, cho dù quá khứ có đẹp như một đóa hồng.

Mình luôn pha cà phê nóng, đặt bên cạnh, đôi khi uống cạn, đôi khi uống vơi, nhưng một khi nó đã nguội - mình sẽ đổ đi, chứ không đem đi hâm lại. Chỉ bởi vì mình ghét - những thứ đã vỡ, đã cũ, đã nguội - không bao giờ mình cố gắng làm cho nó trở lại nguyên vẹn như trạng thái ban đầu, một là chấp nhận, hai là từ bỏ. Chỉ vậy thôi...

Và tách cà phê đêm nay của mình đã nguội mất rồi... Có lẽ, pha cà phê chỉ là để pha, còn uống hay không, còn tùy thuộc tâm trạng!

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Đừng Đánh Mất Tuổi Thơ

Nhiều người mình gặp, làm việc, sống với họ hàng ngày, nhưng mà qua năm tháng vẫn chỉ là người quen. Cho nên lớn lên là đơn độc. Mà đơn độc là thứ mà người lớn phải làm quen.

Nhiều khi, ngồi một mình tôi hay suy nghĩ vẩn vơ và mộng lung về những điều rất vụn vặt của cuộc sống.

Đôi khi chỉ là những điều giả tưởng trong suy nghĩ của tôi. Đôi khi lại là những câu chuyện tôi bắt gặp và nhặt nhạnh từ xung quanh cuộc sống.

Tôi ghép nó lại. Thành những mảnh ghép nhiều màu sắc cho bức tranh tôi vẽ về cuộc sống quanh mình. Một bức tranh lộn xộn, xô bồ, nhưng nhiều màu sắc. Và trên mỗi mảnh ghép ấy, phảng phất những ký ức của tôi.

Hôm nay, tôi vẽ một bức tranh về tuổi thơ. Nhưng càng vẽ, tôi càng thấy bức tranh của tôi không thể trong sáng và vui tươi như bức tranh tôi vẽ ngày bé.

Lúc còn là đứa trẻ, tôi đã từng mong được lớn lên biết bao nhiêu! Khi nhìn thấy đứa bạn bị ăn hiếp, tôi muốn lớn để có thể che chở cho bạn. Khi nhìn thấy mẹ vất vả, tôi muốn lớn để gánh vác những việc mẹ làm. Khi nhìn thấy những mảnh đời khốn khó, tôi từng kéo áo bố xin giúp đỡ.

Nhưng lớn rồi, tôi bỗng hiểu, thế giới của người lớn thật không dễ dàng! Những điều ngày bé tôi từng muốn, đến khi lớn lên. Đều đã nhạt nhòa như màu của dĩ vãng. Giống như bức tranh ngày bé vẽ về gia đình, vẽ tuổi thơ tôi, vẽ ước mơ tôi, vẽ trái đất tôi đều đã ố vàng theo thời gian.

Lớn lên đồng nghĩa với việc có thêm hàng nghìn người quen, nhưng chẳng thêm được mấy bạn bè. Nhiều người mình gặp, làm việc, sống với họ hàng ngày, nhưng mà qua năm tháng vẫn chỉ là người quen. Cho nên lớn lên là đơn độc. Mà đơn độc là thứ người lớn phải làm quen.

Đơn độc khiến ta co mình vào một chỗ, cất giấu trái tim và gồng mình xù lông như con nhím để tránh bị tổn thương, dù biết sẽ làm tổn thương người. Thế rồi ta vô tình và vô tâm với yêu thương! Và đánh mất đi bao giá trị thật sự của cuộc sống.

Bố tôi nói rằng: "Con không sai. Chỉ tiếc là thời gian quá tàn nhẫn và lòng người quá vô tình." Có thật thời gian làm người ta thay đổi? Hay tại bởi, lớn rồi, người ta phải lo lắng cho nhiều việc cá nhân hơn mà quên mất, có một tuổi thơ ta đã từng sống rất chân tình và thành tâm, biết đồng cảm trước khó khăn của người khác?

Bạn thân mến, không phải ngẫu nhiên hằng năm đến ngày 1 - 6, rằm trung thu, người lớn lại háo hức tổ chức đi chơi cùng con cái, thanh niên háo hức tụ tập bên bạn bè. Bởi vì tuổi thơ là thế giới diệu kỳ, mỗi lần soi mình vào đấy là mỗi lần người lớn được sống ý nghĩa hơn.

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Khoảng Trống

Có rất nhiều người trong lòng họ là những khoảng trống, không thể bù đắp nổi và cũng không muốn được bù đắp. Đôi khi khoảng trống sinh ra không phải để lấp đầy.

Thình thoảng, tôi cảm thấy lòng mình có những khoảng trống mà sách, thơ, âm nhạc, cà phê và chữ nghĩa của mình đều hết thủy vô nghĩa.

Những lúc như vậy, tôi chỉ muốn khoác balo lên và đi đâu đó. Đâu đó không phải là nhà. Đâu đó không phải là những con đường quen. Đâu đó không phải là cuộc sống hàng ngày của tôi vốn như thế. Đâu đó, tôi thấy mình là một kẻ xa lạ, cứ đi như thể lãng du.

Có những khi, tôi thấy mình không tồn tại trong thế giới này, không thuộc về bất cứ nơi nào trên địa cầu to lớn mà cô độc này. Tôi đứng trên phố xa, nhìn kẻ qua người lại, bỗng nhiên tôi muốn hét lên, tiếng hét như thể xé toang cái lớp vỏ xa cách và giả tạo được ngụy trang bên ngoài, tôi muốn hét lên - tiếng hét không cảm phần, không tuyệt vọng, chỉ là tiếng hét của một cõi lòng cô tịch quá lâu, tiếng hét để mở toang cõi lòng, để không khí căng tràn lồng ngực, để thấy những thứ bế tắc thoát ra như quả bóng vỡ tan trên khoảng trời rộng lớn.

Nhưng tôi đứng đó, giữa dòng người xa lạ, run rẩy và sợ hãi, tôi hét gì? Đến cả thanh âm cũng có lúc bất lực như thế...

Cuộc sống cứ trôi tuột qua tay từng ngày, trong không khí nhày nhụa và dày đặc những nỗi mơ hồ hắt ra từ lồng ngực, tôi đang thở, tôi đang sống, và phải giữ lòng ham sống ngay cả khi những khoảng trống không

ngừng lớn lên. Có rất nhiều người trong lòng họ là những khoảng trống, không thể bù đắp nổi và cũng không muốn được bù đắp. Đôi khi khoảng trống sinh ra không phải để lấp đầy.

Tôi nghĩ, con người sinh ra đã có đủ cách sống và số phận khác nhau, và nỗi cô đơn được chấp nhận mà không thể lý giải, cũng không phải thứ có thể lý giải bằng lời được. Nỗi cô đơn của con người giống như địa cầu, dù rộng lớn bao nhiêu, cũng chỉ là tinh thể cô độc, như đại dương, mệnh mông đến đâu, trong lòng nó cũng chỉ là những con sóng ngầm không ai thấy. Có những con người - tâm hồn họ như ngôi nhà mất đi cánh cửa, để mặc gió lùa qua...

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Làm Tưởng Trong Tình Yêu

Có những mối quan hệ trong đời, đôi khi khiến bạn làm tưởng trong ngọt ngào rằng đó sẽ là tình yêu.

Có một lần, tôi nói với anh rằng: "Đàn bà sinh ra là nhớ những điều đã qua" .

Bảy năm sau, ngày gặp lại anh giữa cái góc cũ đã quen của quán cũ một thời hay ngồi trong lòng thành phố gần tám triệu dân này - mọi thứ dường như chẳng thay đổi, vẫn là vị trí ngồi - xoay lưng vào cả thế giới, một tách cà phê không đường, thêm muối, một cuốn sổ nhỏ cùng cây bút, một bản nhạc Trịnh quá đỗi thân quen, một cô gái nhỏ bé với mái tóc lòa xòa trong gió, anh mỉm cười hỏi tôi: "Liệu em có nhớ một chút nào về anh?"

Tôi vốn chẳng bao giờ đặt mình vào sự nhầm lẫn giữa thích và yêu, giữa say nắng và tình yêu chân thật. Trái tim tôi vốn quá nhỏ bé và chật chội, nên từng đấy năm - cũng chỉ biết dành hết nhớ thương cho một người. Vì thế, tôi sợ phải bước đến bên ai đó - nếu người kia chưa thực sự bước ra. Và, tôi đành phụ anh, phụ những mong ước, những chăm sóc, những yêu thương anh dành hết cho tootrong từng ấy năm, khi tôi còn là cô học trò ngốc nghếch. Tôi có cách khiến một người có thể rời xa mình ngay lập tức, hết yêu mình trong phút chốc và căm thù mình ngay có thể.

Chỉ lad, tôi giống như một người cầm cốc nước trong vắt trên tay mình, dù chết khát, nhưng vẫn dứt khoát đổ đi. Bởi, tôi không yêu anh, và đó là tất cả đối với tôi.

Nhưng, tôi đã nói: "Đàn bà sinh ra là để nhớ những điều đã qua". Nên khi anh rời thành phố này và những kỷ niệm này rồi, tôi vẫn trở lại - vẫn làm những việc mình từng quen. Không phải, tôi không thể xóa sạch, quan trọng là, tôi không hề muốn xóa. Vứt bỏ một người dễ dàng biết bao, thì ký ức kia cũng khó khăn gì? Huống hồ chi, kỷ niệm cũng chỉ là thói quen lặp lại mà ra đó thôi. Tôi là người duy trì thói quen theo cảm giác, nhưng lưu giữ kỷ niệm theo lý trí.

Chỉ có điều, đừng bao giờ lầm tưởng giữa việc một người hoài niệm, nhớ lại có nghĩa là họ vẫn có tình cảm hay đang yêu bạn. Tôi trân trọng quá khứ, trân trọng anh và tình cảm anh dành cho tôi, nhưng đó là theo cách của một người bạn. Có những người như tôi, tuyệt nhiên không bao giờ xóa sạch những điều đã tồn tại trong cuộc đời, không bao giờ biến quá khứ thành nỗi hổ thẹn. Bởi tôi coi trọng hiện tại - nơi giao thoa giữa quá khứ và tương lai. Và hoài niệm quá khứ, chỉ bởi nó là một phần trong hành trình mà tôi đang đi tới...

Có những mối quan hệ trong đời, đôi khi khiến bạn lầm tưởng trong ngọt ngào rằng đó sẽ là tình yêu. Thật ra không phải, chỉ là đôi lúc quá mệt mỏi mà dựa dẫm, mà thêm khát một hơi ấm của ai đó. Nhưng, nếu bạn lầm tưởng - cho họ và cho mình mà phá vỡ đi những điều tốt đẹp khác trong đời.

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Tha Thứ Và Lãng Quên

Chỉ khi còn biết đau, người ta mới biết mình đang sống.

Ngày bạn xăm tên người yêu phía sau gáy, bố bạn dọa từ mặt, mẹ bạn khóc ngất. Thằng con quý tử, cháu đích tôn của gia đình trí thức, phong cách chẳng giống ai, tư duy khác người, bố mẹ bạn không chấp nhận, nhưng bạn vẫn lạng lẽ làm. Điều bạn đã quyết định, bạn chưa bao giờ hối hận.

Hai năm sau, bạn chia tay người yêu, đúng hơn là người yêu bỏ bạn đi với người khác. Bạn lại lạng lẽ đến hàng xăm, nhưng không phải để xóa bỏ, bạn thêm một đường gạch ngang vào hình xăm đã từng là tác phẩm nghệ thuật nhất của riêng cuộc đời bạn ấy. Hình xăm mới không xấu, nó giống một mã vạch với ký hiệu lạ mắt càng thu hút ánh mắt người nhìn. Bạn bảo, bạn đã từng yêu và đã từng có những kỷ niệm rất đẹp, chẳng có lý do gì để xóa bỏ một người hoàn toàn ra khỏi cuộc đời, biến mất như chưa từng tồn tại. Làm vậy là hồ thẹn với quá khứ. Bạn không xóa, bạn chỉ gạch tên người ấy trong tim và cắt lên da thịt mình một vết sẹo, không hề xấu xí mà còn phải đẹp, phải thu hút, để tưởng nhớ cuộc tình đã chết ấy. Để nhắc nhở mình một nỗi đau chưa thể nhạt phai. Chỉ khi còn biết đau, người ta mới biết mình đang sống.

Và bạn đúng, vì bạn vẫn sống, không quẫn quại, không bê tha, nhưng biết đau để thấy mình không vô cảm. Bạn thoát khỏi một cuộc tình đổ vỡ, lạng lẽ, âm thầm, không có nước mắt, không có những kêu gào, quân tử như đàn ông phải thế. Nhưng nỗi đau thì vẫn nằm lại đó, trên hình xăm có nét gạch ngang như một vết hằn mãi không thể lành trong cuộc đời bạn. Tôi

nói với bạn, có những nỗi đau, không mất đi, nó vẫn cứ tồn tại với thời gian, nhưng nếu như trong tâm tưởng mình chưa bao giờ tồn tại niềm oán hận, thì nỗi đau cũng chỉ là một thứ cảm xúc nhắc nhở mình biết sống và biết yêu chính mình hơn, vậy thôi.

Tha thứ và lãng quên là hai việc khác nhau, phải không? Có những người chọn cách cố để lãng quên nhưng chưa bao giờ tha thứ, chính vì vậy, một ngày nào đó gặp lại người cũ, nỗi đau và niềm oán hận trở về, họ sẽ chỉ càng làm tổn thương chính mình khi không thể sống hết mình cho hiện tại.

Một cuộc tình kết thúc, có hay không có lỗi của người kia, lỗi của chính mình thì hãy lựa chọn cách tha thứ và lãng quên, cho chính mình và cho cả người, cơ hội để tìm thấy ánh sáng ở một con đường khác. Bởi vì kết thúc chính là bắt đầu.

Con đường bạn đi, hãy chọn nỗi đau như một thử thách cho sự khởi đầu...

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Kết Thúc Là Để Bắt Đầu...

Tình cảm giống như những viên đá, nhanh chậm rồi cũng phải tan hết một lần.

1. Có lần, tình cờ tôi chứng kiến hai người bạn chia tay. Họ đã từng yêu nhau tha thiết. Họ đã từng nồng nàn hứa hẹn. Đến một ngày yêu thương ra đi, họ quay mặt và dành tặng nhau những câu nói tàn nhẫn. Đến cuối cùng, khi không thể chịu đựng được nữa, họ chia tay. Nhưng trước khi chia tay, cậu bạn trai vẫn gửi lời chúc: "Anh mong em sẽ ổn. Sẽ tìm thấy người yêu em hơn anh! Chúng mình không hợp nhau." Không còn yêu, nhiều người đối xử với người mình đã từng yêu như là con số nhỏ trong dãy số, thay vì cần làm tròn thì họ lại cắt luôn cho gọn.

Mình cười nhạt. Hết yêu là hết yêu, hết yêu thì những điều từng thuận mắt, đã từng đáng yêu, đã từng sống chết mà hợp nhau lắm cũng thành bất ổn, cũng trở thành ngứa mắt. Vậy có gì, phải dành tặng nhau một câu chúc vô nghĩa, không cần thiết đến thế? Đừng nghĩ vậy sẽ là cao thượng! Chỉ làm người ở lại không đành lòng bước đi, không đành lòng mà buông tay, không đành lòng mà lãng quên.

Nhiều tháng năm sau, có thể những kẻ đã từng yêu nhau ấy sẽ gặp lại, bởi trái đất này vốn tròn và vì nó tròn cho nên con người phải đối diện với nhau. Lại một câu nói vô vị ngày nào: "Em ổn chứ?"

Ổn hay không ổn, thì hai kẻ đã đi hai con đường tách biệt liệu có còn liên quan đến nhau? Sớm đã là người dưng, xã giao cũng đâu cần phải thiếu muối đến nhường ấy? Vì có gì, mà anh nghĩ em cần phải ổn? Vì có gì, mà

anh nghĩ em lại không thể ổn? Chẳng phải, năm xưa người ngoảnh mặt bỏ lại một người, cũng đâu cần biết họ ổn hay không đó sao? Tình cũ khó cầu, mộng xưa khó vẹn. Hối hận là vô duyên, khó quên là hoài niệm.

Thế giới này rất nhiều việc kỳ diệu, có đôi khi nghĩ là thông suốt rồi nhưng lại vẫn cứ mù mịt. Có những việc tưởng chừng đã bế tắc nhưng tự nhiên lại cảm thấy đơn giản đến mức chỉ có thể mỉm cười chính mình.

2. Bạn ngồi ở đó, quán cà phê lộng gió, tóc dài đen nhánh thướt tha ngày xưa giờ thay bằng những cọng tóc ngắn lờm chờm đỏ rực, nghịch ngợm như đám cỏ non chứa chan sức sống kiêu hãnh vươn lên trong ánh mặt trời, tạo cho khuôn mặt người đối diện vẻ cá tính và cuốn hút khó diễn tả. Bạn của ngày xưa và bạn của hiện tại, dường như là hai cá thể xa lạ, nhưng dường như vẫn chỉ là một người, xa mà gần, hững hờ mà nồng nhiệt, bạn là cô gái ấy, cô bạn gái 15 năm của mình.

Bầu trời những ngày cuối tháng tư, trong vắt và cao vợi vợi, gió hững hờ và mây xa xôi, cũng giống như ký ức của những cô gái. Ngoảnh mặt, đã thấy nét thơ ngây thuở nào giờ chỉ còn là những vết hằn mờ lung sâu hoắm trong đáy mắt.

Người ta nói, biết một người từng trải hay không từng trải, chỉ cần nhìn vào đôi mắt người đó. Đôi mắt chính là nơi chứa đựng tất cả những ký ức vui buồn, những tâm sự chất chồng. Thế gian, hết thay có thể vứt bỏ, hết thay có thể thay đổi, duy chỉ đôi mắt của một người là thứ chân thật nhất có thể kuwu giữ lại. Đời thay đổi, người thay đổi, nhưng ánh mắt vĩnh viễn không thể là tờ giấy trắng!

Bạn nghiêng đầu, lắc nhẹ ly nâu đá, mép môi khẽ cong như vầng trăng khuyết, nụ cười nhẹ như gió. Câu chuyện buồn về tình cảm của bạn, bảy năm cuối cùng cũng trôi qua trong một chiều lãng đãng như thế này. bạn nói, tình cảm giống như những viên đá, nhanh chậm rồi cũng phải tan hết một lần. Bảy năm quá dài, nhưng nếu không thể đi hết một con đường, dài

ngắn còn ý nghĩa gì? Mỗi tình bảy năm, yêu thương nhau cuồng quay cũng chẳng bằng hai kẻ đứng cạnh nhau hai tháng, kết quả cuối cùng mới quan trọng, còn quá trình đã qua kia cùng nhau ném trái bao nhiêu cay đắng, ngọt ngào, ai sẽ là người quan tâm đây?

Uống một hơi cạn cốc, bạn vẫy tay gọi người phục vụ, nhanh chóng một ly nâu đã khác lại chuyển đến. Bạn bảo, bạn không phải người kiên trì trong mọi chuyện, nhưng bảy năm qua, bạn đã kiên trì đến mức ngạc nhiên trong tình cảm của mình. Tình cảm một thời nồng nhiệt, hai người đã gần bó, bỗng một ngày, bốn mặt chạm nhau mà cảm thấy người ngồi trước mặt mình gần đến mức xa lạ. Bỗng những ngày tháng xa xưa hẹn hò bao nhiêu cũng chẳng đủ, hôm nay lại chẳng thể mở lời nói với nhau một câu, thời gian dài như cả thế kỷ. Bảy năm dài, tuổi xuân, hi vọng, kiên nhẫn chờ đợi, cái cuối cùng không mong nhất lại là kết cục thực tế dễ chấp nhận nhất: Hai trái tim đã từng đập chung một nhịp, từ nay sẽ đập những nhịp chẳng còn vì nhau. Vẫn là một câu nói cũ, có lẽ tất thảy mọi thứ đều không khác, vẫn là anh, vẫn là em, nhưng tình yêu của chúng ta không còn nữa.

Bạn chưa bao giờ thích uống cà phê phin, bạn không đủ kiên nhẫn để chờ đợi những giọt cà phê đen ấy rơi chạm cốc. Với bạn, cuộc đời này quá ngắn ngủi, bạn không thể chờ đợi quá lâu để chỉ uống thứ nước đen xì đắng chát ấy. Đợi chờ bảy năm cho một ly đen đặc, uống hết rồi nhận ra nó không ngon như mình đã tưởng, đắng một lần thôi đủ rồi, không muốn ném lại nữa. Bạn nói, giờ cuộc đời bạn cũng đơn giản như ly nâu đá này, uống cạn trước khi đá tan ra. Cuộc đời mà, có bao lâu đâu để để buồn cho một thứ đã mất đi?

Ly nâu đá thứ hai cạn, bạn nhìn đồng hồ rồi vội vàng chào tạm biệt và rời khỏi. bạn giống như một cơn gió lang thang giữa cuộc đời. Là gió, bạn sẽ chẳng bao giờ đợi chờ tình yêu cuốn mình đi đúng không?

Tình yêu của một người đều đi từ chỗ hoàn mỹ đến chỗ không hoàn mỹ. Nếu có thể may mắn trở về vạch xuất phát, thì hai người có thể đi đến

đầu bạc răng long. Nhưng cũng có nhiều người, đi một vòng lớn luẩn quẩn vẫn chỉ là những thứ không hoàn mỹ, vì thế mà họ xa nhau. Bởi với họ, cốt yếu không phải ở chỗ hoàn mỹ hay không, mà sớm trong lòng họ đã chẳng còn hình bóng nhau. Cho nên, họ chờ đợi không phải đến một ngày có thể cùng nhau bước vào thánh đường, mà là chờ đợi một ngày có thể nói lời biệt ly.

Vậy thì, chúc bạn sẽ tìm thấy đám mây của đời mình!

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Tựa Vào Nhau Khi Thấy Mình Đủ Yếu Đuối...

Người có thể bảo vệ được người, không phải dựa vào thân hình cao lớn hay bờ vai vững vàng, mà là từ sâu thẳm trong trái tim mình.

Có một thời gian, tôi tin rằng những người có bờ vai rộng, thân hình cao lớn mới là những người đáng tin cậy.

Ngày bé, tôi thích mặc quần áo rộng thùng thình, thích để tóc ngắn, thích giống như những cậu con trai khác quanh mình. Và tôi có một cô bạn gái - xinh xắn y hệt búp bê và yếu đuối, mỏng manh như pha lê. Tựa như chỉ cần chạm khẽ... Cô ấy cũng có thể tan vỡ!

Cô bạn ấy tên là Quỳnh Anh, bố mẹ cô ấy làm ăn xa ở Thụy Điển, chỉ có cô ấy sống một mình với bà nội. Có lẽ, chính vì sự thiếu vắng của bố mẹ từ nhỏ, cô ấy có phần lặng lẽ và cô độc trong ánh mắt, mặc dù cô ấy rất hay cười... Nụ cười tíu cả mắt, nụ cười khiến tôi nhớ mãi đến bây giờ, ngay cả khi khuôn mặt của cô ấy đã phai mờ theo ký ức.

Cô ấy luôn luôn đi theo tôi, luôn luôn ở bên cạnh tôi, không rời xa. Cô ấy giống như đứa em gái bé bỏng của tôi vậy...

Có một lần, tôi và cô ấy chơi nhảy dây ngoài sân trường, đang rất vui, thì cô ấy nhảy bị ngã vào mấy chị lớp lớn. Cô bạn tôi hiền lành, với tính cách ấy dĩ nhiên không thể gây sự đánh nhau rồi. Nhưng vì mấy chị lớn đó đều toàn người "gấu biển" cả, thế là nhảy vào đánh bạn tôi. Tôi ức quá, cũng nhảy vào lôi bạn tôi ra, đánh nhau một trận với mấy người đó. Đây là lần đầu tiên đánh nhau ở trường của tôi. Nhưng tiếc là, tôi sức yếu không đánh trả được nên bạn tôi bị mấy người đó cào khắp mặt, bộ váy công chúa

lấm đẫm, mái tóc dài lúc nào cũng tết bím xinh đẹp bị giật tung, rụng lá tả. Tôi xót xa nhìn cô ấy, nước mắt trào ra... Cô ấy nhìn tôi, không khóc, không hề khóc, đưa tay lau nước mắt cho tôi, có lẽ cô ấy tưởng tôi vì mình mà bị đánh đau quá òa khóc... Nhưng, thật ra, người tôi không cảm thấy đau chút nào, cái khiến tôi đau hơn nhiều - là tôi không thể bảo vệ được cô ấy! Không thể...

Từ lúc ấy, tôi đã nghĩ rằng, chỉ những người có bờ vai thật rộng, thật cao lớn, mới là những người có thể tin cậy, có thể bảo vệ người yếu đuối cả đời... Và tôi ước gì, sau này lớn lên, tôi sẽ có bờ vai rộng, sẽ thật cao lớn, để bảo vệ cô bạn của tôi...

Nhưng rồi, một ngày đầu khai giảng lớp bảy, cô bạn tôi không còn đến lớp nữa... Cô ấy, theo bố mẹ sang Thụy Điển. Và ước mơ ngày bé của tôi vĩnh viễn chẳng bao giờ thành hiện thực, tôi sẽ không bao giờ có cơ hội bảo vệ cô ấy nữa!

Thời gian thay đổi con người, tôi lớn lên, chẳng cao lớn, cũng chẳng có một bờ vai rộng, đơn giản tôi là con gái... Cái ước mơ ngày bé cũng đã lụi tàn trong quá khứ xa xôi.

Nhưng, tôi không tìm kiếm một bờ vai rộng, một thân hình cao lớn để tựa vào. Vì tôi nhận ra, sự vững vàng và tin cậy ấy, không phải xuất phát từ dáng vẻ bên ngoài. Mà là xuất phát từ sự chân thành của trái tim, từ sự uy nghi và mạnh mẽ của tâm hồn. Người có thể bảo vệ được người, không phải dựa vào thân hình cao lớn hay bờ vai vững vàng, mà là từ sâu thẳm trong trái tim mình.

Có những người bờ vai rất rộng, nhưng chưa bao giờ là điểm tựa cho người khác.

Có những người bờ vai nhỏ bé, lại gồng gánh cả một đời người, như mẹ tôi...

Điều khác biệt, là ở tình yêu thương đủ lớn...

Cho dù bạn là con gái, hay con trai! Tất cả, chúng ta đều cần tựa vào nhau, khi cảm thấy mình yếu đuối...

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Hạnh Phúc Không Hề Có Shortcut

Mỗi một hạnh phúc là mỗi bông hồng được ươm mầm và nuôi dưỡng trên trái tim hoen máu của những người đã gửi trọn niềm tin và tình yêu của mình. Chỉ có những người chịu đau khổ vì nỗi nhớ, chịu tổn thương vì người mình yêu mới xứng đáng hái bông hồng hạnh phúc ấy.

Có ai đó nói rằng, hạnh phúc là phải tranh cướp, giành giật! Tôi thì chưa bao giờ nghĩ vậy, bởi mỗi lần xem bộ phim nào có tình tiết chú rể và cô dâu đang bước vào thánh đường, bỗng có người thứ ba xuất hiện cướp mất cô dâu/chú rể rồi bỏ chạy. Đám cưới tan vỡ, người ở lại bơ vơ với nỗi đau mất mát không gì có thể cứu vãn được, là bị ám ảnh.

Ai có thể đủ dũng khí và niềm tin để quên đi nỗi đau trong ngày trọng đại của cuộc đời ấy, một lần lỡ dở sẽ còn sang ngang nữa không? bởi vì hạnh phúc không có "shortcut".

Chưa bao giờ có con đường tắt để ai đó được phép đi thẳng tới hạnh phúc một cách nhanh chóng. Kiểu như chạy tới đám cưới và giật chú rể ra, hoặc đi bắt cóc cô dâu!

Bạn biết không, con đường tới hạnh phúc cuối cùng dài lắm! Để chạm vào cái đích ấy, người ta phải đánh đổi bằng mồ hôi, nước mắt và quan trọng là bằng cả trái tim chân thành yêu thương dành cho người mình yêu.

Mỗi một hạnh phúc là một bông hồng được ươm mầm và nuôi dưỡng trên trái tim hoen máu của những người đã gửi trọn niềm tin vào tình yêu của mình. Chỉ có những người chịu đau vì nỗi nhớ, chịu tổn thương vì

người mình yêu mới xứng đáng hái bông hồng hạnh phúc ấy. Và, đừng quên rằng, để hái được nó, người sẽ thêm một lần rướm máu vì gai.

Vậy thì, nếu bạn không trải qua một quá trình dài vun đắp từng nền móng, gom góp từng viên gạch cho hạnh phúc của mình thì bạn không bao giờ có quyền và không bao giờ xứng đáng chen ngang đi cướp hạnh phúc của ai đó đã dày công ươm mầm. Vì hạnh phúc chưa bao giờ nhẹ nhàng như một cái click chuột, và bạn sẽ có ngay "shortcut"!

Hôm nay, gửi tới các bạn đã yêu, đang yêu và sẽ yêu thông điệp này, tôi mong rằng các bạn sẽ vững tin để giữ chặt tình yêu của mình nếu có một ngày bão tố đến. Đừng sợ, vì một nửa thế giới là tình yêu đích thực và bạn không bao giờ chiến đấu cô đơn.

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử
www.dtv-ebook.com

Yêu Và Xa

"Người ta hận nhau vì yêu nhau nhiều quá

Làm đau nhau cũng bởi quá yêu nhau

Ngày hôm nay, ngày mai và cả những ngày sau

Kẻ đón đau là kẻ yêu nhiều nhất..."

Có người nói mỗi người phải yêu ba lần trong cuộc đời, mỗi tình đầu da diết cho bạn tận hưởng cảm giác ngọt ngào, mỗi tình thứ hai dạy bạn cách yêu và cách đau, và mỗi tình cuối cùng an toàn và thích hợp để sống hết cuộc đời.

Nhưng phải mất bao nhiêu tình cảm, phải trải qua bao nhiêu cái buồn tay hết lần này đến lần khác thì chúng ta mới có thể nhận ra - người mà chúng ta sẵn sàng đánh đổi tất cả để quay lại cảm giác điên cuồng ngày xưa ấy?

Ngày gió chướng, mơn man thôi mà lòng người cứ rối bời từng cơn. Thế giới mỏng manh quá. Tình yêu mới đó còn vui thôi, mà giờ đã như xa rồi. Tôi cứ buồn, buồn trước mỗi cuộc tình xung quanh tan vỡ, buồn như thể chính mình đang trải qua những nỗi đau của người trong cuộc tình đổ vỡ. Vẫn biết, chuyện tình cảm như cốc nước đầy vơi, ấm lạnh chỉ có người trong cuộc biết. Nhưng sao vẫn không cam lòng thấy tình yêu ra đi khi người ta chưa thật sự bắt đầu?

Bạn và tôi đi trên hai con đường khác nhau, tôi và bạn đều đã ấm êm bên lựa chọn của mình. Chúng ta chỉ như hai đường thẳng song song, suốt đời chẳng thể gặp nhau tại giao điểm nào nhưng khi cần chúng ta xích lại - cho nhau chút hơi ấm rồi ai đẩy tiếp tục cuộc hành trình của mình. Chỉ vậy thôi, bạn nhỉ? Chỉ vậy thôi, mà tôi cũng chẳng thể giúp được bạn nhiều, cũng chẳng thể cho bạn chút hơi ấm để xua tan đi những lạnh giá đang tồn tại trong lòng bạn. Tôi buồn biết mấy, bất lực, nghĩ về bạn, về cuộc đời, về tình yêu và cái giá phải đánh đổi - tôi bật khóc trong đêm. Thương cho bạn và thương cả chính mình!

Bạn ơi ! Mọi thứ trong đời, đâu phải lúc nào cứ gồng hết sức là có thể được như ý muốn? Tôi bắt đầu tự hỏi, về cái giá trị giữa cho đi và nhận lại rồi tuột mất vô cớ và trắng tay chỉ vì hai chữ duyên phận nghiệt ngã. Đời cay đắng và phũ phàng quá phải không? Nhưng biết làm sao được, chúng ta sống một cuộc đời mà cái giá phải trả là tuổi trẻ là sự cô đơn đến tận cùng. Chúng ta không thể trách cứ ai, chỉ có thể tự nhủ, từ lúc lịch sử hình thành - cho chúng ta dáng đi nhô về phía trước, sinh mệnh con người đã được quy kết phải tiến lên không ngừng, dẫu trên đường đời, chúng ta đánh rơi không ít, cứ dần trở nên cô độc, nhưng chúng ta không được phép đầu hàng, vì có ai lại đi lùi về phía sau đâu? Vậy nên bạn à, mỗi bước chân đi là mỗi lần đánh đổi. Bạn có thể đánh đổi rất nhiều, song cái bạn nhận về đôi khi chẳng là gì cả. Vô nghĩa như chính sự tồn tại của ba tiếng mà người ta vẫn cứ nói với nhau như thể tự an ủi cho qua ngày đoạn tháng: "Cố gắng lên!" Thì vẫn biết là phải cố gắng, nhưng vì lẽ gì? Khi mà mọi thứ chúng ta cố gắng để giữ cho mình chỉ là yêu thương và được yêu thương, cuối cùng người mà chúng ta yêu cũng không giữ được, cái hạnh phúc giản đơn - chúng ta mong ngóng không đến được? Chúng ta cứ như con nhím lăn vào nhau, yêu nhau đấy mà làm nhau đau quá đỗi. Những khi tình còn ấm, chúng ta nhìn về nhau với ánh mắt ngưỡng mộ, với tất cả sự cuồng si điên dại, nhưng khi tình phai nhạt, họ chọn cách quay lưng thật nhẹ nhàng và đổ lỗi cho duyên phận, cho những điều vụn vặt, nhỏ nhặt để tìm kiếm những điểm xấu xí ở nhau mà chọn cách buông tay hơn là giữ chặt.

Vậy nên, người ta vẫn nói rằng, tình yêu như một cái nhà tù, không nên đặt cả hai chân vào đó. Theo tình, tình chạy, trốn tình, tình theo... Nhưng làm thế nào, để chúng ta yêu ít đi, tin một nữa và phũ phàng nếu phải thế? Ai có thể dùng lý trí trong tình cảm một khi họ đã thật sự yêu? Chẳng ai cả, thứ tình cảm tồn tại sự nghi ngại và chừa cho mình một con đường lui là thứ tình cảm không tồn tại ngay từ đầu. Chúng ta yêu, chỉ đơn giản là bản năng và sự dũng cảm. Để cho mình một niềm tin, cứ đi rồi sẽ đến.

Chẳng ai cho phép mình cái quyền hiểu hết một con người mà chán họ. Để yêu nhau, chúng ta chọn cách thứ tha và cảm thông, chọn cách lắng nghe và thấu hiểu. Sự vật nào có khiếm khuyết mới trở nên hoàn mỹ. Con người có khiếm khuyết mới biết cách cảm thông, có vấp ngã sai lầm, mới học cách đứng dậy.

Hai kẻ có khiếm khuyết mới tìm thấy tình yêu. Nếu cuộc đời tròn vẹn, phải chăng đó cũng là lúc chúng ta chỉ cần sống một mình?

Nhưng nếu họ đã tìm cách để rời xa, hãy để họ đi. "Have we held each other for a quite while?" Vì, suy cho cùng, duyên phận vẫn là cách con người dùng để đổ lỗi khi đã hết yêu nhau.

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Đàn Ông Khi Yêu

Buông tay thì dễ, ai cũng làm được, nhưng tại sao lại không chọn cách giữ và tin vào mình, rằng suốt cuộc đời này, tình yêu không có chỗ cho sự nhường nhịn và mong chờ người khác mang hạnh phúc đến cho người mình yêu thay bạn?

Hôm nay, ngồi nghe chuyện của bạn đến tận sáng, thế là thành có tâm sự, cảm thấy buồn buồn... Bỗng nhiên nhớ câu hát: "Ngày sau sỏi đá cũng cần có nhau..."

Khi đã nghĩ còn cả đời để sống, bạn luôn cho phép mình đặt mục tiêu lên những điều cao xa và bỏ qua người đã ở cạnh bạn. Đời này, gặp được một người để yêu thương mình không phải dễ dàng. Buông tay thì dễ, ai cũng làm được, nhưng tại sao lại không chọn cách giữ và tin vào mình, rằng suốt cuộc đời này, tình yêu không có chỗ cho sự nhường nhịn và mong chờ người khác mang hạnh phúc đến cho người mình yêu thay bạn? Sự thờ ơ cũng giết chết tình yêu không khác gì phản bội.

Nếu đã yêu, hãy cho người đó cơ hội được làm bạn hạnh phúc và cả chính bạn được hạnh phúc, cho họ được tin và cảm thấy đủ niềm tin vượt qua bão tố. Đàn ông - không mạnh mẽ như bạn tưởng, chỉ là họ cố tỏ ra mạnh mẽ hơn bạn. Họ cũng có một trái tim biết đau, biết buồn thương, mềm yếu, đàn ông không khóc, không phải vì họ vô cảm, mà vì từng giọt nước mắt ấy đã chảy ngược vào trong, như cây xương rồng suốt đời giấu sâu vào sau lớp gai xa cách. Đàn ông khi yêu, đáng thương hơn là đáng trách!

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Quan Niệm Về Tình Yêu

Đàn bà khổ cực, nhưng đàn ông cũng không sướng. Vẫn là sự lựa chọn một cách sống mà thôi.

Cô bạn ở lớp sau nhiều cuộc chia tay, thay bạn trai giống như thay áo thì cuối cùng rút ra kết luận rằng: "Đàn ông chung quy đều là lũ tồi". Đám con gái nghe vậy gật gù, nhao nhao kể tội đàn ông, người mà họ đã từng yêu thương hoặc vẫn đang yêu thương. Tôi không nói, tôi chỉ thấy buồn cười.

Bạn không nên so đo với ba loại người sau: Người điên, người say và người thất tình. Người điên không hiểu điều mình nói, người say không kiểm soát được bản thân, còn người thất tình chỉ là cảm xúc bùng bột nhất thời, nói rồi lại quên.

Đàn ông tệ, nhưng phụ nữ vẫn cứ yêu. Vậy chung quy, phụ nữ ngốc hay bởi đàn ông vốn không như họ nghĩ? Thói đời kỳ quặc, khi yêu thì thôi cũng thành thơm, hết yêu thì thơm sẽ thành thối. Mẹ tôi bảo: "Không có người đàn ông nào tệ chỉ có những loại đàn bà dung túng cho thói xấu của đàn ông."

Bạn hiểu sao cũng được! Nhưng bản chất của đàn ông là vô tư, họ không suy nghĩ phức tạp một vấn đề đơn giản như phụ nữ. Trong phần lớn câu chuyện chia tay của người đời, tôi vẫn nghĩ nguyên nhân phải đến từ hai phía.

Thử nghĩ xem, một cô gái trải qua nhiều mối tình, chia tay người này lập tức kiếm người khác thế chỗ, liệu có đủ tinh táo để phán xét về đàn

ông? Trái tim không phải là biển cả, hết con sóng này đến con sóng kia liên tiếp vỗ bờ, một người chưa ra thì sao có thể còn chỗ cho người khác vào? Cái mà cô ấy yêu, thật ra cũng chỉ là yêu chính bản thân mình. Vì cô đơn mà yêu, vì cô đơn mà vội vàng tình đến người đàn ông khác, tự bản thân chà đạp lên tình yêu nên tình yêu cũng giấu cọt lại. Chỉ có thể nói, là cô ấy không trân trọng bản thân, không có tư cách để đòi hỏi ai khác trân trọng lại chính mình.

Kỹ nữ lấy thân đổi tiền, con gái nhà lành lấy thân đổi tình yêu. Tình yêu vốn không phải sự đánh đổi, mà là sự chia sẻ và cảm thông, nếu không bạn và kỹ nữ khác gì nhau? Đừng trách không ai trân quý bạn, tôn trọng người khác chính là tôn trọng mình. Bạn không thể nói đàn ông tệ, khi mà bạn cũng đâu thể tốt hơn?

Tôi vẫn nghĩ, khi kêu gọi công bằng xã hội, thì cái đầu tiên chính là phụ nữ có thể công bằng với đàn ông. Bớt đi những đòi hỏi, bớt đi những phàn nàn, bớt đi những phụ thuộc, tự khắc người đàn ông của bạn sẽ biết trân quý giá trị người phụ nữ bên mình.

Đàn bà khổ cực, nhưng đàn ông cũng không sướng! Vẫn là sự lựa chọn một cách sống mà thôi.

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Cảm Xúc Không Dễ Mua Bằng Tiền

Chỉ có sự lựa chọn của trái tim mới đưa con người đến đúng nơi mà hạnh phúc thật đơn giản, không phải dày công tìm kiếm, đấu tranh và suy xét thiệt hơn.

Có bao giờ bạn tin vào cảm giác của bản thân? Tôi nhớ, trong cuốn sách nhỏ bé chứa đầy sức nặng của mình, Đoàn Minh Phượng đã viết những dòng chữ mà mãi sau này, tôi mới tin rằng - mỗi người sẽ tìm thấy một thứ keo để gắn lại các mảnh cuộc đời với nhau, gắn người lại với người, gắn chính mình vào với thế giới: "Những đồ vật và những khoảnh khắc của cuộc đời được gắn lại với nhau bằng một thứ keo, nối lại với nhau bằng chút ý nghĩa, một chút tình yêu, khế khàng và ít đam mê, nhưng bằng bạc đủ để cho cuộc đời được nguyên vẹn." Đôi khi, cảm xúc là một thứ hiện hữu, nó chỉ cho chúng ta những con đường phải đi, tìm thấy cái mỗi người cần và sống một cuộc đời nhẹ nhõm hơn những suy tính cân nhắc tỉ mỉ.

Cuộc đời không có những lựa chọn đúng - sai, chỉ có những điều thích hoặc không thích, chỉ có sự thuyết phục hay thiếu thuyết phục, nhưng trên tất cả, giản đơn nhất vẫn là sự hài lòng của bản thân. Là sự yêu thích và niềm vui thật sự của riêng mình chứ không phải là những phân tích, đánh giá và phán xét của người khác. Chỉ có sự lựa chọn của trái tim mới đưa con người đến đúng nơi hạnh phúc thật đơn giản, không cần phải dày công tìm kiếm, đấu tranh và suy xét những thiệt hơn.

Không có gì trong cuộc đời, đáng sợ hơn việc sống một kiếp người bị đánh mất, là phi ngã - là buông thả, là không tự quyết đoán, là ba phải, là

chẳng biết mình thích gì, chẳng hiểu mình muốn gì, là đánh mất mình trong những mẫu số chung an toàn. Khi sự phụ thuộc và phi ngã diễn ra quá lâu, con người sẽ sống trong bi kịch thật sự, và cái chết đến rất nhanh. Đức Phật nói rằng đời là bể khổ. Nhưng cái bể khổ thực sự không ở bên ngoài. Ta không ngụp lặn vô vọng trong cái vùng nước có tên là bể khổ. Bể khổ nằm bên trong chúng ta. Hạnh phúc đến từ bên trong, đau khổ từ bên trong.

Vậy người nếu không thể tự mình cảm nhận và tạo ra hạnh phúc, họ có thể hạnh phúc? Ngày lặng lẽ, tôi ngồi cảm nhận những khoảnh khắc đã trôi của cuộc đời để trả lời cho mình những ý niệm về hạnh phúc. Sự tồn tại, sự trưởng thành, quá trình học tập, những vấp ngã, những tổn thương, những phản bội, những lừa lọc, những dối trá,... tôi gọi đó là Hạnh phúc của mình. Hạnh phúc chứ, vì tôi cảm nhận được tất cả, có thể tự mình trải qua, quyết định con đường đi của mình, không vì một mẫu số chung an toàn nào cả.

Hôm nay khi ngồi đây, viết những điều vụn vặt trong trang nhật ký của mình, tôi không biết tương lai của mình ra sao, nhưng tôi không sợ hãi. Đời người quá ngắn ngủi, không nên để nỗi sợ hãi lấp đầy khoảng không, chiếm lấy những cảm xúc yêu thương chỉ vì những lý do ảo não nào đó về một ngày mai không còn đến nữa. Bước vào hôn nhân, nghĩa là như bước vào nhà tù, người ta bảo chỉ nên đặt một chân vào nó, vậy còn chân kia - phải luôn sẵn sàng tìm cách tháo chạy, để cho mình một con đường lui an toàn? Yêu, là tin một nửa và phũ phàng nếu phải thế? Cũng đúng, nhưng đó là quan điểm của bạn, không phải của tôi. Tôi vẫn thấy người ta yêu nhau rồi bỏ nhau, đưa nhau ra tòa phân chia từng chai dầu gội đầu, trả lại nhau từng kỷ vật thời còn yêu, vẫn thấy những ông chồng ăn phở, những bà vợ ăn nem, nhưng nếu sợ hãi - thì cả đời này, tôi phải sống độc thân, hoặc bước vào một cuộc hôn nhân với đầy ắp sự nghi ngờ, tính toán? Hạnh phúc có còn không?

Nên bạn ạ, có thể tôi không đủ tinh táo, có thể tôi chẳng đủ thông minh, có thể tôi rất điên và ngậy dại, thì có sao nếu tôi hiểu điều mình muốn, biết mình vui dù là trong một khoảnh khắc, nhưng nếu cuộc đời có thêm một khoảnh khắc nữa... há chẳng phải là mãi mãi sao? Có thể, người đàn ông của bạn, giàu có và địa vị cao, cho bạn những thứ bạn cần như công danh, tiền bạc; có thể người đàn ông của tôi - chẳng cho tôi những thứ đó, thì có sao, khi chúng ta đều sống hai ngã đường và biết hài lòng với những điều mình có? Có thể khi người đàn ông của bạn trao cho bạn chiếc nhẫn kim cương đắt tiền mà hàng vạn cô gái vẫn mơ, bạn cho rằng đó là lời cầu hôn giá trị nhất, thì có thể khi người đàn ông của tôi, chẳng cầu hôn tôi bằng bong bóng, bằng hoa hồng, bằng kim cương, chỉ là một ngày vu vơ, đưa tôi đi mua nhẫn, cho tôi tự chọn lấy chiếc nhẫn tôi thích, kiên nhẫn chạy vài ba lần để khắc chữ cho vừa ý - với tôi, thế là đủ. Tôi tin vào cảm giác của bản thân, khi chiếc nhẫn đeo vào tay - tôi cảm nhận một luồng hơi ấm chạy từ ngón tay đến tim, bất giác thấy yêu và gắn bó với chiếc nhẫn đơn giản ấy, bất giác tin vào tương lai của mình, tin vào người đàn ông ấy như 11 năm đã chờ và đã tin. Tôi tin mình đã tìm thấy chiếc nhẫn gắn kết đời mình, tìm thấy người đàn ông không hoàn hảo nhưng lấp đầy những vụn vỡ trong trái tim có nhiều vết nứt của tôi. Thứ cảm giác ấy, bạn có không khi bạn đeo một chiếc nhẫn kim cương lộng lẫy có thể hãnh diện, nhưng chẳng thể hạnh phúc?

Thì tùy thôi, đời tôi không phải đời bạn, đời ta có những chọn lựa rất riêng. Và cảm xúc thì đâu phải là thứ dễ mua bằng tiền.

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Ta Vẫn Sẽ Là Ta Giữa Cuộc Đời

Trên đời này chẳng có thứ gì không thể hiểu được cả. Chỉ có những thứ, người ta không muốn hiểu mà thôi.

Trên đời này chẳng có thứ gì đáng sợ cả. Chỉ có những ranh giới không dám vượt qua mà thôi.

Nhưng trên đời này, chỉ cần một lời nói cũng có thể thay đổi được tất cả. Đôi khi, người ta không biết, sự im lặng có thể lý giải hàng trăm điều cần lý giải.

Có những thứ khiến ta chọn lựa sự lặng im như một mặc định để kết thúc mọi vấn đề. Bởi vì, không phải vấn đề ở việc giải thích được hay không thể giải thích, mà nằm ở chỗ hiểu hay không hiểu mà thôi. Khoảng cách đâu phải chỉ ở thời gian hay không gian, khoảng cách xa lắm cũng chỉ cần một câu nói. Rồi sau đó, mọi thứ sẽ trở thành vô nghĩa lý.

Có những cuộc tìm kiếm trong cuộc đời bỏ mặc hết thảy trôi tuột qua, ngoảnh lại mới biết - một cái chạm khẽ cũng đã thay đổi được biết bao điều. Mà sao, có những lúc đơn độc đến mức - tự quàng tay ôm lấy mình để mong mỏi, cuộc đời này không thiếu những cái ôm?

Có những điều ta nghĩ đơn giản nhưng cuộc sống lại không hề đơn giản và lòng người lại chẳng bao giờ là thấu đáo.

Đôi khi ta nên chấp nhận cuộc sống này như cái vốn dĩ thường tình của tự nhiên mà ta không thể chạm tới và thay đổi.

Người ta thường nói: Đời thay đổi khi ta thay đổi. Nhưng sự thật thì dẫu cho ta có đổi thay nhường nào thì ta vẫn chẳng thể nào đổi thay được những cái vốn dĩ chẳng thuộc về ta. Cuộc sống là những hành trình không nghỉ, chỉ có bước chân ta mãi miết rong ruổi để kiếm tìm những điều suốt đời ta không thể thỏa mãn. Cho đến một ngày sức cùng lực kiệt, ta nhận ra rằng: Ta đã lãng phí những giây phút tuổi trẻ vô giá vào những ảo mộng tầm thường mà ta đã từng mê muội nghĩ mình sẵn sàng đánh đổi bằng bất cứ giá nào!

Dẫu ta thường nói, tuổi trẻ là món quà vô giá, sống hết mình, yêu hết mình chẳng bao giờ phải hối hận thì ta vẫn không thể khóa lấp được một chân lý mà chỉ có đi qua những tháng ngày nông nổi ta mới nhận ra giá trị của bài học được xây đắp vun vén từ những giọt nước mắt cay đắng, những mệt mỏi nhào thân xác và tổn thương hằn sâu trong tâm hồn: Ta quá mộng mơ và ngốc nghếch!

Thực tế hơn để nhận ra cuộc đời không có gì là mãi mãi, mạnh mẽ hơn để hiểu rằng ta không phải là thủy tinh để người nào có thể chạm vào là vỡ, quyết đoán hơn để khẳng định ta hoàn toàn có thể tự bước đi và xứng đáng với tất cả những gì ta đã từng đánh đổi. Và, quan trọng nhất, ta hãy luôn yêu và coi trọng chính bản thân ta - vì cuộc đời này: Không một ai yêu ta hơn tự ta biết yêu chính mình.

Sống ở trên đời - ta từng nghĩ chỉ cần sống thật sống thẳng với lòng mình là đủ.

Nhưng thế giới này quá bao la, lòng người giống như cát bụi, đôi mắt ta bé nhỏ sao nhìn thấu hết những hạt cát li ti giữa biển trời bao la kia? Ta không thể cố gắng thay đổi bất cứ điều gì bằng một trái tim lạnh lùng, một ánh nhìn hạn hẹp và một tâm hồn chật chội? Ta không thể bắt thế giới phải đi thẳng khi mà cuộc sống có hình cong. Có vô số những ngã rẽ mà vì những toan tính vụ lợi khác nhau, người ta chấp nhận: Cuộc sống là những hành trình được phép đi tắt.

Hôm nay, ta tạm coi - thất bại của ta là sự thành công mà cuộc sống đã dạy ta phải chấp nhận như vậy.

Nhưng ta sẽ luôn nhớ: Ta vẫn sẽ là ta giữa cuộc đời.

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử
www.dtv-ebook.com

Người Trẻ Cô Đơn

Đôi khi, con đường đến với hạnh phúc cũng làm người ta mệt mỏi không khác gì nỗi đau...

1. Chúng ta chỉ là những người trẻ sống trong một thành phố già, chúng ta cố gắng để đạt được ước mơ, tiền bạc, địa vị và nhủ lòng không được từ bỏ. Chúng ta vất kiệt mình không thương tiếc rồi tự hỏi mình tại sao cô đơn thế?

Chúng ta không chịu từ bỏ mục tiêu, cứ như mũi tên trên tấm cung lớn của cuộc đời không ngừng lao về phía trước. Chúng ta tự cho mình một điểm tựa nhỏ bé, điểm tựa duy nhất vào tuổi trẻ bản thân, để gồng mình lên gánh cả những vai diễn quá sức. Chiếc áo đạt được, đôi khi chẳng vừa vặn, chẳng biết có hợp với mình không, nhưng chúng ta vẫn hoan hỉ cười đắc thắng với cuộc đời. Chỉ có chúng ta tự hiểu, trong chiếc áo rộng thùng thình là một tâm hồn cô đơn tới tận cùng.

Dẫu sao thì, chúng ta cũng chẳng thể ngăn mình đừng yêu và đừng tổn thương. Nên chúng ta chọn cách đối đầu hơn là từ bỏ. Nên chúng ta vò nát trái tim mình và bỏ mặc những giọt nước mắt đặc dần trên gương mặt lạnh căm. Chúng ta sống với một yêu thương nhàu nhĩ. Nhưng nhất quyết không chịu buông tay để trái tim về lại những ngày đơn độc.

Làm thế nào để tránh một tiếng thở dài cho những đêm quạnh hiu, ta lang thang trong giấc mơ hoang của mình, tự huyễn về những yêu thương không bao giờ chết? Trái tim ta đôi lần đóng chặt trước những tổn thương

mà người đã đem đến, ta từng mong nó mãi ngủ yên như con chim ở ngo trời xanh mà ẩn mình trong vách đá sâu thẳm.

Chính ta cũng chẳng hiểu nổi mình, đã có lúc nói chỉ cần yêu cho đến khi mình cảm thấy đủ. Nhưng rồi, biết bao nhiêu cho đủ cho đầy trước những vết nứt ngày càng lan rộng, trái tim ta mệt nhoài sau những tháng ngày rong ruổi đi tìm chân lý về tình yêu, muốn ngừng lại mà chẳng đành, muốn bỏ đi mà tiếc nuối, nên tham lam chút hơi ấm còn sót lại, để mơ màng về một tương lai chẳng còn chắc chắn, để ôm siết một vòng ngực ấm và mong chờ một bàn tay sẽ quay lại nắm chặt như thuở đầu mới yêu?

Đôi khi ta bật cười cho sự lạc quan của chính bản thân mình. Vì biết rằng, trên đời này - có yêu thương nào nhạt phai dần rồi lại trở về những ngày sâu đậm và nồng nàn của cái thời mới yêu? Có trái tim nào sau vô vàn những nỗi đau sẽ tự khép chặt vết thương bằng những sức gồng tự huyễn?

Ta có thể tha thứ cho một người về tất cả lỗi lầm. Nhưng có thể tha thứ cho chính mình, khi trái tim ta chứa đầy những đau đớn hờn giận - nhiều hơn cả yêu thương ta dành cho người đó?

Thì đừng cố gắng để tin vào một tình yêu cao thượng chỉ có trong tưởng tượng, đừng lại đi vấp kịp cho những ai, không thể đi hết một con đường bằng trái tim đã nguội lạnh quá lâu.

2. Có những tháng năm trôi chảy dần đi những mối quan hệ cũ, người quen - người lạ cũng chỉ là ranh giới nhạt nhòa. Những người đã từng thề hẹn, yêu quý trọn đời, đã từng ôm lấy nhau nghẹn ngào trong giờ phút chia xa cũng mất tích trong biển người mênh mông.

Tình cảm không thắng được thời gian, không thắng được gánh nặng cuộc sống, không thắng được sức ép số phận. Người chúng ta gắn bó cũng chỉ là một thời. Cái mà chúng ta cần chỉ là cảm giác an toàn, có hay không có tình bạn, tình yêu cũng chẳng còn gì quan trọng.

Thật ra đi đến độ tuổi nào đó, chúng ta chỉ còn mong ước ổn định, bình yên. Và đôi lúc, chúng ta cũng hoài niệm, cũng thương nhớ về cái thời mơ mộng ngày xưa, nhưng thực tế, chẳng còn đủ mạnh mẽ, chẳng còn đủ can đảm, và cũng chẳng còn đủ chút điên khùng để vứt bỏ hết thảy cho tình yêu. Cái gọi là hạnh phúc lâu bền chỉ là một đời yên ổn, lúc khó khăn có người đưa tay ra nắm lấy, lúc mệt mỏi có người để tựa vào, bình bình đạm đạm mà đi qua năm tháng dài rộng...

Thế nên, đừng nói cuộc sống khô khan, đừng nói tuổi càng lớn, con người càng mất dần cảm xúc lãng mạn, chẳng phải vì những năm tháng hoa niên đẹp nhất, chúng ta đã đánh đổi và hi sinh quá nhiều cho tình cảm, nhưng rồi số phận vẫn phải rẽ ngang đó sao?

3. Càng lớn tuổi dần, tôi càng sợ sự ồn ào quanh mình. Tôi thu mình vào một góc, cất kín tâm tư của mình vào một thế giới riêng, và tôi dần dần sợ những mối quan tâm hời hợt, những mối quan hệ xã giao. Tôi kỳ lạ và lập dị.

Thế nhưng, tôi không phải là người có cảm giác an toàn bên những mối quan hệ mới, và ngay cả một người đến bên tôi rất lâu, nếu một ngày nào đó chẳng còn nói chuyện nữa, tôi cũng không thể bắt đầu lại. Tôi không nói cho mình những sợi dây rất dài rồi vấp ngã vì bị rối. Bởi vì thế, tôi đã cắt đi rất nhiều.

Mỗi tháng, tôi lại bớt dần một vài người lạ, chưa từng quen, hoặc có biết nhưng không thể thân hoặc những mối quan hệ đã lạc lõng và nhạt nhẽo.

Thật ra, kể từ khi mà một người bạn thân của tôi rời đi, tôi không còn đặt hết niềm tin và có thêm cho mình những tình bạn tri kỷ. Tôi luôn nghĩ, thế giới này, tình bạn rất nhiều, tri kỷ rất ít nhưng thâm tình thì không có. Mối quan hệ nào cũng sẽ có ngày kết thúc, hoặc vốn dĩ nó đã kết thúc từ lâu, nhưng người ta cố kéo dài nó, để sống trong đời nhau như những người

dưng quen mặt. Tình cảm vốn dĩ như gia vị, nêm nhiều thì mặn, nêm ít thì nhạt. Cuối cùng, cũng chẳng tránh được, có lúc, người ta không còn hứng thú với thứ gia vị đó nữa... Biết tìm ở đâu, một tình bạn trong như nước lọc, để không cần nêm, miệng ai cũng có thể uống cả đời? Dẫu sao thì chúng ta cần tập quen với sự thật rằng, càng trưởng thành càng cô đơn.

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Yêu Thương Không Chờ Đợi

Khi đã đủ bình tâm với một mối quan hệ kéo dài, người ta cũng bình thản cho mình cái quyền thờ ơ với những tổn thương mà mình gây ra.

Khi bạn đang mãi mê trong những mối bận tâm của bạn và cho rằng người đã luôn ở bên cạnh bạn bấy lâu nay thật nhàm chán, thật vô vị, để cho mình cái quyền bỏ bê và thờ ơ... Thì ở một nơi nào đó, có người luôn hướng về và thăm quan tâm đến người ấy của bạn. Đó cũng chính là lúc bạn lạc mất người đó rồi. Khi đã đủ yên tâm với một quan hệ kéo dài, người ta cũng bình thản cho mình cái quyền thờ ơ với những tổn thương mà mình đã gây ra.

Không phải là họ vô tâm. Mà họ đã sớm xếp yêu thương xuống đáy thấp nhất trong tháp nhu cầu. Đừng hi vọng sự đau buồn của bạn sẽ khiến họ lo lắng, phiền muộn.

Không ai trên cõi đời này có trách nhiệm ngồi một chỗ để chờ đợi yêu thương của ai quay về, vì trái tim họ đã phải tự sưởi ấm cho mình quá lâu, khi không còn có thể gắng gượng được nữa, rất dễ để họ đầu hàng trước một ngọn lửa khác.

Người ta thường vậy, sau khi làm tổn thương một ai đó lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Yêu một người là cho họ cái quyền làm mình đau. Phải vì thế mà họ có thể tin rằng họ có quyền làm ta đau hết lần này đến lần khác và chỉ cần sự bù đắp nào đó trong một khoảnh khắc là ta sẽ không bỏ mà đi?

Khi đã đánh vỡ rồi, đừng cố bù đắp, sự bù đắp nào cũng không khiến cho vết thương của người đó trở lại nguyên vẹn - không một vết tích.

Có lẽ khi đã nghĩ còn cả đời để sống, người ta luôn thờ ơ với những điều đang tồn tại quanh mình và coi sự yêu thương, quan tâm của ai đó là hiển nhiên, là vĩnh viễn để mà tin rằng cả đời này họ sẽ không rời đi.

Nhưng đến sỏi đá còn hao mòn với thời gian, lòng người chẳng thể là sỏi đá để suốt những năm tháng dài đón nhận những điều không thay đổi và yêu thương như tù tội...

Sự yêu thương của con người cũng có mức hạn, và khi một người đã quá quen bị bỏ mặc với nỗi cô đơn, tự vùng vẫy trong vũng lầy tăm tối - họ sẽ chọn cách yêu chính mình.

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Yêu Là Duyên, Chia Tay Là Chọn Lựa

Trách tình yêu không công bằng, thì rõ - tình yêu vốn có cái cân để ai đặt lên bao nhiêu, kẻ kia cũng đặt lại bấy nhiêu đâu?

Cô hỏi anh, lý do chia tay là gì? Anh trả lời: "Vì chúng ta không hợp nhau." À, hóa ra, khi mới yêu, hai người xa lạ tìm hiểu nhau là để chờ một ngày chia tay, người kia có thể bình thản trả lời vì không hợp nhau. "Vốn duyên mỏng, nên chẳng trách tình không sâu." Duyên phận cũng có lý do của nó!

Cô hỏi anh, lý do chia tay là gì? Anh trả lời: "Vì em không còn giống xưa." À, hóa ra, những lúc anh chê em vụng về, những lúc anh chê em không hợp thời, những lúc anh chê em không gợi cảm như cô người mẫu này kia, tất cả những điều anh đã từng mong em thay đổi... Chỉ là để chờ một ngày anh có thể rời xa em.

Cô hỏi anh, lý do chia tay là gì? Anh trả lời: "Vì anh không xứng đáng với tình yêu của em." À, hóa ra, anh đã biết khi tiến đến bên em, tình cảm của anh không đủ nhiều để cân bằng với những gì em đã trao... Vậy nên, anh cần một người yêu anh ít hơn em đã làm.

Cô hỏi anh, lý do chia tay là gì? Anh trả lời: "Anh cần tập trung cho sự nghiệp." À, hóa ra, những gì em cùng chia sẻ bấy nhiêu năm đều chỉ là gánh nặng... Có sự nghiệp rồi, đôi cánh của anh mới có thể vươn đến vùng trời khác rộng lớn hơn. Không có em, mọi thứ sẽ tốt đẹp.

...

Tôi nhận mail của một người bạn, câu chuyện tình yêu rất dài. Nhưng tôi không thể đọc hết. Xin đừng trách, có lẽ tôi là người lạnh lùng và vô tâm trước nỗi đau của người khác.

Nhưng vì sao, tôi không thể thông cảm để reply cho bạn những lời an ủi ngọt ngào mà bất cứ người bạn nào cũng sẽ làm thế. Là vì, tôi cho rằng, chuyện tình cảm là chuyện của riêng hai người, nóng lạnh thế nào những kẻ ngoài cuộc không có tư cách gì để phán xét.

Vì sao yêu nhau, người ta vẫn nói - không cần điều kiện, không cần nguyên do? Thế mà chia tay nhau, người ta phải phân tích, bới móc và soi xét từng lý do đến thế?

Nếu như, tôi có thể đảo ngược lại - vị trí của cô gái với vị trí của chàng trai, thì ai sẽ khóc thương ai? Vì sao chia tay, đàn ông lại luôn là người hứng chịu mọi lời trách móc, nguyên rủa của người đời? Đời đâu lắm Sở Khanh đến thế? Mà nếu có Sở Khanh cũng hãy trách mình là Thúy Kiều nhẹ dạ, cả tin, ngu ngơ và dại khờ.

Bạn à! Bao nhiêu mối tình trên thế gian này là bấy nhiêu vở kịch mà người diễn đóng cả hài lẫn bi. Khi yêu, họ dắt tay nhau cùng xem một vở hài, hết yêu, họ thay nhau lấy từng giọt nước mắt của người đời. Ích gì cho một mối tình đã hết?

Phụ nữ luôn hỏi đàn ông lý do cho một tình yêu, nên khi chia tay - họ cũng không cam lòng mà cần vặn bằng được lý do cho việc rời đi... Để nghe xong và oán trách với đủ những điều suy diễn, để phóng to đủ mọi thù hận và tự liếm láp vết thương hoặc tìm cho mình những đồng minh rửa hận.

Tôi nói với bạn, nếu đã vạch rõ lý do bạn yêu một người, thì khi chia tay cũng hãy lặng lẽ và bình tâm chấp nhận một nguyên nhân dẫn đến sự đổ vỡ ấy nhiều khi... "chuối" không thể tả nổi!

Bởi nếu xuất phát từ lẽ gì, những cuộc hợp - tan, tan - hợp trong cuộc đời này, bắt đầu đều có lỗi của hai kẻ đã bước vào. Trách tình yêu không công bằng, thì rõ - tình yêu vốn có cái cân để ai đặt lên bao nhiêu, kẻ kia cũng đặt lại bấy nhiêu đâu?

Thì thôi, bạn ơi - nếu bỗng một ngày, trái tim ra đi, xin đừng hỏi cũng đừng oán trách làm gì: Mây của trời - hãy để gió cuốn đi!

Tất cả, cũng chỉ là vì hết yêu. Hai chữ hết yêu, đơn giản hơn hết thấy!

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Nhìn Về Nhau Trong Hồi Ức

Kỳ thực thế giới này, chẳng ai thích nhìn sự rời bỏ của ai, chẳng qua - những người nhường bạn đi trước là những người có đủ can đảm hơn.

Tôi không thích nhìn phía sau lưng của một người, bởi vậy nên trong mọi cuộc chia ly, tôi đều là người đi trước. Có lẽ, tôi không muốn mình yếu đuối trước cuộc rời bỏ của một người, dù là bất cứ ai. Thế gian này, ai sẽ là người cam tâm ở lại? Người bạn yêu, người bạn không yêu, kể cả bản thân bạn đều sẽ rời đi, chẳng có ai ở bên bạn vĩnh viễn cả. Những người đang sống không ai có tư cách nói mãi mãi.

Thế nhưng hôm anh ra đi, tôi là người ở lại, nhìn bóng anh khuất dần trong màn đêm, cho đến tận khi chỉ còn một chấm nhỏ mờ ảo đọng lại nơi đáy mắt. Khánh khắc giữa đầu nhìn lên trời, chỉ có ánh trăng sáng nhưng lạnh lẽo vô cùng. Tôi bỗng hiểu, kỳ thực thế giới này, chẳng ai thích nhìn sự rời bỏ của ai, chẳng qua - những người nhường bạn đi trước là những người có đủ can đảm hơn. Tôi không can đảm, bằng mọi giá, tôi chọn là người đi trước.

Một thời gian dài, tôi vẫn không hiểu, năm đó người chia tay là tôi, nhưng người ra đi trước là anh ấy. Sau này, gặp lại nhau tôi mới nhận ra... Thì ra, thế giới này, bạn yêu một người sâu sắc bao nhiêu, bất kể thế nào - đến cuối cùng, sự rời bỏ cũng phải do bạn chủ động nắm giữ. Nếu không, suốt đời, bạn sẽ không thể quên được người ấy. Bởi vì cái cảm giác này giống như bạn bị trộm mất món đồ yêu thích, sẽ rất bức mình tức tối, nhiều năm nhớ lại vẫn nguyên cảm giác đó. Nhưng nếu bạn tự đánh mất thì rất nhanh chóng, bạn sẽ tìm được món đồ khác thay thế. Con người là vậy, bị

rời bỏ và rời bỏ là hai việc đau lòng, nhưng kẻ rời bỏ dấu sao trong lòng cũng giữ lại chút niềm kiêu hãnh, cho dầu đó chỉ là cảm giác hư vinh.

Mà, sự rời đi nào cũng để lại trong lòng người ở lại một nỗi ám ảnh khó phai. Tôi không yêu anh ấy, nhưng khi Anh rời đi, nhiều năm sau đó, trên đường phố, tôi luôn bị giật mình trước một hình dáng nhìn từ phía sau quen thuộc... Người ta không thể tìm kiếm thứ người ta đã chủ động đánh mất, nhưng hai kẻ đã từng gắn bó với nhau, lẽ nào không thể gợi nhớ một ký ức xa xôi? Nếu ký ức cũng dễ dàng lãng quên, thì con người cũng chỉ là những kẻ yếu tạp, nhanh chóng vứt bỏ những thứ tồn đọng đã qua tay dùng.

Hồi ức là thứ duy nhất, tôi có thể giữ lại bên mình. Có lẽ nếu Anh biết, anh ấy hẳn sẽ vui vì ít nhất anh ấy không hề trắng tay, vẫn có người lặng lẽ nhìn về anh trong hồi ức!

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử
www.dtv-ebook.com

Ly Cà Phê Muối

Ai trong tim cũng có một lỗ hổng chờ được vá. Miếng rách ấy, cứ mỗi lần cơn gió thổi, lại khiến họ chạnh lòng co mình vào sâu nỗi đau. Rồi sợ hãi. Chẳng khác gì con rùa.

Anh ấy nói: Anh yêu em.

Cô ấy nói. Cô ấy biết. Nhưng cô ấy không thể lấy trái tim mình ra để đền đáp tấm lòng của người con trai mà cô ấy không yêu. Là ai có lỗi?

Quán ồn ào. Cô gái lặng lẽ ngược nhìn màn đêm hun hút. Tuấn Ngọc vẫn da diết những bản tình ca ngân dài như níu kéo những cặp tình nhân không rời nhau. Cô khuấy nhẹ tách cà phê đặc quánh đã nguội. Cô nghĩ về đứa bạn gái 15 năm của mình. Cô gái phóng khoáng không thích cà phê phin. Mỗi lần rủ đi quán, đều gọi một ly nâu đá và uống một hơi cạn đáy như uống một cốc bia. Bật cười, cô gọi phục vụ, xin một chút muối tinh.

Người phục vụ nhìn cô, ánh mắt thoáng ngờ vực. Nhưng cuối cùng cũng mang ra một đĩa muối trắng. Cô xúc một thìa muối lớn bỏ vào tách cà phê, lặng lẽ khuấy đều. Cho đến tận khi tách cà phê nổi bọt phủ kín mặt hồ đen ngòm phẳng lặng ấy. Cô uống ực một hơi. Tách cà phê cạn, và cổ họng cô cháy lên vị mặn đắng.

Cô bị sặc, nước mắt ứa ra, chạm môi. Lại thêm một vị mặn chát khác. Cô ngẩng đầu.

"Khi em khóc, đừng ngẩng đầu nhìn trời. Vì nước mắt sẽ chảy thẳng vào trong tim và mãi mãi nghẽn lại ở đó. Như dòng sông chảy mãi không

qua được ghềnh đá. Phấn nộ và thét gào. Nhưng ai hiểu được dòng sông đang đau, nổi đau của tuyệt vọng?"

Bảy năm qua rồi. Anh không biết sao? Bảy năm qua, em ngẩng đầu không ít mỗi lần khóc. Em không muốn nhớ những điều đã cũ. Lời nói của chàng trai dịu dàng ôm chặt lấy em trong bóng đêm, nói với em, hãy dựa vào ngực anh mà khóc. Để tim anh đau thay em.

Vậy nên, khi em ra đi, khi anh ra đi, hai chúng ta chọn hai con đường khác nhau, em đã chọn cách ngẩng đầu mà khóc. Chẳng phải em không sợ nước mắt sẽ hóa em thành dòng sông chết lặng mà vì anh không biết rằng, bầu trời sẽ khác khi ai đó nhìn lên trong màu nước mắt.

Bảy năm, khi em hạnh phúc, anh đã ở một chân trời khác.

Bảy năm, khi anh đau khổ và tuyệt vọng, em vẫn ở chân trời này.

Nhưng bầu trời trong màu nước mắt, không có anh, trong veo và tĩnh lặng.

Vậy nên, lời anh nói bảy năm trước. Em chẳng phải quên hết, mà là em không còn dùng nó cho chính mình mỗi lần nước mắt rơi.

Cũng như thế. Anh không có lỗi khi yêu em, là em có lỗi. Ngàn lần có lỗi, vì em không thể bắt mình đền đáp một yêu thương sâu nặng. Trái tim em mong manh và chật chội, em không thể gánh được một sức nặng quá lớn. Khi một người đã bước vào và vĩnh viễn ở đó, làm thế nào để chứa thêm anh nữa đây?

Anh biết không, khuyết điểm của một người không phải là xấu xí, không phải là nghèo khó, không phải là bất tài... Mà là cứ mãi cố chấp yêu một người khi biết rõ người đó vĩnh viễn không thể yêu mình.

Em bắt đầu nghĩ, có thật sự anh không thể quên em hay mãi mãi chỉ theo đuổi một hình bóng thuộc về quá khứ? Anh biết đấy, cái gì khó chạm cũng khiến người ta ám ảnh phải đoạt cho kỳ được. Bản chất con người vốn hiếu kỳ, cố chấp và tham lam. Nên chẳng phải, anh yêu em nhiều vậy đâu. Chẳng phải hiện tại anh không thể hạnh phúc. Mà là vì, ai trong tim cũng có một lỗ hổng chờ được vá. Miếng rách ấy, cứ mỗi lần cơn gió thổi, lại khiến họ chạnh lòng co mình sâu vào nỗi đau. Rồi sợ hãi. Chẳng khác gì con rùa.

Nhưng, có phải không thể vá không? Nếu thời gian không thể xoa dịu nỗi đau cho anh, hãy để tình yêu nhẹ nhàng lấp đầy.

Cứ nhìn lại mãi phía sau, con người mãi chỉ là kẻ cô độc. Bởi họ vĩnh viễn không biết mình đã bỏ lỡ và bị bỏ lỡ những gì.

Ly cà phê muối cuối cùng em đã uống xong. Chúng ta, chẳng ai nợ nhau điều gì. Chỉ là hai kẻ có chung một mảnh ký ức.

Nhưng, hãy để ký ức ngủ vùi trong ly cà phê muối ấy, có được không anh?

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Khoảng Cách Của Yêu Và Từ Bỏ

Trái tim người ta vốn mỏng manh, tình cảm như một người đứng trên sợi dây thăng bằng, họ có thể quy ngã bất cứ lúc nào.

Có người từng hỏi tôi, khoảng cách lớn nhất trên đời là gì? Tôi trả lời, khoảng cách xa nhất trên trái đất không phải khoảng cách không gian, cũng chẳng phải khoảng cách thời gian, mà là khoảng cách ở trong tim, khi hai người không còn bóng hình nhau.

Nhưng rồi, một ngày, tôi chợt nhận ra, không phải khoảng cách giữa hai người không còn bóng hình nhau, vì hết yêu rồi, khoảng cách còn ý nghĩa gì nữa đâu. Khoảng cách xa nhất trên đời là khoảng cách trong tim, khi một người đã không còn nhìn về phía kia nữa, dù một người chờ đợi biết bao nhiêu, họ cũng sẽ chỉ là hai đường thẳng song song, không có cách nào để chạm vào nhau.

Trên thế giới này vẫn vậy, có những người vẫn duy trì mối quan hệ tình cảm, nhưng từ lâu, trái tim đã đập sai nhịp, ánh mắt đã nhìn sai hướng, nhưng vẫn cố giữ một mối quan hệ an toàn, dù họ không biết rằng - để hiểu được một người đâu chỉ cần bước chân vào mà không cần đặt trọn vẹn một trái tim. Và như thế... Có những khoảng trống, không biết vì có gì ngày càng sâu, không lớn, nhưng chẳng bao giờ lấp đầy...

Anh biết không anh? Tình cảm không bao giờ là trò chơi đuổi bắt, người này trốn còn người kia phải đi tìm. Trái tim người ta vốn mỏng manh, tình cảm như một người đứng trên sợi dây thăng bằng, họ có thể quy ngã bất cứ lúc nào. Khi một người phải mò mẫm tìm hơi ấm quá lâu, họ đã

không còn cảm thấy thú vị với những cuộc chơi mà họ luôn phải hụt hơi trong những lần đuổi bắt.

Anh có thể cứ thản nhiên chạy trốn, tìm một nơi mà cất kỹ, chôn sâu trái tim của mình mà bình thản đợi chờ tình cảm đến. Nhưng người đi tìm đã bỏ cuộc từ lâu. Rốt cuộc thì, ai sẽ là người phải chờ đợi ai đây? Anh đợi người đến, người đợi anh ngoảnh lại, nhưng trên con đường ấy, người ta đã đánh mất nhau tự khi nào rồi.

Anh có biết điều gì là đáng sợ nhất trong tình yêu không? Chính là phải mang hết niềm tin, dốc cạn tấm chân tình và ngay cả khi tuyệt vọng nhất cũng phải tự vỗ về mình - can đảm để chờ một người trong vô vọng. Sự chờ đợi một trái tim cứ mãi ngoảnh mặt, cứ mãi làm thình chảng biết đến khi nào, chưa bao giờ là một phép thử hay gia vị nêm nếm cho tình yêu thêm bền chặt.

Ở đời, chuyện nực cười nhất chính là khi yêu, hầu hết phụ nữ đều hiến dâng tất cả, còn đàn ông thì lại luôn biết giữ riêng cho mình. Và anh à, anh có quyền giữ lại cho riêng mình, nhưng có bao giờ anh quay đầu nhìn về phía sau chỉ một lần để thấy người nguyện đứng mãi một chỗ chờ anh đã chết dần trong mòn mỏi hư hao? Để thấy rằng mỗi bước chân đến và đi trong đời nhau, đôi khi cũng chỉ cần một khoảnh khắc, khi đã bỏ qua rồi, những kẻ nắm tay đã từng hẹn ước sẽ bất chợt lạc bước và biến mất trong biển người mênh mông... Và một ngày nào đó trong thành phố này, những người có tình vẫn lướt qua nhau như người dưng.

Gặp gỡ vào yêu nhau là có thể do duyên số, nhưng tiếp tục hay từ bỏ lại là lựa chọn của mỗi người. Có con đường nào cho người ở lại và ra đi, không bao giờ là lỗi của duyên số không anh?

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Tuổi Thanh Xuân Của Chúng Ta

Tuổi xuân của người phụ nữ mỏng manh như vậy, nhưng người có thể trân trọng nó, ngoài bản thân ra thì chẳng có ai cả.

Tỉnh dậy, bóng tối cô tịch bao quanh mình. Ngồi trong nó rất lâu. Rèm cửa lay lắt gió, một chút ánh sáng ở nhà bên len lỏi vào. Thì ra, thành phố đã lên đèn.

Cổ họng đau rát và khô khốc. Cảm giác mệt mỏi và cô đơn xâm chiếm. Tuổi mới, nhưng nỗi buồn và cô đơn vẫn như ngày cũ. Nỗi cô đơn là một thói quen đã tồn tại 26 năm trên đời. Vậy nên, thời khắc nhớ mình đã sang tuổi mới chẳng thấy gì nhiều, ngoài một điều, rằng mình vẫn bé nhỏ, một mình và cô đơn. vén rèm cửa, nhìn ra bên ngoài, ánh đèn leo lắt quẹt ngang khoảng trời tím sẫm, đẹp mà buồn. Chao ôi, buồn.

Cô đơn cũng như tồn tại. Người mang nước là thế. Cuộc đời của họ, mệnh mang là những nỗi cô đơn ẩn sâu trong lòng. Như đại dương bao la là thế, ai ai cũng chỉ nhìn thấy sự vĩ đại và mạnh mẽ của những con sóng ào ào ngày đêm vỗ bờ, nhưng nỗi cô đơn tựa lớp lớp ngàn ngàn những con sóng ngầm cuốn sâu dưới hàng vạn vạn mét chẳng một ai, một tia sáng nào có thể rọi thấu. Nỗi cô đơn của nước dữ dội và cũng êm ả, chỉ là nước có muôn hình vạn trạng, khéo giấu mình mà uốn theo dòng chảy của đời đầy trôi. Nỗi cô đơn không ai chạm tới, không ai...

Một nửa cuộc đời bình lặng đã trôi qua, chớp mắt đã thấy tuổi thanh xuân xa dần. Tuổi xuân của người phụ nữ mỏng manh như vậy, nhưng người có thể trân trọng nó, ngoài bản thân ra thì chẳng có ai. Vậy nên, mỗi

năm khi ngày sinh nhật tới, chỉ muốn một mình. Một mình để yêu lấy mình mà vui.

Xa cách khỏi sự náo nhiệt và ồn ã của thế giới này. Ấm áp bầu bạn với cô đơn. Tuyệt nhiên thấy lòng yên ổn. Nỗi cô đơn của cô an nhiên như cô gái đứng giữa biển đêm thăm thẳm, cô gái mặc chiếc váy dài chấm gót, xoa mái tóc phủ kín lưng, mái tóc như dòng nước uốn, lòng không mơ ước gì, chỉ lặng lẽ chơi đàn, ngoài xa, ánh trăng lạnh bàng bạc ôm lấy mặt biển, ôm lấy bóng cô, đơn lẻ tan trong ảo ảnh.

Cô nhiều năm rồi, vẫn đón sinh nhật bằng nụ cười nhẹ như nước, không đợi chờ, không mong ước... cuộc đời của người chẳng có đợi chờ như cô có lẽ là tẻ nhạt. Nhưng, cô là Bảo Bình, cô không quen với sự chờ đợi. Cuộc đời của nước, vận mệnh của nước phải là do chính nước tạo ra.

Có lẽ vậy nên trong thời khắc tuổi mới, cô chẳng thấy gì ngoài việc cô giống như một cái chấm mờ nhạt của ánh đèn ngoài xa, nhỏ xíu nhỏ xíu và đơn độc giữa lòng thành phố phồn hoa và náo nhiệt này...

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử
www.dtv-ebook.com

Tản Mạn Về Cuộc Đời

Cuộc đời vẫn vô thường với những biệt ly, sinh tử, hi nộ ái ố, nhưng tôi không thích những thứ hoàn hảo, càng không mong đợi mọi việc toàn nguyên, nhìn cuộc đời theo một hướng thật nghiêng, thấy đời đẹp từ những điều không trọn vẹn.

1. Cà phê rất đắng. Hiển nhiên. Nhưng nếu không đắng, không phải là cà phê. Và người ta thích nó, bởi vì cuộc sống có quá nhiều điều ngọt ngào, lắm lúc tưởng như giả tạo, nên đắng một chút cho đời thêm thi vị.

Thuốc lá rất độc. Hiển nhiên. Nhưng nếu không độc, không phải là thuốc lá. Và người ta không thích nó, nhưng vẫn dùng, bởi vì cuộc sống có quá nhiều điều chất chứa, dĩ độc trị độc, đôi khi cũng tốt.

Rượu rất cay. Hiển nhiên. Nhưng nếu không cay, không phải là rượu. Và người ta say nó, bởi vì cuộc đời cần lắm những lúc nửa mê nửa tỉnh, giả điên giả khùng, cần lắm những lúc phải quên như thế.

Cuộc đời tròn vẹn quá, phải đâu rồi sẽ tốt? Hạnh phúc ngọt ngào quá, phải đâu rồi sẽ bền?

Bởi có những nỗi buồn biệt ly, mới thấy niềm vui vỡ òa của sự xum vầy.

Bởi có những đắng cay của thất bại, mới thấy tốt cùng của vinh quang.

Bởi có những khó khăn nhọc nhằn, mới trân quý những giá trị của hạnh phúc.

Bởi có nỗi đau của vấp ngã, mới thấy mình mạnh mẽ và trưởng thành trên những vết thương.

Bởi có hàng vạn khuôn mặt đẹp xinh nhàn nhạt như một, mới thấy mình ngang ngược trong một nét xấu lạ chẳng cần đời đua ganh.

Cuộc đời vẫn vô thường với những biệt ly, sinh tử, hi nộ ái ố, nhưng tôi không thích những thứ hoàn hảo, càng không mong mọi việc toàn nguyên, nhìn cuộc đời theo một hướng thật nghiêng, thấy đời đẹp từ những điều không trọn vẹn.

2. Chúng ta từng nghĩ, thời gian hoặc cơn say sẽ giúp nỗi buồn vơi đi. Vì đã lâu rồi, còn đủ nhớ để mà đau? Vì say rồi, đầu óc còn đủ tỉnh táo mà nghĩ được gì nữa đây?

Thực tế, cơn say cũng như thời gian, chỉ càng làm vết thương thêm mừng mủ. Cơn say làm chúng ta yếu đuối. Còn thời gian in hằn trên khóe mắt, làm thành những vết hằn nhăn nheo.

Chi bằng, cứ để mình ngập chìm trong nỗi đau để rồi vô thường mà miễn nhiễm. Chi bằng cứ để mình thản nhiên tỉnh táo, không phải mượn men say làm tê liệt, để mình nhận ra sau những vị chát kia, cái bùng nổ sẽ là sự bình thản tuyệt đối, bình thản mà đối diện để rồi thấy sự thật cũng chẳng đáng như men bia.

Đời người không dài, nụ cười chưa kịp tắt mà nước mắt đã vội trào dâng, ngày chưa kịp sáng mà bóng tối đã bủa vây, nên đừng mãi mộng mị trong cơn đau, trong cơn say. Mỗi một lần dùng vật thể thân là mỗi lần bản thân phải trả giá.

Người say trả giá bằng sự vô cảm, người lãng quên thời gian trả giá bằng tuổi xuân. Bạn chọn thời gian hay men say, thứ nào cũng đều khiến bạn nuối tiếc cả thôi.

Vì cuộc đời đâu thể như chiếc đồng hồ cát, lật ngược và số phận sẽ lại bắt đầu từ con số 0?

Nên, cuộc đời này, đau buồn hay cô độc chỉ là một cảm giác lã đãng của bản thân, đồng hành cùng nó rồi cũng có lúc thấy... Hóa ra, mọi việc đơn giản đến nỗi, chúng ta chớp mắt và nhận ra, một thời trái tim non nớt yếu mềm từng nghĩ - con búp bê mất đi tất cả là không thể thay thế, nhưng khi tìm lại được, chúng ta đã qua rồi cái tuổi thèm chơi đồ hàng.

"Vết thương có thể thấy bằng mắt, sớm muộn gì cũng chữa lành".
Huống hồ, vết thương có thể diễn tả bằng lời, có phải là vết thương không?

Suy cho cùng, chúng ta cũng chỉ là những kẻ phóng to nỗi đau và tự mình liếm láp... Và cho rằng, đó là nỗi đau suốt đời. Mà không biết rằng, suốt đời này, chúng ta sẽ bước qua bao nhiêu lần tuổi trẻ để có thể đánh đổi được nữa?

3. Khi một người có bệnh, họ đi gặp bác sĩ và có thể họ sẽ được chữa khỏi. Khi một người mất ngủ, họ sẽ ru mình ngủ bằng nhiều cách. Không ai phán xét họ.

Ngược lại, khi một người tổn thương, họ không có cách nào để chữa trị. Tim đau thì chỉ có bản thân vỗ về.

Ai cũng bảo, thuốc lá có hại cho sức khỏe. Nhưng người ta vẫn hút. Là vì, trong lòng họ có những nỗi đau phải mượn khói thuốc làm tê liệt. Cái tạm thời không tốt, nhưng chẳng phải người ta yếu đuối cũng chỉ trong khoảnh khắc đấy sao?

Ai cũng bảo, rượu chỉ làm nỗi đau thêm dài. Nhưng ít nhất, trong cơn say, trí óc trống rỗng khiến người ta có thể nói thật, sống thật với cảm xúc của mình. Say để mà tỉnh, mượn rượu mà giả điên, ngây ngô mà quên hết, vậy lẽ nào không tốt?

Thuốc lá vẫn bán chạy, rượu vẫn tiêu thụ mạnh. Chỉ có điều, thuốc lá hút nhiều sẽ trở thành gánh nặng. Rượu là thứ rất tốt, cũng là thứ chí mạng, uống nhiều rồi thì muốn say cũng không dễ. Thế nên, bằng cách nào cũng phải chữa cho nỗi đau chóng khỏi, trước khi bạn chết vì những thứ phát ra tác hại kia.

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Tản Mạn Chén Trà

Trong cuộc đời, mọi thứ cũng giống như chén trà. Thứ đẹp dễ nhất thường nổi lên trên, những vấn đề xấu xa thì chìm xuống dưới.

1. Có người bảo, tình bạn giống như chén trà. Tất cả những gì xấu xí, vấn đề nhất đều lắng xuống phía dưới. Chỉ khi người ta uống gần cạn, mới phát hiện ra. Nhưng người dừng thì sẽ hết đồ đi, như cái duyên tình bạn chỉ là sự hời hợt qua đường thôi. Còn người quan tâm sẽ tiếp tục nhấp môi cái vị đắng của chén trà gần cạn ấy. Đó là người bạn thật sự.

Hôm nay, pha một tách trà. Vẫn là cái thói quen không bỏ trà vào ấm, bốc một vốc trà bỏ vào ly, chế thêm ít nước sôi và đổ đi cái nước đầu đầy, đến nước thứ hai, trà xanh mượt và tỏa hương thơm, nở bung xòe như bông hoa hướng dương bùng sáng dưới ánh mặt trời. Chọn đĩa nhạc Trịnh, trà ngon thì phải có nhạc hay, như một người bạn tri âm, không cần nói mà vẫn hiểu nhiều, vậy thôi.

Lúc tách trà đạt đến vị ngon nhất, điện thoại đổ chuông, và khi trở lại, trên bàn, tách trà đã nguội lạnh. Trà nguội như lòng nguội. Người đi trà lạnh, hết tình trà tan.

Chợt nghĩ, cuộc đời có nhiều cơ hội, người ta gặp gỡ nhau đúng lúc thích hợp thì trà ngon, bạn hiền. Còn nếu đánh mất rồi thì trà dù ngon, nhưng đã nguội, cũng chỉ là tách trà đổ đi. Huống hồ chi, dưới đáy nó, là cả một đồng những vụn trà, xấu xí đã lắng lại, khi đã nguội lại càng nổi thêm cái vị đắng chát...

2. Rượu cho nổi đau, cà phê cho nổi sầu. Còn trà mãi vô ưu. Người xưa vẫn bảo, trà tam, rượu tứ. Uống trà thì phải có bạn hiền mới vui. Vậy có nghĩa là, trà là để chia sẻ niềm vui, , luận chuyện đời. Bên cạnh tách cà phê lui vào một góc cho những lúc buồn thêm một mình, thì chén trà cho những lúc tâm hồn thư thả và bình yên nhất, chén trà để quên, để buông bỏ, để nhẹ nhàng mà an vui. Trà không dành cho nổi đau, cũng chẳng thuộc về nổi sầu, những hận thù li biệt, bên tách trà, mọi thứ sẽ nhạt nhòa và người cảm nhận nó sẽ thấy cái ngọt hậu sau đó. Vậy nên, người yêu trà - chỉ tìm đến nó khi tâm hồn mình an nhiên nhất. Trà là sự kết hợp của thủy và mộc - hai thứ đó kết hợp với nhau tạo ra hạnh phúc, bình an. Người mang trong lòng quá nhiều sân si, không cảm được vì sao uống trà lại đắng ở đầu lưỡi rồi ngọt ở cổ họng. Vì nó giống như hạnh phúc bình an ở đời, chỉ có người thật sự không cầu mới có, cơ bản là có tâm thì lòng mới an nhu.

Trong cuộc đời, mọi thứ cũng giống như chén trà, Thứ đẹp dễ nhất thường nổi lên trên, những vẫn đục xấu xa thì chìm xuống dưới. Trà ngon thì sẽ không vụn, cánh trà nở xòe như hoa, tạo ra màu nước óng vàng mà trong trẻo. Người tốt thì tấm lòng rộng mở, không giống như thứ trà vụn, dầu pha bằng thứ nước hứng trên sen, pha bằng ấm ngọc, uống bằng chén ngà cũng chỉ cho ra thứ trà đục vị đắng mà thôi. Nhưng trà vụn thì vẫn đóng được vỏ hồng, in rỗng phượng gán mác hảo hạng. Còn người để tâm hồn rách nát, thì cuộc đời cũng chẳng chấp vá nổi như trà đậu!

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Sống Giữa Nhiều Người

Sống một mình rất khác với sống giữa nhiều mình. Nhất là cái nhiều mình đó là cả một gia đình.

Cuộc đời vẫn vậy. Giữa buồn và vui, ai cũng sẽ chọn vui như chọn số đông, mấy ai chọn buồn, chọn cô đơn, lẻ loi một mình. Nhưng ai cũng chỉ biết vui cho mình để bước qua những trách nhiệm và phải tay với tất cả yêu thương thì niềm vui đó cũng là cả một sự tàn nhẫn. Đã là người thì phải có cái tôi, nhưng cái tôi có đủ dũng khí sống lẻ loi, đơn độc cả đời thì mới có quyền gạt bỏ hết cái ta. Một khi cái tôi vẫn còn ham cái vui của cái ta, vẫn còn cần một cái ta bày đàn thì cái tôi không thể mặc nhiên cho mình sống với niềm vui được tạo ra từ quá nhiều nước mắt và nỗi buồn của cái ta nào khác.

Sống một mình rất khác với sống giữa nhiều mình. Nhất là cái nhiều mình đó là cả một gia đình. Đã có rất nhiều những cơ hội, niềm tin và thương yêu nhận về nhưng cái tôi kia đã biết nhận về cho xứng đáng?

Đừng lấy niềm vui của số đông ra để biện minh và đổ lỗi cho những vô tâm và vô tình của mình. Bất cứ sự tổn thương nào cũng vô tình bịt kín đường về mà thôi. Huống hồ vết thương này cứ bồi lên vết thương kia chưa kịp lành miệng?

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Những Hòn Đá Dành Cho Một Đứa Trẻ

Đến bao giờ - chúng ta mới cất đi những "hòn đá" để trao tặng nhau những cái ôm? Và thôi không còn sống cuộc đời của một - đám - đông - sợ - hãi?

Steve Jobs có nói rằng: "Đôi khi cuộc sống ném một viên gạch vào đầu bạn. Đừng mất niềm tin."

Những ngày gần đây, tôi bỗng sợ cái cách mà cuộc sống - đúng hơn, là những người lớn ném viên gạch vào đầu một đứa trẻ (Đỗ Nhật Nam). Có thể đủ trăm ngàn lý do để biện minh về hành động đó, nhưng tôi chợt nghĩ, phải chăng cái thời đại này - người lớn chấp nhận trẻ con mới là chân lý?

Đừng đánh giá và đừng phán xét khi chúng ta còn sống cuộc đời của mình chưa trọn vẹn. Tuổi thơ nào cho bạn đi qua mà không một lần vấp ngã, sai lầm? Huống hồ chi: "Tất cả mọi người sinh ra đều có quyền bình đẳng. Tạo hóa cho họ những quyền không ai có thể xâm phạm được. Trong những quyền ấy, có quyền được sống, được tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc." Trong tuyên ngôn độc lập năm 1776 của Mỹ đã viết như vậy. Điều đó có nghĩa là, chẳng có đúng sai nào khi một người nói lên chính kiến của mình. Và hơn cả, khi đó là một đứa trẻ.

Nhưng chúng ta đang sống trong thời đại của sự kết nối, nhưng lại thay, sự kết nối càng dài, lòng người lại càng hẹp. Chúng ta thích sự tự do, thích khẳng định cái tôi nhưng lại sợ hãi trước sức mạnh của đám đông và dễ dàng để lý trí của mình bị đánh mất trong bể nổi của những cái bè. Và điều đó khiến chúng ta càng thu hẹp mình, sợ hãi ánh mắt soi xét của người

đời, và vào hùa những điều từ thâm tâm biết - mình không hề thích và nghĩ như vậy. Chúng ta đưa ra sự quy chụp chung cho tất cả mọi điều trong cuộc sống - phải - đi - theo một - lối - mòn - đã - định và cô lập những ai dám - sống - khác - đi. Hơn bao giờ, sự cô lập và định kiến bủa vây đang giết chết dần tương lai của thế hệ trẻ. Chỉ bởi vì, xã hội đang thừa mứa những cái miệng nhiều chuyện, thiếu thốn những đôi tai cảm thông và tràn ngập những đôi mắt suy xét.

Tôi nhớ đến cuốn "Gáy người thì lạnh" của Nguyễn Ngọc Tư, trong sách có đoạn: "Những hòn đá đó không bao giờ rơi xuống đất, bởi không người này cất thì người kia cũng cầm. Vì nó mà mình đau nhưng người ta vẫn giữ để tiếp tục làm đau người khác, hòn đá được ném đi ném lại trong một hành trình sát thương không ngơi nghỉ... Ném đi rồi thấy sướng phút đó, hể hả đó nhưng dường như không nhẹ bớt, vì cục đá thiên hạ ném trả bạn nhặt lấy mang theo bên mình, rình chờ cơ hội chọi lại." Tôi không biết, bao nhiêu người khi cầm viên đá quăng đi, có nghĩ đến ngày nó trở lại?

Đời sống vốn đã quá ngăn ngại, con người chẳng có đủ thời gian mà yêu thương, sao không sống cho nhẹ nhàng và dịu dàng với nhau hơn? Chỉ khi chúng ta cô đơn, có lẽ mới thấm thía được câu nói: "Ngày hôm qua vui hơn, vì ngày hôm qua có tình thân để lại. Có ấm áp đọng lại, bạn tôi ạ."

Chân lý thì cũ rích mà chưa bao giờ ta có thể học một cách trọn vẹn những điều đã được nghe, được giảng dạy. Đáng tiếc rằng, đến bao giờ - chúng ta mới cất đi những "hòn đá" để trao tặng nhau những cái ôm? Và thôi không còn sống cuộc đời của một - đám - đông - sợ - hãi?

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Mặc Họ, Hãy Sống Đi

Không nhiều người dám thừa nhận, kể cả là bạn thân của bạn đi chăng nữa, rằng bạn xứng đáng hơn họ. Chính vì thế, đừng cố tìm lời khuyên của ai trong hầu hết mọi chuyện, hãy cho mình cái quyền được tin tưởng.

Bạn có thể sống cuộc đời như bất kể thứ gì bạn thích. Đừng bao giờ phải cố gắng thuyết phục mình phải trả lời cho câu hỏi tại sao của người bên cạnh, mà hãy cảm thấy thích thú rằng - khi họ đang cố bới móc cuộc đời bạn, chính họ cũng đã can dự và bị cuốn đi.

Họ thèm muốn, họ ngó nghiêng. Hẳn vậy. Nhưng họ không dám sống cuộc đời mình theo cái cách bạn đã và đang làm. Bởi họ còn bận tâm đến việc xem ai chạy trước, chạy sau mình - họ tìm cách biến tất cả mọi thứ trong cuộc đời người khác thành một mối bồng bong tệ hại, mà quên mất chính cách phải sắp xếp sao cho cuộc đời mình ổn thỏa trên từng bước chân đi.

Không nhiều người dám thừa nhận, kể cả là bạn thân của bạn đi chăng nữa, rằng bạn xứng đáng hơn họ. Chính vì thế, đừng cố tìm lời khuyên của ai trong hầu hết mọi chuyện, hãy cho mình cái quyền được tin tưởng.

Tôi thì luôn nghĩ, cái cây đáng giá cho sự tôn trọng hơn bất cứ điều gì trong đời. Vì nó biết chờ đợi và tin tưởng. Chờ đợi từng khoảnh khắc của sự sống khi tách mình ra khỏi lòng đất tối tăm và vươn thẳng tới trời xanh. Cuộc sống không phải là một đường thẳng, tất nhiên - nhưng chúng ta có thể sống một cuộc đời rất thẳng.

Dù là một nhánh cây mỏng trong đời, cũng phải sống có nhân cách.

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Phần 2: Cho Em Nhìn Về Anh. Về Con. Về Cuộc Đời

Yêu và lấy một người - hoàn toàn không phải vì người ấy có thể lo cho bạn một tương lai yên ổn sung sướng nhàn hạ, mà là ngay cả khi bạn bước đi bên người ấy, với những nỗi lo mơ hồ đè nặng hai vai nhưng cuối cùng quan trọng nhất vẫn là bạn dám đứng lại, ở cạnh bên, nắm lấy đôi bàn tay cũng đang run rẩy trước tương lai của người ấy để cùng nhau san sẻ và mò mẫm trong bóng đêm cuộc đời đang đợi mỗi người ở phía trước.

Hạnh phúc đơn giản nhưng khó giữ, người tinh táo không phải người không dám uống, mà là người dũng cảm uống một lần cho say để tỉnh dậy và tiếp tục, suốt đời không mệt mỏi!

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Đôi Giày Và Hạnh Phúc

Chúng ta suốt đời đi tìm hạnh phúc mà không sao thỏa mãn với thứ mình đang có. Tình cảm hay hạnh phúc không phải điều gì quá vĩ đại, thật ra cái chúng ta đi tìm suốt đời này cũng chỉ là cảm giác an toàn và vững vàng mà thôi.

Chiều tan học, không muốn về nhà sớm, tôi ra hiệu sách. Bỗng nhiên thích được lang thang qua những con đường dọc ngang xe cộ, nhà cửa san sát, người người nườm nượp.

Tôi luôn tìm thấy mình ở đây, trên những con phố cổ chằng chịt và lắt léo giữa thành phố gần tám triệu dân này.

Trên lối đi, đám đông ủa về từ mọi hướng, người nhanh kẻ chậm, những gương mặt đủ dáng vẻ. Không ai để ý đến ai và cũng không ai muốn dừng lại để làm việc nhàm chán ấy. Không có buồn phiền, tức giận, cau có, không có sự tò mò, không lời phán xét, chúng tôi chỉ là những người dừng, đi cùng nhau trên một đoạn đường mà dường như, cũng chẳng biết đi đâu. Cứ đi, chẳng phải ngã này cũng chẳng phải ngã kia, những con người đơn độc trong đám đông cuộc đời, lướt qua nhau, không bao giờ chạm vào nhau.

Đi. Chỉ là đi. Mệt thì dừng lại nghỉ, hết mệt lại đi tiếp. Vô định. Không cần bến đỗ. Không cần đích đến. Chỉ là đi cho đến khi bản thân mình cảm thấy đủ và muốn quay về.

Hôm nay tôi đã đi hơi nhiều nên đôi chân có chút mỏi, cũng mang giày bệt, đôi bàn chân không bị sưng phồng. Tôi mang đôi giày búp bê anh

mua. Thiết kế đơn giản, màu hồng nhạt tôi thích. Hoàn toàn chẳng phải hàng hiệu, cũng không đắt tiền. Nhưng rất vừa vặn và êm ái, thoải mái khi vận động và quan trọng là hợp với những người hay vấp ngã như tôi. Tôi thích những đôi giày. Tôi quan niệm, đôi giày tốt có thể mang chúng ta đến với những nơi tốt. Nên tôi rất hay để ý đến chúng. Với tôi, một đôi giày tốt không có nghĩa là phải hàng hiệu, đắt tiền, sang trọng hay lộng lẫy, chỉ đơn giản là vừa vặn và thoải mái khi đi, phù hợp với hoàn cảnh mình dùng.

Tình yêu cũng giống như chọn một đôi giày vậy. Một đôi giày dù có đẹp đến đâu, đắt tiền đến đâu...

Nhưng nếu, chúng quá chật sẽ khiến mình bị đau đớn và tổn thương.

Nhưng nếu, chúng quá rộng sẽ khiến mình mệt mỏi vì gắng sức giữ lại bên cạnh.

Đôi giày quá rộng hay quá chật đều khiến chúng ta đau lòng như nhau.

Chúng ta suốt đời đi tìm hạnh phúc mà không sao thỏa mãn với thứ mình đang có. Tình cảm hay hạnh phúc không phải điều gì quá vĩ đại, thật ra cái chúng ta tìm suốt đời này cũng chỉ là cảm giác an toàn và vững vàng mà thôi, Những người đi bộ đường trường đều hiểu, một đôi giày không thoải mái sẽ khiến chúng ta bỏ cuộc sớm, đôi giày vừa chân mới có thể về đến đích. Tình yêu vừa đủ mới có thể mong ước lâu bền.

Hết một buổi chiều lãng đãng. Lúc dừng chân bên hồ, ăn kem và xem qua vài cuốn sách vừa mua, thì anh gọi. anh hỏi han và dặn dò, về cơm trưa sắp ập đến, về việc ăn cơm không được bỏ bữa, tối đi chơi về sớm, mang thêm áo khoác. Anh cụp máy, tôi mỉm cười, bất giác nhớ một nụ cười, nhớ vòng tay ấm, bờ vai rộng. Những khi mệt mỏi, tôi thường vùi đầu vào ngực anh, hít hà cái mùi ngai ngái đầy đàn ông ấy mà làm nũng. Anh cứ lặng im ôm tôi như vậy, cho đến khi ngẩng mặt lên, nhìn thấy ánh mắt và nụ cười ấy, trong lòng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm lạ kỳ.

Anh không lãng mạn, không hay thể hiện tình cảm nồng nàn, nhưng có những điều nhỏ nhặt, đơn giản anh lại làm rất ấm áp và khiến người ta vững tâm mà hưởng thụ. Tựa như chú cá nhỏ sống trong bể kính, được ăn thức ăn mình thích, có thể tung tăng bơi lội trong làn nước trong lành, nhàn hạ trôi qua những tháng ngày, không phải không là thứ hạnh phúc dễ chịu. Chú cá nhỏ cũng chẳng cần mơ về biển rộng trời cao ngoài kia nữa. Tôi là chú cá nhỏ ấy, ngày ngày tận hưởng hạnh phúc của mình, không tranh đấu với cuộc đời, cũng chẳng đặt nhiều tham vọng xa xôi, nóng lạnh đều bình tâm mà sống.

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Pha Một Tách Cà Phê, Viết Câu Chuyện Đời Mình

Thật ra, cà phê giống như cuộc sống, như tình yêu. Mọi thứ đều phải kiên nhẫn chờ đợi.

Chẳng biết từ bao giờ, nghiền cái cảm giác ngồi bệt trên vỉa hè phố cổ, ở những quán cóc nhỏ, ngắm dòng người qua lại, thu mình vào trong chiếc khăn to dày ấm áp, nhâm nhi ly cà phê đắng. Từ lúc có một người nắm lấy tay mình và nguyện sẽ đi hết một đời, mỗi góc phố Hà Nội đi qua đều trở thành một góc sâu đậm trong ký ức... Vì thế, chỉ cần có người ấy ngồi ở bên, tựa vào bờ vai ấy, nghiêng mình trong gió thả tung mái tóc bay để bàn tay vụng về ấy lại vén mái tóc rối, xoa xoa má như vuốt ve một chú mèo nhỏ. Chẳng gì cả, chỉ thế thôi, cứ ngồi bên nhau lặng im như thế... Để nghe thấy tiếng tí tách của những giọt cà phê... và cảm nhận cuộc sống quanh mình.

Ngày xưa... mỗi lần theo chân bố đi cà phê, là không chịu nổi quá mười phút, không thể ngồi yên một chỗ để nghe tiếng hát thê lương của Khánh Ly trong những tình khúc Trịnh, cũng chẳng chịu nổi cái cảm giác phải đợi chờ một thứ đồ uống quá lâu như thế... Đợi rất lâu, nhưng đến khi chạm môi lại đắng chát - chẳng phải giống như ta đã cố gắng hết sức, nhưng lại nhận về quả đắng đấy sao?

Vậy là sau này lớn lên, đi với bạn bè cũng chẳng bao giờ gọi cà phê, mỗi lần ngồi cà phê bệt lại có cảm giác buồn ngủ... Có lẽ, tuổi trẻ, người ta thích những gì sôi động, náo nhiệt, và tuổi trẻ của mình - có một cái tôi thích chạy, thích bay nhảy vậy đấy!

Chẳng phải ông thầy bói bảo mình mạng thủy đầy sao. Nước thì phải chảy, những người mạng thủy, không bao giờ ngồi một chỗ để chờ đợi. Ngày đấy, có ai nói mình là người kiên nhẫn và trầm lặng đâu!

Nhưng... Người ấy đã dạy cho mình những thói quen và từ bỏ thói quen. Để rồi, chẳng biết từ bao giờ, yêu sao cái vị cà phê đắng, yêu sao những thứ bình dị và mộc mạc bên đời... Bất cười khi nghĩ đến câu quảng cáo "Sống là không chờ đợi" và ngẫm đến câu nói của ông thầy bói, những người mạng thủy không thể kiên nhẫn? Không thể đợi chờ? Nếu không đợi chờ, không kiên nhẫn, những dòng nước ngầm có hòa vào nhau để hòa vào sông và chảy ra biển lớn không? Sống là phải đợi chờ, yêu là phải đợi chờ. Không đợi chờ, có bao giờ - em chạm vào anh? Ta chạm vào nhau?

Nhớ, cái cảm giác lần đầu uống cà phê đen của bố (Dĩ nhiên, trước đó cũng từng uống cà phê sữa, nhưng chưa từng động vào cà phê phin nguyên chất). Cô gái 15 tuổi đổ cả chai cà phê đen ra cốc, uống ực một hơi, nhăn mặt, lè lưỡi : "Đắng thế" .

Mười năm sau, cô gái ấy đã quen uống cà phê đen. Có những quãng thời gian dài mất ngủ, bên khoảng không hun hút của đêm đen chưa bao giờ thiếu ly cà phê đen đặc sánh.

Đêm qua tỉnh giấc lúc nửa đêm, mở mắt ra, nhìn quanh phòng, bỗng nhiên thấy bình yên quá, thấy đời dịu dàng quá!

Pha một tách cà phê nóng, ra sân thượng ngồi. Hít hà một hơi dài cái mùi thơm dễ chịu ấy và thu vào khoảng trời đêm qua kẽ tay nhỏ bé. Đã từng nghĩ, rượu cho nổi đau, cà phê cho nổi buồn... Nhưng giờ, vui buồn tâm sự đều gửi vào ly cà phê đen ấy.

Thật ra cà phê cũng giống như cuộc sống, như tình yêu. Mọi thứ đều phải kiên nhẫn đợi chờ. Thường thức cà phê, không thể vội vàng. Giọt cà phê đầu tiên, chạm lưỡi chỉ có vị đắng chát. Giọt cà phê thứ hai, tựa như nụ

hoa chúm chím, e ấp, trong vị đắng chỉ thoang thoảng vị thơm. Giọt cà phê thứ ba, bung xòe nở tung nơi cuống họng, như hoa quỳnh trong đêm thơm ngát, ngọt ngào.

Tình yêu của em, tình yêu của anh, là ly cà phê đen, phải kiên nhẫn đợi chờ, trải qua đắng cay mới biết nhớ lâu và quý trọng cái vị ngọt đang có.

Còn cuộc sống ư? Cũng đơn giản, cà phê thêm đường, sữa, muối... và vài câu chuyện phiếm, đôi khi, đời thay đổi khi chúng ta thay đổi!

Pha một tách cà phê, viết tiếp câu chuyện đời mình...

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Vì Thứ Em Muốn Chỉ Là Anh

Dù em có là người mạnh mẽ đến đâu, em vẫn là phụ nữ. Cố gắng mình thật nhiều cũng chỉ là tỏ vẻ mà thôi.

Có những lúc, điều em mong đợi nhất không phải là câu nói "Anh yêu em", mà chỉ là "Anh luôn ở đây".

Có những lúc, điều em mong đợi nhất, không phải là món quà đắt tiền, không phải là nhà hàng lãng mạn, mà chỉ là một cái ôm - thật chặt.

Có những lúc, điều em mong đợi nhất, không phải là lời xin lỗi sau mỗi lần mình giận nhau, mà chỉ là một cái nắm tay.

Có những lúc, em chẳng cần gì, chỉ cần anh, hãy ở bên em, khẽ khàng và im lặng.

Đừng nói với em, rằng đó là những điều ngốc nghếch từ những bộ phim ướm át. Nhưng tất cả, chỉ là vì em cần anh, rất cần anh lúc này...

Vì em đang rất chông chênh, vì em cô đơn và vì em lo sợ, vì em vẫn sẽ có những lúc yếu đuối và lạc lõng... Nên em cần anh, dẫu ngàn lần anh nghĩ nó chỉ là những điều vô nghĩa và nhạt nhẽo, nhưng với em nó là liều thuốc tinh thần - chỉ để khẳng định rằng, trong lòng anh vẫn luôn có em.

Dù em là một người mạnh mẽ đến đâu, em vẫn là phụ nữ. Cố gắng mình thật nhiều cũng chỉ là tỏ vẻ mà thôi. Hiểu không anh?

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Số 7 Và Tình Yêu

Cuộc đời như những con số hỗn loạn và vô trật tự, chúng ta bước đến, vô tình chọn một số ghép thành đôi, và rồi - hai con số cô đơn bỗng trở thành có cặp.

Anh à, hôm nay em lại thấy một mối tình bảy năm nữa tan vỡ. Em cứ đau lòng trước những người đã từng đi chung với nhau một đoạn đường chưa đủ dài để coi là một đời, nhưng cũng không phải là ngắn để có thể đi qua nhau nhẹ nhàng mà không vương vấn.

Bảy năm, trong cuộc đời con người, có bao lần gặp gỡ và chia ly? Có bao người sẽ đến và đi không hẹn ước, không đợi chờ? Yêu thương dài thế, chớp mắt đã thành người dưng. Một câu nói nhẹ bằng thế thôi, vậy mà từ nay, hai kẻ từng một thời thân thuộc như máu thịt cũng sẽ lướt qua nhau giữa biển người mênh mông.

Bỗng dưng, em rơi nước mắt, thương cho tình yêu giữa cuộc đời này, tuổi xuân thì ngắn ngủi, mà yêu thương lại quá bấp bênh, chẳng đủ sức chống đỡ trước từng đợt bão ập đến. Lúc mới yêu, thật đẹp biết bao nhiêu, mà hết yêu rồi, lại buồn đến bấy nhiêu.

Cuộc đời như những con số hỗn loạn và vô trật tự, chúng ta bước đến, vô tình chọn một số ghép thành đôi, và rồi - hai con số cô đơn bỗng trở thành có cặp. Chúng ta đã luôn gọi tên lý do bắt đầu cho câu chuyện tình lãng mạn của chính mình bằng hai tiếng - hợp nhau. Mà không biết rằng, tình yêu không cần lý do. Mà không biết rằng, những con số vô tình đứng

thành cặp bởi vì chúng cần hơi ấm, bởi chúng quá cô đơn. Tình yêu chỉ là sự quyến thuộc của hai cá thể cô đơn, vì yêu nhau mà tìm đến.

Tình yêu có thể đong đếm được không phải là tình yêu. Tình yêu có thể gọi tên lý do cũng không phải tình yêu thật sự. Những thứ nói ra bằng miệng, muôn đời là những thứ kém bền.

Chỉ biết rằng, chúng ta đến bên nhau, chọn nhau như lẽ thường tình của hai trái tim không ràng buộc. Như thế, đủ chưa?

"Tay trong tay là tình còn ấm. Tay buông tay rồi tình lạnh thiên thu" .

Tình yêu không phải là điều bất biến. Cầm lên được, ắt đặt xuống được. Nhưng nếu, mọi thứ trên đời, luôn cần một lý do, người ta đến vì hợp nhau ắt có ngày bước đi vì không hợp, thì tại sao chúng ta không thể yêu nhau mà gạt bỏ đi mọi sợi dây luân lý?

Cuộc đời không đợi chúng ta, tuổi xuân đi rồi sẽ không trở lại, người ta cứ hẹn ước để rồi lại xa nhau. Hóa ra, tình yêu một thời sống chết, cũng chỉ là một thổi nam châm, nếu không thể hút lẫn nhau thì chỉ còn cách đẩy nhau ra xa thôi.

Từ nhỏ, em đã thích con số 7 và coi đó là số may mắn của mình. Lớn lên em vẫn giữ thói quen này. Có lẽ mọi thứ liên quan đến số 7 đều cuốn hút em. Em thích bộ phim kinh điển " The Seven Year Itch" (Bảy Năm Ngứa Ngáy) và nghe mãi một bản nhạc teong nhiều năm " Seven Years Of Love" của Kyuhyun. Duy chỉ có chuyện những mối tình 7 năm chia ly là khiến em không thích. Nó khiến em đau lòng... Em không phải người mê tín và tin vào những quy luật ràng buộc trên đời. Vậy nên, em và anh quen nhau 11 năm, trong đó, tình yêu chính thức của chúng mình đã đi qua hơn 7 năm dài, em chò có thể gọi đó là sự chọn lựa. Chúng mình chọn được ở bên nhau, chọn cùng nhau vượt qua khó khăn, chọn cách đối đầu chứ không buông tay để duy trì một mối quan hệ.

Phàm bất cứ mọi thứ ở trên đời này đều sẽ phải trải qua chu kỳ 7 n. Người xưa có câu "thất niên chi dương", nghĩa là đôi lứa yêu nhau nếu vượt qua cái ngưỡng 7 năm thì coi như bách niên giai lão, bên nhau trọn đời. Bằng mà không được thì xa nhau vĩnh viễn, muôn thuở không thể tái hợp. Em hỏi anh có tin không? Anh nói với em rằng: "Anh không quan trọng chúng ta ở bên nhau được bao lâu, 1 năm hay 7 năm, nếu đã xa nhau thì dài ngắn chẳng còn ý nghĩa. Quan trọng là con đường chúng ta đi đã trải qua những gì, và có thể cùng nhau đi đến trọn vẹn con đường hay không?"

Em vẫn cho rằng, anh là người thực tế hơn em, nên chuyện tình cảm, anh không sâu sắc. Nhưng thật ra, đi qua biết bao nhiêu năm tháng khó nhọc, trải qua nhiều chuyện vui buồn, nếu không có anh, có lẽ em chẳng đủ can đảm để đi đến tận cùng cái đích như em mong muốn.

Thất niên chi dương thì sao chứ? Ai có thể hiểu hết một người để cho mình cái quyền chán họ? Cái giá của sự nhàm chán đánh đổi bằng những cuộc rời bỏ và phản bội. Đời rả rích những giọt nước mắt của kẻ đến người đi, nhưng ai có đủ niềm tin để xoa dịu một trái tim đã vỡ? Để vực dậy một tâm hồn biết yêu lần nữa? Đời người, có bao lần 7 năm... 7 năm để yêu, rồi để quên, và mất thêm 7 năm nữa để biết ai có thể sống với mình trọn đời?

Quá dài cho những hẹn thề nhưng quá ngắn cho một niềm tin, chi bằng, hãy cứ để trái tim quyết định điều thuộc về nó.

Chỉ cần có anh nắm chặt tay em như 7 năm đã qua, dầu khó khăn thế nào nhất định sẽ không lùi bước.

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Tuổi 18 - Ký Ức Ngủ Quên

Tuổi 18 như một giấc mộng đẹp mà buồn, tuổi 18 có tình yêu và có chia ly, có hạnh phúc và có cả đánh mất.

Buổi chiều yên ả của một ngày không bận rộn, pha một tách cà phê, áp lên mặt hơi nóng đang lan tỏa, ngửi mùi cà phê thơm trên những ngón tay gầy, cảm thấy dễ chịu vô cùng... Mở đĩa nhạc yêu thích thả mình trên ghế bập bênh, tựa đầu nhìn ra cửa sổ nhỏ, khung trời bỏ ngỏ những ký ức xanh...

"Tôi đã yêu, đã yêu như chết là hạnh phúc. Tôi đã quên mình chỉ để nghĩ về em. Người đàn bà giấu đêm vào trong tóc, còn điều chi em mãi miết đi tìm?..."

Giọng ca sỹ Ngọc Anh trầm khàn mà da diết, xõa mái tóc dài đã trở về với màu đen quen thuộc, chợt cảm thấy mình như trở về tuổi 18 của những ngày xa xưa. Cô gái với mái tóc đen dài - vì sự bướng bỉnh và cố chấp ngày ấy đã cắt phăng mái tóc của mình, đã mỗi lần buồn đều đổi sang màu tóc mới, không biết đã bao lần mái tóc trở thành nơi để giải tỏa những nỗi buồn trong lòng...

Thả chân theo điệu nhạc, mỗi giai điệu đưa cô về với những ký ức đã ngủ quên. Tuổi 18 như một giấc mộng đẹp mà buồn, tuổi 18 - có tình yêu và có chia ly, có hạnh phúc và có cả đánh mất. Dường như, trải qua rất nhiều biến cố, trong tâm khảm mỗi người phụ nữ đều cất giấu một người không phải là yêu, nhưng suốt cuộc đời họ chẳng dễ gì quên được. Thứ tình cảm ấy như ngọc vỡ trên tay, nhiều năm rồi rất muốn ngắt bỏ, cuối cùng

trái tim lại chẳng đành xóa đi. Thứ tình cảm ấy, đẹp đến thế mà cũng đắng lòng đến thế.

"Mời em vào quán thời gian, chạm ly ký ức, uống làn hương xưa. Mời em vào quán không mùa, ta chia nhau ngọn gió lùa rét căm. Mời em vào quán không năm, để nghe nỗi nhớ ướt đầm kẽ tay. Mời em vào quán không ngày, để nghe lòng bỗng tràn đầy heo may. Mời em đừng quên niềm yêu thương, thời gian quên bỏ chút đường đó em..."

Nhưng cô vốn không phải người suốt cuộc đời sống chỉ để quay đầu hoài niệm, ngày ấy cô vì sự cố chấp mà đi sai đường, khiến tình cảm của cô và chồng từng lằm lạc một thời gian, trải qua khó khăn mới tìm lại nhau, cũng vì sự bướng bỉnh mà đẩy một người đi xa suốt 7 năm trời, đánh mất một người bạn tri kỷ, làm tổn thương những người yêu thương cô.

Sự cố chấp và ngông cuồng của tuổi trẻ giờ cô không còn nữa. Nhưng đã bao lần, cô tự hỏi mình - nếu ngày ấy cô không cố chấp và mắc sai lầm, liệu cô có thể kiên trì đi đúng một con đường cô đã chọn? Hay sẽ mãi là người lung lạc giữa hai trái tim, yêu một người và lại chọn một người khác? Cô không phải người dễ dàng thỏa mãn bản thân mình, dễ dàng yên phận và nhắm mắt đặt mình vào một lựa chọn thay thế, không yêu người kia nữa thì chấp nhận một người yêu mình và tin mình cứ cố gắng thì đó sẽ là hạnh phúc. Nhưng rồi cuộc đời, cô không phải là người đủ ngây thơ để tự thuyết phục mình từ bỏ, suốt đời là người không ngại trả giá để đi đến tận cùng tình yêu của mình. Vì đó mới là hạnh phúc thật sự của cô.

"Tôi đã yêu, đã yêu như chết là hạnh phúc..."

Mở điện thoại, cô mỉm cười nhả tin: "Mấy giờ bạn chồng về? Hôm nay mình với bạn hẹn hò ăn kem nhé!"

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Lựa Chọn Của Trái Tim

Cuộc sống như một cuốn sách. Kẻ điên rồ giở qua nhanh chóng. Người khôn ngoan vừa đọc vừa suy nghĩ vì biết rằng mình chỉ được đọc có một lần.

Jean Paul

Em từng kể anh nghe, giấc mơ về một câu chuyện được lặp lại rất nhiều lần, em từng mơ trong suốt 7 năm dài. Một giấc mơ duy nhất, không rõ ràng, không chi tiết, nhưng lại luôn có một hình ảnh - cô gái mặc váy trắng, chân đi đất và bước song hành bên chú rể không rõ khuôn mặt, nhưng có đôi bàn tay thật chắc luôn nắm chặt. Những bước chân nhún nhảy cứ thế trôi vụt đi trong từng đấy năm, nhưng giấc mơ kỳ lạ ấy, cứ ngày một rõ ràng hơn với hình ảnh của em, hình ảnh của anh và cả hình ảnh về những đứa trẻ.

Hôm nay chúng mình dành cả buổi chiều lang thang đi xem váy cưới, đi xem studio và những album ảnh cưới xinh đẹp.

Rồi cũng đến một ngày, em mặc váy cưới tinh khôi, bước bên cạnh anh - chú rể của những giấc mơ dài trong suốt 7 năm ấy. Không còn ảo ảnh, không còn những lần mỉm cười tiếc nuối một mình vì khoảnh khắc em sắp bắt kịp chú rể trong mơ thì đột ngột tỉnh giấc. Anh của hiện thực, rõ ràng, thân quen và vững chắc, người sẽ nắm tay em thật chặt để gạt đi nỗi sợ mơ hồ về một tương lai, người sẽ song hành cùng em trong quãng đời còn lại.

Ai cũng hỏi, người đàn ông thế nào mới là tốt nhất? Cưới người như thế nào mới là hạnh phúc?

Em không hiểu rõ thế nào là tốt xấu, thế nào là buồn vui, thế nào là đau khổ - hạnh phúc. Trước giờ, cứ mãi là người lười biếng và chẳng đặt ra nhiều mục đích, sống một cuộc đời đơn giản, buồn vui đều thấy hài lòng.

Nhưng nếu có thể tìm một đáp án, có lẽ - em hài lòng với đáp án của mình: Không có tiêu chuẩn nào lớn hơn tiêu chuẩn của trái tim. Em mang trái tim mình ra đánh cược, một lần và mãi mãi, dẫu được hay mất cũng vĩnh viễn không ngoảnh đầu hối tiếc.

Cuộc sống là những trải nghiệm trên từng bước đường, em không chạy đua với cuộc đời, bước từng bước bằng đôi chân mình - không cần phải nhờ ai đó huých để tiến lên, có thể mò mẫm, có thể sẽ vấp ngã, nhưng sẽ không đầu hàng. Và hôn nhân với em cũng vậy, em không chọn một người để có thể huých mình đến tương lai, em chọn một người bằng lòng cùng em bước đi, nhanh hay chậm đều tin rằng phía trước luôn có người đứng chờ.

Lúc tối, không thấy tin nhắn của anh, em xịu mặt, ngồi trên phòng nghe nhạc và nghĩ đến việc đi ngủ sớm. 11 giờ 20 phút, anh gọi điện hỏi: "Vợ ngủ chưa? Chồng ở dưới cổng rồi, xuống mở cổng cho chồng với."

Em bất ngờ, nhảy khỏi giường, hí hửng chạy xuống cầu thang và mở cổng. Anh nói, anh nhớ em nên qua nhìn chút xíu rồi về. Vòng tay ôm ấp áp và hôn lên má chúc ngủ ngon thật dịu dàng, chỉ như thế, anh về. Nhưng những phút giây ngắn ngủi ấy, khi người người đã chìm sâu vào giấc ngủ, lại là hạnh phúc ngọt ngào trong em... Em khóa cổng, nhìn anh về mà lòng vẫn lưu luyến. Có lẽ, đêm nay em sẽ ngủ ngoan.

Anh đi làm cả ngày mệt nhọc và vất vả biết bao. Thời gian cho em, có thể chẳng nhiều, nhưng chỉ cần những giây phút ít ỏi của một ngày tàn, anh nhớ đến em, vậy là đủ. Chỉ cần nghe anh thủ thỉ "nhớ vợ lắm" và hôn chụt lên má, lên trán, vòng tay ôm em thật dịu dàng, chỉ cần nghe anh kể chuyện công việc và giúp anh bớt mệt mỏi, em cũng sẽ nguyện mãi làm chú mèo

Kitty không miện, thầm lặng lắng nghe suốt cả đời này... Chú mèo Kitty của riêng anh, không gì cả!

Em đã từng không thích những người hút thuốc. Anh của em, một thời chẳng thuốc lá, chẳng say sưa la cà cờ bạc. Có một anh, của ngày xưa khờ dại và hiền khô ngoossc nghếch - em yêu!

Anh của hôm nay, trưởng thành, đàn ông, bản lĩnh, tự lập và hút thuốc. Em đã từng giận anh, khi ngửi thấy mùi thuốc phảng phất trên bàn tay vẫn ôm em thật chặt. Em giận, bỏ bàn tay anh ra khỏi người và lặng lẽ về. Và anh buồn...

Nhưng, em giận anh chỉ vì thương anh nhiều lắm, thương và lo anh hút thuốc sẽ hại sức khỏe, thương dáng anh ngày một gầy đi... Để mỗi khi gặp bạn, mọi người trách em không chăm anh kỹ, em mỉm cười mà lòng buốt nhói.

Giận anh đến vài ngày không thèm nói chuyện, kệ anh nói đủ lý do, em giận và ép anh phải bỏ. Anh bỏ thật, nhưng thiếu ngủ, mệt mỏi, căng thẳng, anh xin mỗi ngày chỉ hút một điếu.

Em chỉ biết lặng lẽ đồng ý dù trong lòng không thoải mái. Cho đến một ngày, em tình cờ đọc "Hút thuốc, vết thương và những kỷ niệm" của nữ tác giả em thích - An Ni Bảo Bối, em chợt hiểu - có nhiều thứ nghĩ rằng tốt hóa ra không phải. Em vẫn chưa thật sự đặt mình để hiểu cho anh như em vẫn nghĩ.

Vậy nên, có một anh của 7 năm sau, đàn ông và hút thuốc, em vẫn yêu như cái thuở đầu tiên ấy.

Bởi vì, yêu nhau không phải là để phán xét từng vết tích không hoàn thiện trên người mà ta yêu thương. Yêu thương một người chỉ để cảm thông và chia sẻ, để tin tưởng và hoàn thiện từ chính những khiếm khuyết của mỗi người.

S

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Niềm Tin Trong Tình Yêu

Hạnh phúc cũng tựa như hạt cát mỏng manh, giữ càng chặt cát càng rơi mau, nhưng khi chúng ta hững hờ xòe tay, những hạt cát sẽ nằm im ngoan ngoãn.

1. Tôi nói với anh rằng, tôi rất sợ nghe những lời thề. Bởi vậy, cho dù biết sẽ có lúc anh nói dối, thì tôi vẫn sẽ đặt niềm tin vào anh, như vậy! Hạnh phúc cũng tựa như hạt cát mỏng manh, giữ càng chặt, cát càng rơi mau, nhưng khi chúng ta hững hờ xòe tay, những hạt cát sẽ nằm im ngoan ngoãn. cho dù trên quãng đường chúng ta đi, hạnh phúc có thể rơi rụng ít nhiều, tựa như hạt cát giữ lại trong tay chỉ còn rất ít - nhưng đó sẽ là hạnh phúc thật sự đáng trân trọng.

Không phải là tôi đang đưa tay ra tự bịt mắt mình, nhưng tôi luôn nghĩ, cho nhau cơ hội cũng là tự cho mình thêm cơ hội, cơ hội để thấu hiểu, cơ hội để giữ lại cho mình một niềm tin mà đi hết trọn vẹn con đường.

Tình yêu không phải là thứ có thể cân đo đong đếm. Bạn đối tốt với một người, yêu người ấy hơn cả bản thân mình, cũng không có nghĩa là người ấy có trách nhiệm phải trả về bạn nguyên vẹn những gì bạn đã trao. Tôi không rõ, giữa chúng tôi - ai trao đi nhiều hơn, nhưng nếu anh yêu tôi có ít hơn tôi yêu anh, thì tôi cũng sẽ nguyện làm loài hoa baby trắng: "Tình yêu cam đóng vai phụ."

Xin đừng hiểu chữ phụ này đơn giản theo cách, bạn sẽ muôn đời đứng nhìn người bạn yêu bên một người khác, vai phụ của tôi - là nguyện lòng đứng bên cạnh anh, để anh làm vai chính trong cuộc đời tôi, để anh nhận về

tất cả những yêu thương mà tôi có thể trao, còn tôi - hãy cứ hạnh phúc vì đã trao đi như thế...

Bởi vì có thể yêu, nên cuối cùng, chúng ta cũng có thể tin, tin rằng một ngày nào đó - chúng ta có thể yêu một người trong sự bình thản tuyệt đối. Không muợn phiền vì những so đo tính toán, không cau có vì những bôn ba cuộc đời, mọi thứ có thể sẽ qua rồi một thời lãng mạn tuổi trẻ, tình yêu của những ngày tháng khi chúng ta bước tới cái nghĩa vợ chồng, là đặt niềm tin vào nhau, để cuối cùng cũng có thể tựa vào nhau mà nói: "Lời hứa đi suốt cuộc đời này, không phải "Anh yêu Em" và "Em yêu Anh" như ngày nào, chỉ là "Ở bên nhau"..."

Tôi luôn nghĩ, tiếng yêu không bao giờ đơn giản, nghĩ là dễ mà chẳng phải dễ. Chỉ là, lời nói thì gió bay, thứ gì tùy tiện thì cũng trôi đi dễ dàng.

Tôi và anh, chưa từng buông những lời yêu với nhau thường xuyên. Nhưng lại có cách để thể hiện tình cảm của mình vẫn nguyên vẹn và nồng nàn như những ngày mới yêu. Giữ những buổi hẹn hò, chia sẻ từng việc nhỏ nhặt vặt, tám phét với nhau. Tôi hay viết nhật ký, còn anh thì nhắn tin. Nhiều năm đã qua, chúng tôi vẫn đi chơi với nhau như vậy, lang thang với nhau qua từng vòng quay bánh xe trên mọi nẻo đường Hà Nội và đồng hành trong những chuyến đi xa. Chẳng lúc nào, ngớt những cuộc nói chuyện, và thiếu chuyện để nói. Đôi khi, chỉ là những lúc nằm dài ở nhà, cùng nhau xem phim, cùng nhau nấu cơm rồi lại tranh nhau chơi điện tử.

Nhưng quan trọng là sau tất cả, chúng tôi tôn trọng những khoảng trời riêng của nhau, không can thiệp cũng chẳng nghi ngờ. Niềm tin chính là như vậy!

2. Trong cuốn "Cho tôi một vé đi tuổi thơ", Nguyễn Nhật Ánh có viết: "... Các nhà văn chuyên viết chuyện ái tình chứ đâu có viết chuyện hôn nhân. Do đó tôi vẫn tin rằng mỗi tình Romeo và Juliet sở dĩ trở nên tuyệt

đẹp bởi cả hai đã chết trước khi họ kịp lấy nhau và nàng Juliet chưa có dịp nấu mì gói cho Romeo..."

Lần nào đọc, tôi cũng bật cười. Tôi vẫn nghe người ta nói nhiều về thước đo của một mối tình là đám cưới. Tôi không đo sự thành bại, được mất trong tình yêu. Trên thế gian này, người ta có thể chọn nhiều thứ, nhưng tôi tin rằng - người chọn hiện tại và cất giữ ký ức là người thấu hiểu sâu sắc hạnh phúc của đời mình.

Có người nói, hôn nhân là cuốn tiểu thuyết lãng mạn mà hai nhân vật chính chết ngay từ trang đầu tiên, một cách ví von hài hước. Nhưng không hẳn là đúng.

Tình yêu không tồn tại bởi sự lãng mạn, mà cần hơn thế niềm tin yêu và sự bền vững. Cổ tích thường kết thúc ở đám cưới của công chúa và hoàng tử nhưng trong đời thực, hôn lễ mới chỉ là sự khởi đầu. Con người sinh ra, ai cũng mang một bản ngã riêng. Cuộc sống giữa hai kẻ cơ bản là cô đơn, cơ bản là xa lạ, bỗng một ngày phải chịu trách nhiệm về nhau, không tránh khỏi có lúc bát đũa xô lệch. Nhưng nếu dòng sông còn biết bên lở bên bồi, lặng thầm vun phù sa bù đắp những bào mòn hư hao thì huống hồ chi con người gắn bó với nhau bằng yêu thương lại không thể bù đắp cho nhau những lỗ hổng trong cuộc sống?

Chẳng cần biết thời gian đã thối tàn đi những gì, đã khiến hai kẻ từng một thời mặn nồng, bỗng một ngày nhìn nhau thấy mệt mỏi, nhưng nếu cuộc đời này - người ta gắn bó với nhau không vì mục đích chia sẻ ngọt bùi, trái nắng trở trời đồng cam cộng khổ thì phải chăng, hôn nhân chỉ là một chiếc áo đẹp đẽ, khoác lên người trong giây phút thăng hoa để rồi một đi qua, người ta treo nó trong một xó thầm lặng và khi những mối quan hệ chông chéo một nhiều, ta vứt nó tựa như món hàng không còn giá trị?

Thời đại này, người thiếu ăn thiếu mặc vẫn đầy, người ta vẫn cầu nguyện cho những người chết đói chết rét, rủ lòng thương và lên án nhân

loại. Nhưng chẳng được mấy ai, nhìn vào mình để lên án chiếc áo hôn nhân cũ kỹ và chật chội cứ luôn dễ dàng được vứt bỏ.

Tôi cứ thấy người ta đến và đi trong đời nhau dễ dàng quá, ngăn ngại quá. Vừa mới yêu nhau đấy thôi, cưới nhau đấy thôi vậy mà chưa dứt ngày đoạn tháng, họ đã lục tục lôi nhau ra tòa. Tôi không phải kẻ có kinh nghiệm hôn nhân, chỉ là người sắp bước vào nó, nhưng nếu yêu thương không phải là cái cốt cho đám cưới, thì chúng ta hãy nhìn và nghĩ về thời ông bà, bố mẹ - họ lấy nhau không có tình yêu, nhưng vẫn sống cả đời đấy sao?

Tình yêu chẳng phải xiềng xích để trói buộc đời nhau, nhưng một khi đã đủ dũng cảm để bước vào, hãy dành cho nhau trọn vẹn nghĩa tình. Thử ra, cuộc đời này đơn giản thế thôi, tình yêu dù mãnh liệt hay giản đơn thì rồi cũng sẽ trở về với những tiểu tiết thường nhật, với nỗi lo gia đình bận bịu quân quan, với những mối quan hệ xã hội chông chéo. Mỗi người phải tự mài mòn bớt những cạnh sắc nhọn của bản thân, như thế mới có thể chung sống hài hòa với nhau và biến giấc mơ " hạnh phúc trọn đời" thành hiện thực.

Hôn nhân không phải trò đùa - rõ ràng, nhưng tình yêu thì càng không phải. Không đến được với nhau, có thể chẳng đáng trách, nhưng đã đến được với nhau thì phải trân quý. Ai cũng phải nhìn về tương lai, nhưng không thể bỏ quên hiện tại và nỗi tiếc quá khứ.

Đời người thì ngăn ngại, hạnh phúc thì mỏng manh, kẻ khờ nhất là kẻ thèm khát, uống trộm nước đục của nhà hàng xóm mà quên mất, trong nhà mình có thứ rượu vang bao nhiêu năm được cất kỹ.

3. Trong cuộc đời, tôi thấy thật nhiều người đã đến và đi trong đời nhau... Có những cuộc tình khắc cốt ghi tâm, có những cuộc tình vụt tắt như ánh sao đêm tàn. Mới ngày hôm qua còn nồng nhiệt là thế, sau một đêm cũng lặng lẽ tan trong hư vô, chẳng để lại một dấu vết! Tất cả đều muốn xóa sạch quá khứ, xóa sạch những ký ức đã từng thuộc về nhau... Vì

nhieu lý do, nhưng có người hết yêu - đồng nghĩa với cạn nghĩa, chứ không phải đơn giản chỉ là hết tình!

Tôi sợ đọc những bài báo, nghe những câu chuyện về những cuộc chia ly, người ta đem nhau ra tòa để chia nhau từng chai dầu gội đầu, để kiện nhau từng xăng ti mét đất, để bêu xấu nhau từng thói xấu tật hư... Ông không ngoa, bà chẳng kém. Nhưng giá có cuốn phim, để những vị đạo diễn và diễn viên chính là họ xem lại bộ phim tình yêu của chính mình, để trở lại cái thời nồng nàn và âu yếm mới hẹn hò nhau ngày xưa, để nghe thấy những lời tán dương "yêu nhau củ ấu cũng tròn..."

Tôi đã nghe họ nói nhiều về duyên nợ. Tình yêu, là duyên hay là nợ? Người ta yêu nhau, không phải để trả nợ nhau ân tình quá lớn. Tình yêu, không có sự ban phát lòng thương hại và không ai, có thể tự cho mình cái quyền cao thượng đến thế. Nhưng một khi đã bước vào đời nhau, dù chỉ một ngày, cái nghĩa đó cũng là cả đời người. Hết tình, nhưng phải còn nghĩa...

Tôi đã nghe, người ta mất cả đời để hoài niệm dĩ vãng, để rồi khó chịu với hiện tại và mơ màng tới một tương lai ở chân trời khác. Tình yêu không phải là điều bất biến. Cảm xúc thăng trầm theo tháng năm, tình yêu có khi say khi cuồng, nhưng chẳng phải trước khi quyết định gắn bó một đời người, người ta đã biết rằng hôn nhân đâu phải là trò chơi phiêu lưu của cảm xúc? Đó là sự tồn tại của mối quan hệ dựa trên cả tình yêu và trách nhiệm.

Kinh Phật đã dạy rằng: "Đừng mơ ước những ai ngoài tầm với, mây của trời hãy để gió cuốn đi..." Người ta mất cả đời để dặt cho mình những ảo ảnh về hạnh phúc, về những đám mây hồng trong tình yêu, nhưng không ai biết rằng: Hạnh phúc giống như một căn bếp. Người đi đường nhìn vào thấy ấm áp thì thèm muốn. Nhưng chẳng ai chịu để ý đến những người đã nỗ lực chăm lo cho tổ ấm ấy. Chúng ta thương yêu quá sớm, từ bỏ quá nhanh, dễ dàng buông lời hẹn ước, nhưng lại không muốn chờ đợi kết quả.

Mấy ai mãi nguyện đứng lại để làm bến đợi bất biến không rời? Nếu cả đời người chỉ là sự quay vòng của những chuyến xe, thì tôi mãi nguyện làm bến đợi thâm lặng và cũ kỹ của anh. Người ta cứ nói, đàn ông không sống vì người phụ nữ mà họ muốn, mà sẽ sống cho người phụ nữ biết là chính mình.

Nên, nếu một ngày anh đi lạc đường, tôi hứa rằng sẽ không trách và cũng sẽ không rời đi, chỉ khi anh không còn cần người phụ nữ của gia đình ấy nữa. Tôi không cố siết chặt người đàn ông của mình trong vòng tay kim kẹp mà sẽ chỉ cho anh thấy - mái ấm anh cần về!

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Anh Vẫn Luôn Ở Đây

Để đi hết con đường, thì người ta phải có đủ niềm tin, có đủ kiên nhẫn, có đủ vị tha, có đủ cảm thông, yêu thương thôi thì không đủ!

Mẹ bảo:

"Trái tim người đàn ông giống như cái động không đáy. Phụ nữ vì yêu mà muốn bước vào tận sâu trong cái động ấy. Nhưng là... càng bước càng thấy hun hút, hoang mang và hoảng sợ rồi tự mình chết đuối lúc nào chẳng biết.

Hạnh phúc của người phụ nữ đơn giản lắm! Đừng nên tham lam và đòi hỏi ở người đàn ông mình yêu tròn vẹn và tuyệt đối. Một người đàn ông tốt và yêu thương con, không phải là người đàn ông mở toang cánh cửa trái tim mình để con có thể nhòm vào đó, nhìn thấu rõ tâm can. Đàn ông chỉ cho con thấy tình yêu bằng miệng, là đàn ông vứt đi. Miệng nói thì gió bay, những kẻ rơi nước mắt vì tình yêu, những kẻ luôn mồm sống chết vì tình yêu, sẵn sàng vứt bỏ cả mạng sống mình vì tình yêu là những kẻ không thể và sẽ không bao giờ là chỗ dựa tin cậy và bền vững. Một người có thể tự giết bản thân mình, cũng sẽ có ngày cầm được dao đâm người khác.

Con hãy nhớ, người đàn ông xứng đáng để con dựa vào - là người có thể đi trăm ngàn nẻo đường, vẫn quay về bên gia đình, bên vợ con.

Còn con, hãy luôn khắc ghi: Một người vợ tốt là gì? Là không nên và tuyệt đối không bao giờ được mở miệng ra là đòi hỏi bình đẳng ngang hàng ngang vế với chồng. Hạnh phúc của người phụ nữ là giữ lửa cho gia đình, cho dù có lúc con thấy trăm bề thiệt thòi, trăm bề vất vả, con phải luôn

nhấn nhủ mình rằng - người phụ nữ sinh ra vốn không phải để tranh đấu quyền lực. Thương để cho phụ nữ một trái tim nóng là để sưởi ấm gia đình. Chỉ có gia đình mới là hạnh phúc suốt đời của người phụ nữ.

Một người đàn ông thành công là luôn có người phụ nữ âm thầm ở đằng sau. Một người phụ nữ hạnh phúc là luôn có người đàn ông tin cậy.

Không có vợ chồng nào đi đến trọn vẹn cuối đời mà không trải qua sóng gió. Những khi bát đũa xô lệch, con hãy đặt tay lên trái tim mình mà nhớ lại những tháng ngày con và chồng đã yêu thương nhau. Tình yêu không phải là tất cả để người ta đồng hành với nhau đến hết đời, có những thứ lớn hơn cả tình yêu đó là khi hai con đủ tin cậy và hiểu nhau để giữ cho mình một chữ Nghĩa.

Để đi hết con đường, thì người ta phải có đủ niềm tin, có đủ kiên nhẫn, có đủ tự tin, có đủ cảm thông, yêu thương thôi thì không đủ!

Vì thế, đừng bao giờ - cố gắng bước vào tận sâu trong trái tim người đàn ông để cân đo đong đếm tình yêu người ấy dành cho con.

Giữ một người đàn ông, giống như giữ một sợi dây, kéo căng thì đứt, chùn tay thì rơi - con có đủ thẳng bằng - con sẽ là người hạnh phúc."

Mẹ ạ, con có đủ thẳng bằng, vì con không tranh đấu để chiến thắng. Với con, anh ấy không phải là món đồ để giành giật.

Con chỉ tranh đấu với chính mình. Vậy nên, con tin - con đường này, con có thể đi hết, dẫu đời vẫn cứ quần quanh với trăm ngàn mê cung rối rắm... Chỉ trừ khi, con yếu mềm mà bỏ cuộc, nếu không - sẽ chẳng ai cướp được khỏi tay con - hạnh phúc con đã khó nhọc vun đắp.

Cuộc đời của con chưa bao giờ thẳng tắp trong 15 năm tồn tại trên đời. Nhưng nếu tất cả đều rẽ ngang khi gặp người mình yêu thì với con, 11 năm anh ấy xuất hiện bên đời - đã giúp con đi một đường thẳng trong tình yêu...

Cho dù, 11 năm ấy, số lần con bước hụt trên đoạn đường thẳng ấy chẳng phải ít. Nhưng con vẫn tin rằng, anh ấy vẫn ở đây, luôn ở đây - trong trái tim con, vậy là đủ đi hết một con đường. Phải không mẹ?

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

VỢ LÀ CỐC NƯỚC LỌC

Vợ cũng giống như cốc nước lọc thôi. Nước lọc tinh khiết, không màu không vị khiến các anh thanh thoả cũng mơ màng về trà, về cà phê. Nhưng nên nhớ, nước lọc thì uống cả đời kể cả khi các anh không khát.

Hôm nay đi học về, em thấy cảnh một gia đình bé nhỏ ba người đi chơi, chồng bế con và nắm tay vợ đi qua đường. Lúc xe chạy vọt qua, anh ấy kéo vợ lại và ôm rất chặt. Em nhìn rồi mỉm cười, thấy vui vui trước hạnh phúc của những người xa lạ lướt qua mình. Tối trở về nhà, lướt mạng đọc mục tâm sự trên báo, hết ngoại tình, chồng đánh đập vợ tàn bạo lại đến chuyện vợ chồng bất hòa, tự nhiên em rớt nước mắt. Không phải em so đo với đàn ông rồi tủi thân. Mà là, em thương cho những người phụ nữ lấy phải ông chồng không hiểu chuyện. Thật ra, phụ nữ chúng em đơn giản lắm. Phụ nữ vất vả nắng mưa, cực nhọc lo toan bộn bề cơm áo gạo tiền, nhưng hết thảy đều có thể chịu đựng được, chỉ cần người đàn ông của mình biết yêu thương và quan tâm vợ con. Một cái ôm dịu dàng, một câu hỏi thăm chân tình, một lời yêu thương nồng nàn lại khiến phụ nữ chúng em hạnh phúc và vui vẻ hơn trăm vạn ngàn những món quà đắt tiền các anh mua rồi nghĩ vậy là xong nghĩa vụ. Nếu đàn ông muốn một ngôi nhà ấm áp và gọn gàng, thì xin đừng nghĩ lấy vợ về là để trả công cho những năm tháng yêu thương đã đủ, rồi bỏ mặc người vợ của mình loay hoay giữa dòng đời với trăm ngàn thứ phải đổ vào đầu. Cũng đừng nghĩ rằng lấy vợ là có thêm một cô osin không cần trả công cả đời, cứ ra sức quát tháo, đòi hỏi, ra lệnh.

Bóng đèn sáng mãi cũng có lúc tối phải thay, người vợ nhẫn nhịn và hiền dịu đến đâu cũng có lúc mệt mỏi cáu gắt. Trách vợ không thể giữ mãi

hình ảnh đẹp như thuở mới yêu rồi đưa mắt ra nhìn những cô gái xinh đẹp tung tẩy ngoài đường nhưng các anh quên mất rằng, họ đẹp là vì họ còn tự do - họ chưa gánh vác lên mình cái "gánh đàn bà" - cái "gánh gia đình" như vợ ở nhà. Mà nếu so ra, vợ các anh cũng bỏ hết cái "gánh đàn bà" để chạy đua làm đẹp, chạy đua trưng mốt, ai rồi kém ai? Cứ thử lúc nào đó, các anh bất chợt thấy vợ mình xinh đẹp đi trên phố, những nhọc nhằn lo toan hằng ngày thay bằng nét duyên dáng, đáng yêu cuốn hút biết bao ánh nhìn của đám mày râu độc thân khác, rồi các anh mới vỡ lẽ ra: Chẳng phải cơm nhà ăn nhiều đâm chán, đâm ngấy.

Vợ cũng như cốc nước lọc thôi. Nước lọc tinh khiết, không màu không vị khiến các anh thi thoảng cũng mơ màng về trà, về cà phê. Nhưng nên nhớ, nước lọc thì uống cả đời kể cả khi các anh không khát. Còn cà phê, trà kia, thơm ngon là thế nhưng ai uống được nó cả đời khi không khát hay khát cháy họng đây? Nước lọc khéo chế biến thì cũng có đủ thứ đồ giải khát khác để uống những lúc bỗng nhiên thèm vị lạ đấy. Có điều, phải xem bản lĩnh đàn ông đến đâu. Mà, người đàn ông bản lĩnh chính là người có thể khiến người vợ của mình sẵn sàng làm nhiều thứ trong hạnh phúc chứ không phải người chỉ biết áp đặt và đòi hỏi như một ông hoàng.

Nên anh à, em vẫn nghĩ, người vợ đẹp vì họ có chồng yêu. Anh muốn vợ mình đẹp thì hãy cứ yêu thương em thật nhiều!

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử
www.dtv-ebook.com

Đám Cưới

Yêu một người, là trân quý từng phút giây được ở bên người ấy, là giữ và khắc ghi từng khoảnh khắc buồn vui hạnh phúc vào tận sâu trong trái tim mình.

Cứ mỗi lần đi ăn dự một đám hỏi, đám cưới là tôi thấy vui và hạnh phúc nhiều lắm, tôi vui và mừng cho hạnh phúc của những người tôi yêu, tôi quen. Dường như hạnh phúc của cô dâu và chú rể có thể khiến cho người ta quên đi hết mệt mỏi.

Cái thứ hạnh phúc bình dị được thấy nét mặt rạng rỡ của đôi lứa, dù chẳng biết sau ngày trọng đại ấy - cuộc sống sẽ cuốn họ đi thế nào, sẽ khiến cho bát đĩa có lúc xô lệch chẳng vẹn đôi, thì cứ để mặc hết thảy, tôi tin rằng hạnh phúc chạm tay trước mắt đã là mơ ước đáng quý nhường nào.

Thời gian cứ vùn vụt trôi qua, chẳng đợi ai và cũng chẳng cần ai phải đợi. Ngày bé, tôi có chiếc đồng hồ cát, lúc nào cũng bỏ ra ngắm. Có khi cả ngày chỉ ngồi ngắm. Bố tôi bảo: "Chiếc đồng hồ chỉ có hai mặt, con ngắm hết cát chảy xuống, rồi đảo lại. Thứ tự cũng chỉ là vậy, chẳng có gì đổi thay. Nhưng mỗi phút con ngồi ngắm, thì cuộc đời lại liên tục thay đổi." Từ đấy, tôi không còn ngắm chúng nữa.

Cuộc đời chẳng phải như chiếc đồng hồ cát, cát chảy hết rồi có thể lật ngược để bắt đầu lại từ những thứ vừa mất, liên hoàn, miên viễn không ngừng. Và tình cảm thì càng không thể như vậy, mất đi rồi, cố lật ngược lại cũng chẳng còn nguyên vẹn như xưa, tình cảm đã mất đi là mất sạch như người đi buôn mất hết vốn liếng. Vậy nên, tôi nói với những người bạn mà

tôi đi dự đám cưới của họ rằng: Không cần biết sau này thế nào, chỉ cần thấy hôm nay mà hạnh phúc, nghĩa là mà vĩnh viễn sẽ chẳng trắng tay.

Yêu một người, là trân quý từng phút giây được ở bên người ấy, là giữ và khắc ghi từng khoảnh khắc buồn vui hạnh phúc vào tận sâu trong trái tim mình. Đời này, kiếp này, chỉ cần từng giây phút hạnh phúc thôi - cuộc đời cũng đã là trọn vẹn. Người ta sống, không nên hi vọng quá nhiều, cái cốt yếu là biết tận hưởng từng giây phút đang sống.

Tôi không tin vào duyên tiền kiếp, cũng chẳng tin vào số phận sắp đặt. Ngày bé, xem phim chương Hồng Kông hay có câu: "Tu trăm kiếp mới ngòì chung thuyền, tu ngàn kiếp mới thành vợ chồng", tôi cũng từng mơ mộng đi tìm người đã tu ngàn kiếp với mình. Nhưng lớn rồi, tôi thấy rằng kiếp người ngắn ngủi, cơ hội thì qua mau, ai cũng quay cuồng mà sống, người ta không thể đợi một người tiền kiếp xuất hiện ngay trước mắt để đưa tay ra có thể chộp lấy, chỉ có thể tự mình đặt hết tấm chân tình mà lay động trái tim người khác. Nên, tôi chẳng ngại mình là con gái mà phải chủ động, chỉ là cứ yêu và cứ bước chân đi như bản năng dạy người ta phải sống trong tận cùng cái chết.

Cuộc đời chẳng có bao nhiêu, chị Siu hát hoài "Sáu mươi năm cuộc đời" đấy thôi. Tính chi li ra thì thấy, người ta đã mất 18 năm đầu đời để học và trưởng thành, 6 năm cho những cố gắng tích góp thành công và đến năm 25 tuổi - bắt đầu nghĩ về mái nhà được rồi. Cuộc đời cứ thế mà trôi qua, tuổi trẻ thì chẳng mấy chốc tàn, nên 35 năm còn lại trong đời là hãy yêu và cứ yêu vậy thôi.

Thế nên bạn ơi và tôi ơi - ngày vui chưa tắt hãy cứ cười, hãy cứ rạng rỡ, hãy cứ đẹp xinh, hãy cứ khoác lên mình chiếc váy cưới trong trắng vô ngần để cả đời này - ngoảnh lại thấy mình vẫn là cô dâu đẹp nhất!

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Bếp Nhà Và Những Người Đàn Bà Hạnh Phúc

Ước mơ của mỗi người mỗi khác, không ai đặt ra quy định bắt chúng ta phải có những ước mơ lớn lao và xúng tằm vĩ nhân. Em chỉ là một người bình thường và ước muốn có một cuộc sống thật bình thường bên người em yêu thương...

1. Bạn bảo, người phụ nữ chọn phục vụ chồng con là người phụ nữ gốc nghềch. Em nghe xong chỉ cười. Không phải em cười vì tỏ ra coi thường ý kiến của ai, em cười vì mình kiên định với sự chọn lựa của chính mình và bất cứ sự tác động của ai cũng chỉ tựa như cơn gió. Em không thấy việc ước mơ cả đời của mình, chỉ là được làm một người vợ hiền và một người mẹ tốt, ở bên cạnh anh, ở bên cạnh con, bình yên và giản dị thế thôi là một sai lầm đáng hổ thẹn.

Ước mơ của mỗi người mỗi khác, không ai đặt ra quy định bắt chúng ta phải có những ước mơ lớn lao và xúng tằm vĩ nhân. Em chỉ là một người bình thường và ước muốn có một cuộc sống thật bình thường bên người em yêu thương, vậy là đủ!

Có lẽ, ước muốn trong cuộc đời này thì nhiều, con người ta vốn chẳng thỏa mãn với những điều mình đang có. Em chẳng phải người không tham lam, em cũng thích có nhiều thứ, nhưng những thứ em muốn, em sẽ cố gắng để đạt được nó bằng chính sức của mình. Đó chẳng phải ước mơ mà là một đích đến, em cũng có hai bàn tay và một bộ óc có thể hoạt động bình thường, vậy sao em cần phải ước mơ khi mình có thể phấn đấu bằng sức lao động để đạt được?

Vậy nên anh à, em không ước mơ có sự nghiệp, không ước mơ phú quý sung sướng. Em không thuộc diện ngửa tay ăn sẵn của ai. Trong chính chi tiêu hàng ngày, em luôn quan niệm, tiền mình có - mình tiêu, em không muốn và chẳng bao giờ ngửa tay xin anh tiền để mua quần áo, giày dép cho mình, những thứ em thích em sẽ tự thực hiện. Em không bước vào tình yêu và bán rẻ tình yêu của mình vì vật chất. Khi chúng ta ngang bằng nhau trong vạch xuất phát ấy, em mới có thể nhìn anh bằng đôi mắt không hổ thẹn. Quà anh tặng, em luôn ghi nhận và chỉ nhận chỉ vì đó là quà tặng của anh.

Em bước đến bên anh bằng trái tim chân thành, bằng nhân cách vô tư, vậy nên - em đã đặt cho mình một giấc mơ - giản đơn và bình dị như chính mẹ em thường dạy: "Hạnh phúc lớn nhất của người phụ nữ chính là giữ cho mình một mái ấm bền vững".

Nên... Anh à! Em không thấy hổ thẹn, thiệt thòi hay tủi nhục gì khi em có thể trở thành một người vợ, người mẹ đảm đang. Em chỉ cần thứ hạnh phúc bình dị ấy. Và, cho dù bạn em cười khi em kể với nó rằng, em thích bê nước ấm cho anh rửa chân. Em thích massage, thích được ngồi bôi kem dưỡng da cho đôi bàn chân có nhiều vết chai ấy, thích ngắm nhìn anh lim dim mắt ngủ khi em bấm huyết. Phải, tất cả những gì em kiếm tìm trong cuộc đời cũng chỉ là một con người có thể cùng em đi đến trọn vẹn cuối đời với một ước mong lâu bền như thế.

2. Đôi khi tự hỏi, vì sao những người phụ nữ luôn tìm thấy hạnh phúc khi họ ở trong căn bếp của mình với hàng tá mùi thức ăn, với khuôn mặt đỏ gay vì nóng nực, với bàn tay thô ráp và nứt nẻ để chuẩn bị những món ăn cho người chồng, người con của họ?

Mình đã từng không hiểu, khi còn là một đứa trẻ, yêu thích sự tự do và chối bỏ những ràng buộc, đặt cho mình những hoài bão và ước mơ xa xôi. Thế rồi, khi mình ở đây - trong căn bếp mà mình chưa từng muốn gắn bó

cuộc đời vào nó trước kia, mình nhận ra và thấu hiểu hạnh phúc trong đôi mắt của những người phụ nữ như mẹ mình.

Hạnh phúc của người phụ nữ đơn giản lắm, là được nhìn thấy người họ yêu thương có thể ăn thật ngon lành những món ăn họ đã nhọc công làm.

Chỉ cần những căn bếp còn ấm lửa, những người phụ nữ ấy vẫn sẽ giữ được niềm tin vào tương lai, rằng bên cuộc đời họ - có những điều mà bất cứ quyền lực, tiền bạc nào khác cũng không thể mua nổi. Trong căn bếp sạch sẽ và tinh thơm, dầu bàn tay họ có xấu đi vì những vết chai, dầu quần áo họ chẳng bóng dẫy, dầu mùi thơm trên người họ chẳng sánh nổi với những thứ nước hoa đắt tiền nào cả, họ vẫn là người phụ nữ đáng kính trọng và ngưỡng mộ, họ vẫn là người phụ nữ đẹp nhất, những người âm thầm đứng bên chồng con vun đắp và giữ gìn từng ngọn lửa nhỏ cho mái ấm - theo cái cách mà họ tìm đến và suốt đời gắn bó: Gửi tình yêu của mình qua từng bữa ăn.

Có những ngày được nhìn chồng ăn thật ngon lành, mình đã thấy hạnh phúc của mình bằng cách chia sẻ nỗi vất vả của người đàn ông mình yêu thương theo cái cách đơn giản nhất mình đã chọn và mình tin rằng đó là cả một ước mơ mà mình đã tìm thấy.

Đàn ông xây nhà, đàn bà xây tổ ấm. Hãy để cho những người đàn ông mà bạn yêu tin rằng, sự vất vả trên đường đời của họ không bao giờ là vô ích. Cho dầu họ mệt nhọc nhường nào, chỉ cần có một ngọn đèn ấm áp trong căn bếp sạch sẽ vẫn luôn sáng đèn chờ họ trở về, họ nhất định sẽ luôn vượt qua. Cái điểm tựa có thể giúp họ nhắc bóng cả thế giới ấy - đôi khi rất đơn giản, là một bát cơm nóng với vài món ăn ngon, mà dù có thể bạn chẳng phải đầu bếp cừ khôi, họ vẫn ngoan ngoãn và ngon lành trong căn bếp của bạn.

Những người đàn ông và những người đàn bà, mơ ước rất nhiều, song tất cả cũng chỉ cần một hạnh phúc nhẹ nhàng và dịu dàng như thế thôi.

3. Hồi nào đến giờ, mở sách đọc chị Tư xong cũng thấy con chữ chị cứ nhảy múa mãi trong đầu không yên. Hôm nay đọc lại "Mộ Gió", vậy là cả ngày ám ảnh mãi câu kết trong truyện: "Đàn ông rong ruổi đường xa, đàn bà vạ vật ngồi canh cửa, đời phân công vậy mà..." Lòng chùng nghẹn mãi, chẳng biết cái "Luật đời" ấy phân công từ bao giờ mà nó bất thành văn và ám ảnh mãi mỗi nếp nhà, để bao đời người đàn bà Việt không một lần dám bước chân qua khỏi bậu cửa, thôi ghé mắt về trời xa mà mong ngóng thứ hạnh phúc xa xôi nào đó...

Buổi chiều, lũ trẻ trong xóm ngồi nướng khoai lang, hí húi nướng giữa thời tiết mưa ẩm ướt làm khói bốc mù mịt, có đứa đang ngồi chơi vui thì bị bố mẹ lôi về - mặt mũi lem nhem, khóc nức vì tiếc, niềm vui của lũ trẻ đầy đủ giữa chốn đô thị nhộn nhịp này đôi khi chỉ là thứ quà vặt chẳng đáng bao tiền mà còn mất vệ sinh trong mắt người lớn, nhưng họ không hiểu, với con trẻ - khói bếp là một điều kỳ diệu khơi gợi niềm hạnh phúc giản đơn. Còn với những người đã từng đi qua những kỷ niệm ấu thơ có khói bếp cay xè mắt, làm hai má đỏ hây hây ấy lại là thứ ký ức ấm áp duy nhất không thể nào quên nổi đâu có đi qua khắp mọi miền đất nước, qua mọi niềm vui nếm đủ vật chất... Bởi sau cái làn khói lam chiều buồn thiu chẳng mấy thơ mộng gì đó, có những người bà, người mẹ của họ đang nhen lửa làm cơm để giữ lại cho mình tổ ấm không chỉ thuộc về riêng mỗi người đàn bà.

Bước qua cái thời bếp củi với những ngôi nhà ám khói, những nồi xoong đen kịt bồ hóng mà lũ trẻ hồi đó vẫn thường lôi bài ra chơi bơi lội mỗi tối, căn bếp có quá trình lột xác, thay đổi da thịt cũng giàu tính lịch sử chẳng kém bất cứ thứ đồ vật nào trong xã hội hiện đại hôm nay. Nhưng có đi qua hàng trăm loại bếp, bếp củi sẽ vẫn hiện thân trong tình yêu và nỗi nhớ của những người đã lớn lên cùng nó. Không phải chỉ vì nó quá thô sơ gắn với hình ảnh loài người tìm ra lửa, biết đốt lửa để sưởi ấm và nấu chín

thức ăn, mà nó còn là hiện thân của những người mẹ. Đời phân công vậy mà...

Ngày xưa, Ngoại đun bếp, khói cay, lũ trẻ trong nhà chạy hết, có mình tôi ngồi lại, chờ ngoại nấu cơm chín chạy đi lượm củ khoai vùi vào than còn nóng. Nhà tôi, Tết bận bịu đến đâu vẫn giữ tục gói bánh chưng, mà lại nấu bánh trong cái thùng sắt lớn, đun bằng củi to, sau này củi khó kiếm, mẹ mới nhóm than. Nhưng Tết nào gói bánh, anh chị em trong nhà đều vui sướng chờ đến khoảnh khắc được ngồi chơi bài trông bánh, cạnh bếp than đang cháy bập bùng, cả lũ vùi khoai rồi tranh nhau ăn. Bởi vậy, cái mùi củi cháy lẫn tiếng reo lép bép của than hồng đã ăn sâu vào máu thịt, sau này đi qua mỗi vùng miền, thấy khói bếp lam chiều không làm tôi nhớ nhà, mà chỉ thấy ngoại, thấy mẹ gần hơn trong mỗi bước chân...

"Àu ơ, lên rừng hái ớt chỉ thiên giã ra trộn muối rịt lên nổi buồn. Đem buồn, ầu ơ, nấu với măng nguồn canh măng đổ biển, ầu ơ, nổi buồn vớt lên..."

"Àu ơ, lên rừng chém đứt cọng mây bữa đôi cục đá, nhổ cây chọc trời trời ơi, một kiếp con người đáng gì mà chịu tôi đòi, ầu ơ..."

Đáng gì đâu cũng một kiếp người, nhưng đàn bà có niềm vui của họ, đó là giữ lửa cho gia đình. Giữ lửa là cả một nghệ thuật, dẫu rằng muôn đời họ cứ tựa cửa nhà mà trông ra xa, còn chồng họ rong ruổi đường xa chẳng biết khi nào thì về...

"Vắng đàn ông quạnh nhà, vắng đàn bà quạnh bếp", cái lạnh lẽo u ám của mỗi căn nhà thấm vào đâu so với căn bếp khi thiếu đi bàn tay người phụ nữ. Không có bà, có mẹ, bữa cơm trong gia đình nguội lạnh lắm thôi. Người đàn ông có kiếm bao nhiêu tiền, nhưng khi trở về nhà, họ vẫn hiểu - ở căn bếp ấy, không có đồng tiền nào có thể mua cho họ thứ lửa ấm áp mà người vợ của họ đã đánh đổi và hi sinh cả cuộc đời tạo ra.

Nhìn khói củi bọn trẻ nhóm chiều nay, tôi lại nhớ về cái bếp của ngoại năm xưa, nhớ những căn bếp trên các nhà sàn của người dân tộc tôi đi qua, nhớ khói bếp chiều 30 Tết nhà luộc bánh chưng, nhưng nhớ hơn cả - là ở đây, có một căn bếp không khói của mẹ tôi vẫn đang âm ỉ cháy, không cay mắt nhưng mà cay lòng... Vì Mẹ đã nấu cả đời như vậy, mòn mỏi nhưng không một lần mong được bước qua căn bếp mà bước đến những vùng trời xa... Tết này, tôi cũng có một căn bếp...

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Trái Tim Mỗi Cô Gái

Trái tim mỗi cô gái là một dòng sông ngăn cách giữa hai bờ. Bờ trái là gia đình lớn - cô đã lớn lên, bờ phải là gia đình nhỏ - cô tìm kiếm và phải vun đắp.

Trái tim mỗi cô gái là một dòng sông ngăn cách giữa hai bờ. Bờ trái là gia đình lớn - cô đã lớn lên, bờ phải là gia đình nhỏ - cô tìm kiếm và phải vun đắp. Ngày cô đi lấy chồng, người chở đò đưa cô đi là bố, người tiễn cô bên bờ là mẹ, và người sẽ đứng đợi cô ở bên kia bờ để cầm tay cô đi hết cuộc đời là người chồng - cô đã tin yêu. Có thể khoảnh khắc khi đò đi, nước mắt cô chảy xuống sẽ làm sóng nơi lòng sông sâu dâng trào, cô biết nước sông chỉ tràn lên bồi đắp hai bờ một mùa trong năm, và cảm xúc thiêng liêng này chỉ có một lần trong đời mà thôi. Dẫu sau này, cuộc đời có thể cuốn cô đi đâu và không ít cô gái phải qua hai lần đò, nhưng giây phút của lần đầu - thật sự thuộc về cuộc đời của một người khác, cô không thể tìm lại nó ở bất cứ đám cưới nào nữa trong đời.

Đó là một ngày như lúc này, khi tôi ngồi ở đây, trong căn phòng nhỏ màu hồng cùng những đồ vật xinh xắn thân yêu, cùng những ký ức ấu thơ quen thuộc tràn về qua cuốn album cũ của gia đình. Có những hình ảnh bố mẹ ngày còn trẻ, có tôi - nhỏ xíu, kháu khỉnh đang bò, có tôi - từ một cô nhóc nghịch ngợm và bướng bỉnh, dần dần thành một thiếu nữ - dịu dàng với nụ cười trong sáng, có đại gia đình của tôi - vui vẻ và hạnh phúc trong từng chuyến đi, có người chị xinh đẹp và thông minh mà tôi yêu quý, ngưỡng mộ và hãnh diện vô cùng - giờ đã bình an trên thiên đường, có những bộ đồ chơi ngày bé, có những cuốn sách đầu đời bao mộng mơ và khát vọng, có những kỷ niệm đầy ắp từng ngõ ngách của căn nhà - nơi mỗi

viên gạch là một kỷ niệm đọng đầy lớn lên cùng năm tháng, nơi tình cảm căng tràn trong không khí...

Hôm nay, mẹ làm sườn rán, món ăn tôi thích nhất. Rồi mẹ mua bim bim dâu, sữa chua dâu, bánh kem dâu, kem ốc quế dâu... toàn là dâu, là thứ quả tôi yêu từ ngày còn bé xíu, mẹ mua về đem lên phòng để tôi vừa nằm đọc truyện vừa ăn. Tôi ngồi đọc lại bộ truyện "Anne tóc đỏ" và "Emily" của L.M.Montgomery - hai bộ truyện đã theo tôi đi qua những năm tháng mộng mơ đầu đời. Tôi từng là cô nhóc "Anne tóc đỏ" quậy phá, nghịch ngợm, bướng bỉnh - và lớn dần thành "Emily" mộng mơ, nhạy cảm và cũng đầy ắp yêu thương. Và giờ đây, khi sắp bước sang một cuộc đời mới, tôi bỗng thấy mình tha thiết được chạm vào "Anne" và "Emily" của ngày nào, để có thể mỉm cười nắm giữ thời thanh xuân của mình trong một góc nhỏ riêng thế này.

Các cô, các dì tôi trêu: "Con gái sắp lấy chồng, cô nhõng nhẽo mẹ thêm không sau này chẳng còn cơ hội đâu." Tôi biết, sẽ chẳng bao giờ tôi tìm lại được những ngày tháng, đi học về lăn ra ngủ, có mẹ thổi cơm đợi sẵn dưới nhà. Chẳng bao giờ thấy mình có thể tự do nằm đọc truyện trên phòng say mê mà quên hết tất cả, để mẹ mang một tô cơm thật lớn lên tận phòng cho ăn, có những ngày thức muộn sáng ngủ nướng đến trưa, có những lúc lười biếng và phá phách, bày đầy phòng rồi ngủ khi để mẹ dọn...

Mọi người thì vẫn nói, con gái đi lấy chồng thì nhà bố mẹ vẫn còn đó, có gì khác đâu. Nhưng tôi biết, khi những người con gái bước qua cánh cửa chứa đầy kỷ niệm bé thơ, cô đã không còn thuộc về ngôi nhà ấy nữa, dù thế nào - cuộc đời cô đã thành một mảnh đời riêng, không còn thứ keo nào có thể gắn kết cô vào với những mảnh ghép của ngôi nhà và những ký ức cô từng nắm giữ. Khi con gái chưa lấy chồng, cho dù cô đã bước sang tuổi của một người phụ nữ trưởng thành, thì trong mắt bố mẹ - cô mãi mãi không lớn lên, mãi mãi là nỗi bận tâm, lo lắng của bố mẹ cho đến ngày họ bước về vùng đất khác. Chỉ đến khi, có một người đàn ông đến và đưa cô đi, chỉ cho

cô thấy nơi cô phải thuộc về, cô mới là người trưởng thành, dẫu rằng bố mẹ cô vẫn sẽ nhìn theo cô theo từng bước chân... Nhưng họ biết, đứa con của họ giờ sẽ phải tự mình gánh vác và lo lấy cuộc đời nó, họ không thể chạm vào và nâng đỡ con họ dậy khi nó vấp ngã như ngày còn bé... Dẫu vậy, đứa con nào cũng sẽ có một vòng tay ôm và một mái nhà - nơi tuổi thơ nó thuộc về, và như vậy là quá đủ!

Giây phút này, dài hơn cả thế kỷ, tôi biết có thứ gì đó sắp sửa mất đi khi ngày mai tôi bước khỏi cánh cửa màu xanh có mái vòm cong cong ấy, và cũng có những điều khác sẽ đến... Nhưng tôi biết, cô gái nào cũng sẽ khóc trong giây phút này, dẫu rằng tim họ vẫn đầy ắp niềm vui và hạnh phúc, bởi nước mắt không phải chỉ rơi xuống cho những nỗi buồn. Nước mắt biểu hiện cho những gì sâu kín không thể nói và đôi khi, là những yêu thương thầm lặng.

Và, tạm biệt ngôi nhà nhỏ với những ký ức thân thương, ngày mai, tôi qua đò!

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Hạnh Phúc Là Gì?

Có những thứ trong cuộc đời - mình phải tự biết hài lòng, biết vun tròn cho mình, đó đã là hạnh phúc.

Hồi bữa, khi bạn tâm sự chuyện buồn, mình có nói với bạn như vậy. Bạn bảo, thời này, người ta vốn thích đẹp trước khi bề. Mình cười, có lẽ vậy, có lẽ mình đã già, có lẽ mình vốn là người cổ hủ và lạc hậu, hoặc có lẽ, vốn bầm sinh - mình là người rất ngốc.

Nhưng đôi khi, mình nghĩ có những điều trong cuộc sống - buộc người ta ngốc đi một chút, sẽ dễ sống hơn. Bạn chồng mình thi thoảng, vẫn hay xoa đầu mình rồi nói; "Ngốc ngốc và đơn giản như bạn vợ cho dễ nuôi". Mỗi lần như vậy, mình vui vui xem đó là một lời khen của chồng. Vì mình biết, có những thứ trong cuộc đời - mình phải tự biết hài lòng, biết vun tròn cho mình, đó đã là hạnh phúc.

Đàn bà đa cảm và nhạy cảm thì khổ, nhưng mình lại tự thấy mình hạnh phúc và biết vui cả trong nỗi buồn, cả trong niềm thâm trầm cô tịch. Bởi vì, trước hết - mình rất yêu cuộc sống của bản thân, rất biết cách tự tạo ra niềm vui, và cũng rất biết cách tự sống một mình. Như là đọc sách, như là viết lách, như là làm bếp, và đôi khi, chỉ như là một cách mình bước qua từng con phố cổ, ngắm nhìn những đồ vật "nhỏ xinh", ngắm nhìn những gương mặt mờ ảo lướt qua, chẳng ai gần gũi, chẳng ai thân quen nhưng là từng nhịp hơi thở sống. Thường nhật hơn, như là lúc này, mình thả mình trên chiếc ghế gỗ nhỏ ngắm nhìn khoảng trời đêm bao la, rộng lớn qua khung cửa vuông trên sân thượng, một tách trà nghi ngút khói, chỉ hít hà mà không uống, ôm chiếc Netbook nhỏ, gõ những dòng chữ không đầu,

không cuối cho một ngày nhẹ nhàng trôi qua...Tay xoa bụng, nói chuyện với con, kể cho con nghe những điều mình nghĩ. Đó là đôi giày mình đã chọn và mình hài lòng - để đi từng bước chậm, chậm vào cuộc sống này, dù những người quen thân đã vượt qua mình thật nhanh, mình vẫn thấy đôi chân mình không lạc lối.

Hôm nay là một ngày dài, không phải vì nó toàn nỗi buồn, mà ngược lại - nó vui đến mức, mình phải áp tay lên tim vì sợ rằng, hạnh phúc nhanh quá, trái tim nhỏ bé của mình không đập kịp.

Là gì? Là một buổi chiều, làm cỗ với mẹ và bác, nói bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất. Là một buổi tối, bạn chồng đưa đi siêu thị, rồi ăn kem cá. Bạn chồng có thể chẳng bao giờ là người lãng mạn đến mức bất chợt mua cho mình một bông hồng, nhưng là người có cách yêu thương mình rất, rất đặc biệt. Là có thể lang thang cùng qua đủ con phố để mua một thứ đồ "nhỏ xíu xiu xiu" mà mình thích, hoặc giữa đêm khuya, trời lạnh căm căm, hay mưa gió rét mướt - chỉ cần mình thèm đồ ăn gì đó, bạn chồng vẫn phóng xe đi mua, dù chỉ là củ khoai lang nướng thôi. Như hôm nay, bạn chồng đưa mình đi ăn kem cá, thứ đồ rất "trẻ con", nhưng mà là thứ bạn vợ thích, thích nhất. Mà, bạn chồng không bao giờ sợ xấu hổ, lo ngại bàn tán, bạn chồng có thể ngồi ăn vặt với mình qua đủ món trên vỉa hè, có thể đi vào chỗ đồ của chị em phụ nữ, chọn cẩn thận rồi mua về cho mình. Chính bởi thế, dù trải qua đủ mọi buồn phiền, khó khăn, mình vẫn luôn cảm thấy - người đàn ông bên cạnh mình, là đôi giày vừa chân nhất mà mình đã đeo vào.

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Bí Mật Không Thể Nói

Khi một người cô đơn đến tuyệt vọng, họ thường ngồi bó mình trong tư thế của một thai nhi. Bởi vì đó là tư thế an toàn nhất trong cuộc đời của con người, tư thế của tiềm thức hoàn toàn trống rỗng.

Khi một người mất niềm tin vào tình yêu, họ thường học cách khi khóc úp mặt vào lòng bàn tay mình chứ không tìm kiếm một bờ vai.

Và bạn có biết, khi một người cô đơn đến tuyệt vọng, họ thường ngồi bó mình trong tư thế của một thai nhi. Bởi vì đó là tư thế an toàn nhất trong cuộc đời của con người, tư thế của tiềm thức hoàn toàn trống rỗng.

Hôm nay, phát hiện ra, mỗi lần khó ngủ, mình hay có thói quen cuộn tròn, bó gối, một lúc sau, cảm giác dễ chịu và ngủ ngon hơn. Cũng như vậy, mỗi lần khóc, mệt, mình đều gục đầu xuống gối, bó mình trong một góc nhỏ, hướng ra phía cửa sổ ban công.

Những lúc như vậy, nếu thiếu một vòng tay khác thì vẫn luôn có vòng tay của chính mình... tự ôm chặt. Nhiều lần cãi nhau, mình ngồi như vậy, chông nhìn thấy liền vòng tay ôm chặt từ phía sau. Mình sẽ hết giận rất nhanh.

Những lúc mình mệt mỏi và tuyệt vọng, những lúc trốn chạy cả thế giới này, thì chông vẫn là người duy nhất - bình thản và hiển nhiên xuất hiện, kéo mình ra khỏi bóng đêm mịt mù ấy. Kéo mình về phía chông, tia nắng ấm duy nhất của mình. Chông không giỏi an ủi. Không gì cả. Chỉ là cứ ôm mình thật chặt trong lòng, để mặc nước mắt mình rơi ướt một

khoảng ngực ấm, để mặc mình vùi mặt vào nơi bình yên và vững vàng ấy,
khóc cho hết những buồn vui hờn giận.

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Ánh Trăng Ngưỡng Vọng

Dài hay ngắn chỉ là một thước đo, nhưng cuộc đời để sống cùng nhau qua rất nhiều những khoảng lặng mà vẫn thấy mình bình yên thì hai chữ mãi mãi cũng chỉ dài bằng một khoảnh khắc như thế.

Trong cuộc đời, nếu coi mặt trời là thứ ánh sáng rực rỡ và tươi đẹp nhất để người ta ngưỡng vọng thì có lẽ, ánh trăng chỉ là giấc mộng buồn. Người ngắm trăng chỉ thấy ở nó một thứ ánh sáng lạnh lẽo và cô tịch. Nhưng, khi người ta đã nhìn quen một thứ ánh sáng quá rực rỡ thì càng dễ để mình chói mắt với ảo ảnh mà không nhìn rõ hiện thực phía sau.

Vậy nên, nếu để mình mỗi bước chân đi phải ngẩng đầu ngưỡng vọng, vợ vẫn chọn cho mình một ánh trăng buồn - một ánh trăng của rất nhiều lúc không hiểu được lòng vợ. Nhưng ánh trăng ấy dù lạnh lẽo bao nhiêu vẫn sẽ là ánh trăng của hiện thực không giả dối, để những lúc giật mình tỉnh giấc, không thấy mình phải chói mắt với người đang nằm cạnh bên.

Dài hay ngắn chỉ là một thước đo, nhưng cuộc đời để sống cùng nhau qua rất nhiều những khoảng lặng mà vẫn thấy mình bình yên thì hai chữ mãi mãi cũng chỉ dài bằng một khoảnh khắc như thế.

Ánh trăng có thể suốt đời mờ nhạt hơn mặt trời, nhưng cuộc đời vợ vẫn sẽ chọn thứ ánh sáng lạnh lẽo cô độc và mờ nhạt ấy, chỉ bởi vì, ánh sáng của mặt trăng chưa bao giờ làm vợ phải lo sợ có ngày cúi đầu vì chói mắt. Dẫu rằng, vẫn sẽ có lúc mây đen che khuất ánh trăng, làm vợ lạc mất hướng chồng nhưng vợ vẫn luôn tin rằng, chỉ cần vợ ngẩng đầu phía sau vợ vẫn có một mặt trăng âm thầm tỏa sáng.

Hạnh phúc chỉ cần một vầng nguyệt khi khuyết khi tròn của riêng mình thôi.

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Hạnh Phúc Lâu Bền

Lãng quên đi những niềm đau, giữ cho mình yêu thương còn lại sẽ là cách giữ một tình yêu thật gần, thật gần.

Có một thời, mình đã từng băn khoăn đi tìm mãi câu trả lời: "Tình yêu sâu sắc của một người đàn ông thì thế nào?" Có lẽ, mình vẫn gặp nhiều hơn, tình yêu sâu đậm của những người phụ nữ quanh mình.

Cho đến sau này, khi mình lớn dần lên, đi qua những chông chênh và giờ đã lập gia đình, mình chợt hiểu, có những mối tình calm lặng mà nồng nàn, có những mối tình ồn ào mà nông nổi. Sóng có lúc ào ạt, có lúc trầm lắng, tình cảm cũng giống như con sóng, có những lúc xa bờ mới da diết nhớ thương. Đôi khi, những quá khứ hiện hiện lại là những thứ nhạt nhẽo và hời hợt, tình cảm đâu phải lúc nào cũng sẽ nói hoài những lời yêu thương, chỉ là sự quan tâm ân cần thì không lời mà thôi.

Những lúc nhìn thấy sự đổ vỡ của những cuộc tình từng một thời ồn ào quanh mình, chợt nghĩ lại, suốt bao nhiêu năm bên cạnh một người, tình cảm của mình trầm lắng như con sóng dưới lòng biển sâu. Không cần ai biết tới, không cần phô diễn, không cần thể hiện, lặng lẽ, lặng lẽ thôi. Lặng lẽ nhưng dai dẳng sức sống, kiên trì nhìn về một phía, giống như chậu cây hoa đá chông đã tặng mình ngày đi học - hoa tàn rụng xuống, mầm sống lại nảy sinh, chờ đợi sẽ là hạnh phúc, lãng quên cũng là tình yêu. Những người trồng hoa đá, ngoài một mộng ước đợi chờ trong cô tịch, thì cơ bản, loài hoa ấy cũng giống như họ - sinh ra từ trong tàn úa và hồi sinh từ những nỗi đau. Tình yêu đâu thể tránh nổi những lúc làm nhau tổn thương, những hiểu lầm và tranh cãi, nếu mãi như con chim sợ cành cong, vội vàng bay đi khi

cây kia trụi lá, trơ cành khẳng khiu thì những yêu thương kia chẳng phải sẽ nhạt nhòa lắm sao? Vì thế, lãng quên đi những niềm đau, giữ cho mình yêu thương còn lại sẽ là cách giữ một tình yêu thật gần, thật gần.

Mình vốn sợ những ảo tưởng trong một mối quan hệ, nhưng sẽ còn sợ hơn, nếu so sánh và chạy theo hạnh phúc của ai khác để cố ép cho mình sống cuộc đời không phải là của mình. Mỗi một tình yêu có muôn vàn đích đến và chẳng ai hiểu nổi, tình cảm của người này lại không đẹp và đủ sâu sắc bằng người kia. Vậy nên, khi một người bạn tỏ ra ghen tỵ trước cuộc sống đầy đủ của người khác, mình chỉ thấy buồn cho người bạn ấy, bởi những quan tâm của chồng bạn bỗng trở thành vô nghĩa.

Có những ngày dài với mình, cuộc sống gói gọn quanh bốn bức tường, nhưng nó vẫn sẽ đầy ắp niềm vui, chỉ là vào bếp, làm những món ăn và đợi chồng về. Kết thúc một ngày, chẳng có thời gian đi chơi, chẳng biết đến tiệm tùng nhà hàng, nhưng nếu mình có thể nhìn thấy chồng ăn ngon miệng, sau đó, có thể nằm đắp mặt nạ cùng chồng, có thể được chồng gội đầu cho, rồi cẩn thận lau khô từng lọn tóc, có thể ngồi trên chiếc ghế đung đưa vừa đọc truyện cho con, vừa ngâm chân trong chậu nước ấm, chồng xoa tinh dầu thơm thơm lên những vết rạn trên bụng, massage chân cho mình, ru mình ngủ ngoan. Như thế, chính là câu trả lời cho những điều mình đã từng hỏi ngày còn trẻ, tình yêu chân thành và sâu sắc là vậy. và hạnh phúc của một người phụ nữ cũng chỉ mong ước cũng chỉ thế thôi.

Hạnh phúc là sáng thức dậy, thấy gương mặt anh ngủ ngon lành và yên bình bên cạnh.

Hạnh phúc là có thể chọn cho nhau bộ quần áo đi làm, pha cho nhau tách cà phê nóng thơm ngon, nấu một tô mì thật to và tranh nhau gắp ăn ngon lành.

Hạnh phúc là nắm thật chặt tay nhau trên đường, cùng nhau ăn kem giữa trời đông rét buốt, đò xem môi ai tím hơn và cười với hàm răng run

lập cập.

Hạnh phúc là lang thang qua từng góc phố, những bánh xe quay vòng vô định, thối tan đi biết bao muộn phiền.

Hạnh phúc là những lúc mình lạc nhau, em chạy trốn và anh đi tìm, đâu có biết bao con phố cổ của Hà Nội quanh co, mở mắt ra, em vẫn thấy vòng tay anh ấm áp che chở ở bên.

Hạnh phúc là những uối hện hò của riêng hai đứa, chẳng cần lẫn mạn giống ai, chỉ đặc biệt với hai đứa mình bởi một tình yêu chung là trái bóng tròn, hào hứng và phấn khích, mình đã hện hò nhau trên chiếc tivi cùng những cổ động viên khác như thế đấy.

Hạnh phúc là có một người lay dậy mỗi khi gặp cơn ác mộng.

Hạnh phúc là có một người thấy mình cười chỉ vì tự nhiên thấy con kiến bò ngang qua cũng cười theo.

Hạnh phúc là khi lúc về già vẫn còn một người bên cạnh mình, chia sẻ cái máy trợ thính, mỗi người một tai.

Hạnh phúc là có thể nhìn thấy gương mặt nhau mỗi ngày, từ lúc chúng ta còn trẻ, gương mặt em mịn màng anh vẫn thường véo má kêu yêu và dáng anh cao thẳng vững vàng công em dễ dàng mỗi lần em giận, đến lúc mình già đi, da em thêm nhiều nếp nhăn, bàn tay có những nốt đồi mồi xấu xí, và lưng anh còng xuống, không đủ vững vàng để cho em tựa vào nữa...

Nhưng, chúng mình vẫn bên nhau, bên nhau trọn đời, đó là hạnh phúc lớn nhất của em. Chỉ cần có anh bên cạnh.

Mong ước lâu bền, một đời yên ổn, cơ bản nếu có tâm, lòng sẽ yên nhu.

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Nhật Ký Của Mẹ

1. Buổi chiều tĩnh lặng giống như thế này của trước đây, bên ngoài mưa rơi, không khí mù mịt hơi nước, mẹ thường ngồi bó gối trên sân thượng, nghe những bản nhạc cũ, nhìn về phía trời xa, chẳng biết làm gì, chỉ thấy mình nhỏ bé và lạc lõng, chỉ thấy mình giống như cánh thiên di, mãi miết bay, mãi miết tìm, hạnh phúc thì quá hư ảo. Nhưng buổi chiều của hôm nay, mẹ ôm Dâu, thả mình trên chiếc ghế tựa êm ái, ôm cuốn "Những tấm lòng cao cả" trong lòng, nhìn những vệt nước ngần dài đọng lại trên cửa kính, mẹ bỗng thấy ước mơ thời còn trẻ mà mẹ kiếm tìm, chỉ ở ngay đây, ở ngay đây... Là con, là mái nhà nhỏ bé mà mẹ đang giữ. Mẹ vừa nhồi xong một mẻ bột, bàn tay còn thơm thơm mùi hạnh nhân, trên má còn lấm lem vệt bột khô trắng xóa, mẹ nhìn mình trong gương và không thấy mình giống một bà mẹ nhếch nhác, ngược lại, mẹ thấy một nụ cười hạnh phúc và một gương mặt vui tươi, vẹn tròn. Con biết không? Những ngày còn bé, mỗi lần tan học về, mẹ xem những bộ phim truyền hình của Úc chiếu trên kênh Hà Nội và VTV3 lúc 18 giờ nói về những gia đình sống trong trang trại, đàn ông thì phóng ngựa rong ruổi đi săn, băng qua những thảo nguyên rộng lớn, còn những người phụ nữ thì ở nhà, quanh quẩn trong công việc bếp núc, chăm sóc những đứa con và chờ đợi người chồng về, chỉ vậy thôi, chỉ vậy thôi, mà tình yêu luôn hiển hiện xung quanh, đầy ắp trong mỗi nếp nhà, trong từng đồ vật nhỏ bé. Hạnh phúc giản đơn là thế mà nó trở thành nỗi khao khát của mẹ, là ước mơ của mẹ từ khi chỉ là đứa bé vô tư. và hôm nay, mẹ bỗng thấy mình là người mẹ trong bộ phim truyền hình yêu thích ngày nào. Cũng là một buổi chiều mưa, người mẹ ấy làm bánh, để hai bàn tay còn dính bột, tựa mình vào chiếc ghế bập bênh, xoa xoa đứa con nhỏ, ánh mắt nhìn ra xa, đợi chờ người chồng về. cũng là ánh mắt ấy, cũng là nụ

cười ấy, mẹ đang sống giữa ước mơ của mình. Dù rằng, còn cả một chặng đường dài phải phấn đấu ở phía trước...

Giờ đây, mỗi phút giây trôi qua, mẹ đều thấy nó ý nghĩa, vì bên mẹ có con, có bố và có những yêu thương quanh mình. Mỗi đêm khi nhìn gương mặt bố chìm sâu vào giấc ngủ say, và vỗ về con yên lành trong giấc mơ, mẹ chỉ mong một ngày mới đến cũng nhẹ nhàng và bình yên như thế. Mẹ nhìn thấy con trong gương mặt bố, dù là nhắm mắt hay mở mắt, dù là đang mơ hay tỉnh giấc, con của mẹ cũng rất gần, rất gần. Trong từng công việc, mẹ đều tưởng tượng ra con khi thì nhỏ xíu, nằm yên say ngủ, khi thì bật cười nghịch ngợm những bọt bóng bay lúc mẹ tắm cho con, khi thì lon ton chạy quanh mẹ chơi đùa, khi thì chăm chú bên mẹ cùng làm bánh, những mảng bột trắng xóa dính đầy bàn tay bé xíu, lấm lem trên đôi má bầu bĩnh, thân thương biết bao nhiêu.

Hạnh phúc của mỗi người phụ nữ là có một căn bếp, nơi họ thật sự thuộc về. Và mẹ, có một căn bếp, nơi ước mơ có con cùng làm những chiếc bánh xinh xắn, cùng đợi chờ bố đi làm về, cả gia đình mình quây quần bên nhau. Chỉ như thế, như thế thôi, đã đủ một đời, bé con của mẹ...

2. Mỗi ngày, thời khóa biểu của mẹ bắt đầu lúc 9 giờ sáng và kết thúc lúc 10 giờ đêm. Đó là thời gian của những công việc lặt vặt trong ngày quanh ngôi nhà nhỏ mà mẹ đã nghĩ về nó suốt những năm tháng còn là cô gái nhỏ ngồi trên ghế nhà trường. Mẹ chọn lựa và mẹ không hối tiếc. Mẹ hạnh phúc về điều đó, hơn bất cứ điều gì mà mẹ đã làm và đánh đổi trong cuộc đời 26 năm qua của mình.

Mỗi một cô gái, có một chọn lựa khác nhau, nhưng nghĩ về gia đình và làm tất cả vì nó, đó là điều thuộc về bản năng nhưng đôi khi cần hơn cả sự dũng cảm và kiên định. Mẹ tìm thấy niềm kiên định và sự dũng cảm ấy từ những người phụ nữ đáng kính mà mẹ yêu thương. Niềm vui và lẽ sống gửi trọn vào gia đình. Bởi vì, xây nhà cần có đàn ông, giữ nhà cần có đàn bà. Con sẽ hiểu khi con thật sự trưởng thành và bước vào độ tuổi mà con nhìn

thấy và nhận ra ý nghĩa thật sự của đời người, không phải danh vọng và tiền bạc, chỉ là một mái ấm giản đơn để trở về. Hai chữ Giữ Nhà không hề đơn thuần chỉ một công việc, nó thiêng liêng và cao cả với những người phụ nữ gửi tình cảm vào đó.

Và khi mẹ có thể hoàn thành tốt vai trò của việc Giữ Nhà không chỉ cho bản thân mẹ, mà còn vì bố và con, lúc đó mẹ sẽ tìm thấy những ý nghĩa khác trong cuộc đời để tiếp tục phấn đấu và sống vì nó. Mẹ cũng có những hoài bão, những khát khao và đam mê của riêng mình như tất cả mọi người cần phải thế, nhưng nó nhỏ bé hơn với mái nhà nhỏ mà mẹ đang giữ này. Và mẹ cảm thấy vui khi xếp tất cả đứng sau ngôi nhà của chúng ta. Mẹ vui vì mỗi ngày trôi qua, những thứ mẹ làm đều đang là một đốm lửa nhỏ, giữ ấm cho căn nhà không bao giờ lạnh lẽo. Một khi lửa còn cháy, mẹ vẫn sẽ tìm thấy những điều ý nghĩa khác để phấn đấu cho tương lai, vì mẹ có bố và con ở cạnh bên, Dầu bé bỏng.

Con có thấy không? Những đồ vật be bé này, chỉ khi chính tay một người sắp làm mẹ giặt nó, cẩn thận phơi nó trên từng cái mắc xinh xinh, phơi trong một ngày nắng thật vàng, và chờ đợi nó khô để ngồi ủi cho phẳng, để gấp lại và ôm ấp trong lòng, người mẹ ấy mới hiểu hết - quá trình giữ một ngôi nhà và nuôi nấng chăm lo cho một mầm sống phải trải qua biết bao khó nhọc nhưng sẽ là niềm tự hào và hạnh phúc trọn đời. Điều đó, vĩ đại hơn bất kỳ chiến công vinh quang nào có thể chạm đến. Là tình yêu, chỉ có tình yêu của mẹ của cha mới có thể khiến những đắng cay, nhọc nhằn trôi tuột qua từng bước chân trong hành trình dài đằng đằng khi có con. Chỉ bởi đó là tình yêu... bé con của mẹ!

3. Bé con yêu! Vậy là hơn một nửa chặng đường đã qua đi, và ngày mẹ được ôm con vào lòng sẽ chẳng còn bao xa nữa. Mỗi đêm khi mẹ chuẩn bị đi ngủ, mẹ đều mỉm cười nghĩ về khuôn mặt, hình dáng, giọng nói của con, nghĩ về cái ngày đầu tiên mẹ được chạm vào làn da mỏng manh, được

mặc cho con chiếc tã đầu đời. Mẹ hồi hộp và mong chờ từng ngày đi mua cho con chiếc áo, chiếc quần, mua từng hộp sữa, mua từng gói bim.

Con yêu, con biết không, trong mỗi đứa trẻ đều có một thiên thần đang say ngủ. Ngày đứa trẻ chào đời, cất tiếng khóc đầu tiên là ngày thiên thần bẻ gãy đôi cánh để ở lại, chở che, bảo vệ và nuôi dưỡng mỗi tâm hồn bé thơ. Chính vì thế, mỗi đứa trẻ đều giống như một tờ giấy trắng, trong sáng và vô tư, chúng tìm hiểu, quan sát thế giới qua đôi mắt thiên thần. Nhưng rồi, con gái à, một ngày nào đó, những thiên thần sẽ bay đi, bằng cách này hay cách khác khi đôi cánh của chúng mọc lại. Và con yêu, chính những người bố, người mẹ là người đặt nền móng để con họ trở thành thiên thần hoặc đưa một thiên thần rời xa linh hồn của con cái.

Bé con, không một người bố, người mẹ nào lại không yêu thương con mình, chỉ có điều, những biểu hiện của yêu thương không bao giờ có hình dạng. Và trong tâm hồn của con, chỉ cần giữ lại được yêu thương, nghĩa là thiên thần ấy sẽ luôn bên con, cho dù khi con đã trưởng thành và rời xa vòng tay bố mẹ. Mẹ đã từng nghĩ, mẹ có đủ hoàn hảo, đủ mạnh mẽ, đủ hiểu biết để có thể trở thành một người mẹ tốt của con được không, nhưng rồi mẹ nhận ra, cuộc sống giống như một đường tròn được vẽ bằng tay, nó tùy thuộc vào đôi mắt nhìn của từng người, và dấu cho mẹ là một người mẹ đầy khiếm khuyết thì yêu thương của mẹ dành cho con vẫn mãi tròn đầy.

Nhưng tình yêu thì sẽ chẳng bao giờ được phép là gánh nặng, dẫu yêu con như trời xanh bể rộng, bố mẹ vẫn mong con tung cánh bay cao, như cánh diều gặp gió, sợi dây bố mẹ níu giữ con còn lại - chỉ là những lời khuyên và vòng tay ấm áp khi con vấp ngã, khi con cô đơn, mỗi mét trên quãng đường đời rộng lớn.

Và ngay từ lúc này, mẹ sẽ phải học cách để bảo vệ và nuôi dưỡng con để không bao giờ là hòn đá cản đường, là người nắm giữ sợi dây diều quá chặt. Nửa chặng đường có con bên mình, mẹ có biết bao nhiêu những đổi thay, những cảm xúc và kỷ niệm khó quên, đôi khi, mẹ vẫn nghĩ đó là một

giấc mơ, chỉ đến khi tỉnh dậy, cảm nhận từng chi tiết nhỏ bé của một mầm sống trong bụng, mẹ mới thấy - làm mẹ kỳ diệu biết nhường nào.

Từ một cái "máy bụng" nhẹ nhàng cho đến những ngày con biết đạp mạnh mẽ đều là những khoảnh khắc hạnh phúc mà mẹ lưu giữ lại trong tim mình.

Con gái nhỏ bé, mẹ không cần con trở thành một người nào đó, có một cuộc đời vẻ vang hay giàu có, chỉ cần con của mẹ mạnh khỏe, khôn lớn và biết yêu thương, đối với mẹ - đó là tâm nguyện và cũng là một hành trình thành công của người làm mẹ. Thế thì, mỗi ngày, con hãy lắng nghe, hãy cảm nhận những bài học qua những mẫu chuyện cổ tích mà mẹ kể nhé, mẹ mong con có một tâm hồn xinh đẹp - bởi sắc đẹp chỉ có thể lừa được những đôi mắt lướt qua, còn sự thông minh thì có thể chinh phục cả trái tim nhân loại. Và hơn tất cả, hãy tin rằng, con đang là người bạn dẫn đường cùng mẹ, bởi hành trình của mẹ còn rất dài...

Yêu con - bé con nghịch ngợm, thích mút tay, thích gác chân và vắt tay lên đầu, hay ngủ ngày và nghịch về đêm, mỗi lần mẹ cho con nghe nhạc hay đọc chuyện đều đạp bụng mẹ rất mạnh.

4. Dâu bé nhỏ - thân thương vô bờ, Mẹ và Dâu đã đi qua một quãng đường dài, và ngày cập bến chẳng còn xa nữa. Mẹ biết rằng Dâu cũng mong ngóng gặp bố mẹ như bố mẹ đã mong ngóng Dâu từ giây phút đầu tiên. Buổi sáng ngày tươi đẹp nhất ấy, khi mẹ thức dậy với những biểu hiện nhỏ xíu thay đổi trong cơ thể, mẹ xoa xoa bụng và mẹ cảm nhận Dâu đang ở đó - đợi chờ mẹ, đợi chờ bố. Mẹ biết chắc chắn mình đã là mẹ của một hài nhi bé bỏng, chỉ bởi một cái chạm tay khe khẽ vậy thôi. Một cái chạm tay đã thay đổi biết bao nhiêu điều trong cuộc sống của mẹ. Một đời người có bao lần được trải qua khoảnh khắc thiêng liêng của bản năng ấy? Mẹ không biết, nhưng sự hiện hữu của Dâu - sự hiện hữu của một mầm sống tí hon đã đưa mẹ đi qua một quãng đời ngập tràn ánh sáng khác.

Ở bên ngoài thế giới mà Dâu đang tạm trú, có thật nhiều những điều đẹp xinh đời chờ Dâu đến, như những điều tươi đẹp mà Dâu đã đem tới cho mẹ, cho bố, cho ông bà và những người yêu thương Dâu. Mỗi giờ, mỗi ngày trôi qua, là mỗi khoảnh khắc mẹ nghĩ về Dâu với những điều mà có lẽ, đến một ngày nào đó, Dâu cũng chuẩn bị làm mẹ - như - mẹ - lúc - này, Dâu sẽ hiểu. Mẹ nghĩ về một buổi sáng nào đó như buổi sáng nay, có nắng và gió nhẹ nhẹ, mẹ đẩy xe đưa Dâu đi dạo, mẹ nghĩ về một buổi chiều nào đó như buổi chiều nay, trên khoảng trời xanh qua khung cửa nhỏ mẹ ngồi chải tóc cho Dâu, mẹ nghĩ về buổi tối nào đó như buổi tối nay, trong căn phòng nhỏ với ánh đèn hồng dịu dàng, mẹ đan cho Dâu những chiếc khăn, chiếc tất bé xinh khi Dâu ngủ ngoan trong lòng mẹ an lành.

Dâu nhỏ của mẹ, mỗi một người mẹ có những cách yêu thương con mình khác nhau, nhưng tình thương ấy là điều không thể đong đếm. Mang thai và sinh con là một quá trình thật dài, không phải 9 tháng 10 ngày giản đơn vậy đâu, mỗi giây mỗi phút đều chứa đựng những lo lắng của người mẹ. Chỉ đến khi, chỉ đến khi - đứa trẻ chào đời khỏe mạnh, bình an, những lo lắng ngập tràn trong lòng mẹ mới có thể cất tạm đi phần nào. Có những công trình ghi dấu ấn trong lịch sử loài người, nhưng công trình mà một người mẹ tạo ra - mạng sống của một sinh linh mới thật sự vĩ đại, Dâu ạ! Điều đó là niềm hạnh phúc, niềm tự hào trong suốt cuộc đời người mẹ, nuôi một đứa trẻ từ lúc đỏ hỏn lớn khôn dần đến lúc trưởng thành, có bao nhiêu những giọt nước mắt, giọt mồ hôi, giọt máu của mẹ đã đổ xuống? Chẳng ai đếm và người mẹ cũng không đếm, nhưng nó gửi vào từng giọt máu chảy trong người đứa con mỗi ngày.

Đêm rồi, mẹ vẫn ngồi ủi từng chiếc áo, chiếc tã cho Dâu và xếp vào ngay ngắn trong giỏ. Lúc nào cũng có thể sẵn sàng đón chờ Dâu ra đời. Hôm nay, mẹ về thăm bà ngoại, bà ngoại đang ốm nhưng vẫn mua đồ gửi cho Dâu. Bà ngoại mua cho Dâu rất nhiều quần áo đẹp, bà còn đang đan cho Dâu áo len, quần len, móc cho Dâu những đôi giày len xinh nữa. Quanh Dâu có biết bao yêu thương chờ đợi. Bà ngoại và bà nội đều yêu

Dâu nhiều như vậy, sau này, Dâu cũng sẽ yêu hai bà như yêu bố, yêu mẹ, đúng không?

Giờ quần áo sơ sinh của Dâu đã đầy ắp hai giỏ mây, còn đồ mùa đông thì ngập tràn cả valy. Bố mẹ phải tính mua tủ to, để có thể đựng nhiều đồ cho Dâu hơn nữa. Mẹ ngắm đồ của Dâu mãi, bố bảo mẹ ôm đồ Dâu đi ngủ nữa, bố cho mẹ ngủ riêng vì hôm quá là hôm. Nhưng mà, mẹ không thể ngừng được việc chạm vào và hít hà mùi thơm trên áo quần của Dâu. Nên đêm nay, mẹ cũng lén ôm đồ của Dâu đi ngủ.

5. Phải học cách cười vui sau mọi nỗi buồn. Đó là điều mẹ viết cho con đêm nay.

Giữa nụ cười và giọt nước mắt, không biết cái nào dễ dàng hơn, nhưng chắc chắn, mẹ nghĩ sống đúng với cảm xúc của bản thân thì mọi việc sẽ đơn giản đi rất nhiều. Khi con buồn, con hãy khóc, nhưng một đứa trẻ biết cách chiến thắng nỗi buồn thì dũng cảm và kiên cường hơn một đứa trẻ cứ nằm ăn vạ mãi mà không chịu đứng dậy.

Bé con, nước mắt so với tiếng cười, nước mắt sẽ chân thật hơn nếu nó chảy đúng thời điểm, và nụ cười so với nước mắt sẽ kiên cường hơn nếu nụ cười xóa nhòa đi đau đớn. Con có thể sẽ là một cô gái hay chàng trai thì con của mẹ cũng phải học cách kiên cường.

Vì sao, mẹ dạy con kiên cường như một bài học đầu tiên khi con mới bắt đầu hiểu biết? Bởi chỉ khi con biết giữ lòng tự trọng con mới có thể tìm thấy con đường dành cho con. Cuộc đời mỗi con người là một quá trình mò mẫm trên sa mạc với đôi mắt bị bịt kín. Con có thể chọn cách dừng lại, bỏ cuộc và chết khát trong ảo tưởng về một ốc đảo bình yên ngay trước mắt, hoặc phải tiếp tục gạt bỏ mọi nỗi sợ hãi để tiến lên phía trước tìm kiếm nguồn nước cho sự sống. Sự kiên cường giúp con yêu bản thân và đem lại hạnh phúc cho mọi người.

Vậy, nếu một ngày con tập đi và vấp ngã, đừng trách mẹ nếu mẹ bỏ mặc con nằm đó. Khi một đứa trẻ tự biết đứng dậy từ những vấp ngã đầu tiên trong đời, đứa trẻ ấy sẽ tìm thấy con đường nó sẽ đi trong tương lai mà không cần dựa vào mọi bàn tay chìa ra nâng đỡ, vuốt ve của ai.

Thế giới là một mạng lưới liên kết của muôn vàn những cá thể đơn lẻ, có nhiều khi người ta sống chỉ đề tựa vào nhau trong một khoảnh khắc, nhưng quan trọng là cả đời, họ vẫn phải tự học cách chuyển động. Không ai chờ đợi con quá lâu nếu con cứ nằm mãi một chỗ, ngay cả mẹ cũng có ngày không còn ở bên con nữa, vậy thì con hãy luôn ghi nhớ: Kiên cường là cuộc sống!

6. Con gái bé nhỏ của mẹ! Đêm khuya rồi, giờ này con đang say giấc ngủ. Ngắm con ngủ ngoan, miệng hé môi cười, mẹ cảm thấy bình an biết mấy. Biết bao những lo toan, mệt mỏi, buồn bã đều trôi tuột đi xa.

Mẹ thơm vào cái trán bướng bỉnh thông minh của con, thơm vào hai bê má rồi ngồi dậy, viết vào cuốn nhật ký nhỏ mấy dòng ngắn ngủi, "2 tháng 24 ngày. Hôm nay con đã tự lật úp người."

Có những lúc thấy con ngủ mơ, mặt hốt hoảng và mếu máo, mẹ nhìn con thôi cũng thấy đau lòng. Làm mẹ, nghĩa là như vậy. Làm mẹ, nghĩa là sẽ buồn, sẽ đau, sẽ vui, sẽ hạnh phúc với mọi cảm xúc của con. Con trải qua thế nào thì lòng mẹ sẽ vậy. Trước đây, mẹ thật sự không hiểu điều ấy, nhưng có Dâu trong đời, mẹ mới biết - sợi dây vô hình của tình mẫu tử thiêng liêng nhường nào.

Nhưng bé con của mẹ, trên bước đường đời của con, sẽ có lúc con thấy mẹ lạnh lùng, sẽ có lúc con thấy mẹ thật ác, sẽ có lúc con thấy mẹ thật nhẫn tâm, sẽ có lúc con thấy mẹ vô tình, sẽ có lúc con thấy mẹ không thương, không chiều con như những người mẹ khác. Như khi con tập đi những bước đi đầu đời, con vấp ngã, mẹ không chạy lại đỡ con dậy. Như khi con đòi mua một món đồ chơi mà con thích, mẹ không đồng ý cho con

mua. Như khi con mãi chơi bỏ bữa, mẹ nghiêm mặt bắt con thực hiện yêu cầu. Như khi con muốn xem một bộ phim hoạt hình nhưng đã đến giờ đi ngủ, mẹ không đồng ý. Sẽ có rất nhiều, rất nhiều những lúc như thế, con chưa hiểu và sẽ giận dỗi, có thể con sẽ cảm thấy ghét mẹ của những khi đó. Nhưng có một điều chắc chắn, mẹ không bao giờ bỏ con một mình. Ở bên cạnh con, yêu thương con, chỉ là tình yêu thầm lặng ấy, sau này con lớn khôn, con sẽ hiểu. Mẹ không toàn năng. Thế giới này không có những người mẹ toàn năng và hoàn hảo, nhưng tình yêu thương của người mẹ thì luôn tuyệt đối.

Con gái bé nhỏ, ngày con ra đời là một ngày không báo trước, nhưng chính sự bất ngờ và đột ngột ấy, lại đem đến cho mẹ một tháng 5 thật tươi đẹp trong cuộc đời. hai tháng 24 ngày trôi qua, mỗi một ngày mẹ nhìn con lớn dần lên, vầng vàng dần lên trong vòng tay mẹ, mẹ mỉm cười và đôi lúc khóe mắt cay cay khi nghĩ đến ngày nào đó, con khôn lớn xa dần khỏi vòng tay mẹ... Mẹ bỗng nghĩ, giá như thời gian dừng lại mãi mãi ở khoảnh khắc này, khoảnh khắc con nằm ngoan trong vòng tay mẹ, môi hé nụ cười, chúm chím như hoa Muguet - hoa của tháng con sinh ra...

Mẹ nghĩ rồi lại tự lắc đầu, con sẽ lớn và phải lớn, sẽ đi xa và học hỏi nhiều điều, sẽ thấy và được thấy những chân trời tươi sáng khác. Sẽ thay mẹ, thực hiện những nguyện ước còn dang dở. Sẽ sống một thời thanh xuân sôi nổi thật đáng giá. Nhưng lúc này, con hãy cứ là đứa trẻ vô lo vô nghĩ, đứa trẻ bé bỏng đang khám phá dần thế giới xung quanh trong vòng tay mẹ thế thôi, để mẹ được ôm con và hôn lên má, lên mắt, lên trán, được hít hà mùi thơm của sữa trên người con, được xoa lên mái tóc tơ mềm mại, rồi say này, mẹ sẽ chẳng còn dịp nào làm thế, khi con trưởng thành và đến bên người đàn ông con yêu thương.

Con gái thân yêu! Cuộc sống là những vòng quay không ngừng, và con người cứ mãi mê tranh đấu trong vòng quay đó cho đến một ngày sức cùng lực kiệt, họ mới nhận ra trên con đường đã đi, họ đã đánh rơi dần rất

nhều thứ vô giá để nhậ về những thứ vô nghĩa. Cuối cùng, trong cuộc đời, chỉ còn lại sự cô độc mà thôi. Những thất tình, lục đục, tam độc, thất ác khiến con người rơi vào bể khổ, trách người sao cứ làm cho ta khổ, mà không hề biết rằng, lý trí của ta, tình cảm của ta, mọi thứ khổ đau ta đang gánh chịu, là do một mình ta tạo nên. Một ngày nào đó, khi con đủ lớn để hiểu những lý lẽ mẹ dạy, mẹ không mong con trở thành một người toàn thân rọi sáng chân lý, chỉ mong con - vấp ngã thì biết tìm cách đứng lên, thất bại thì không nản lòng, cô đơn thì biết cách yêu lấy mình mà vui, và sẽ luôn ngay thẳng với lòng mình, lấy tình thương làm lẽ sống.

Mẹ viết cho con thật nhiều, bởi mẹ mong ngay cả khi mẹ không còn trên đời này nữa, con cũng không bao giờ cô độc, sẽ luôn tìm thấy những điều con cần khi con gặp khó khăn, khi con đang lạc bước. Mẹ sẽ rất gần, rất gần bên con, đồng hành bên con trong từng lá thư, trong từng con chữ, trong từng suy nghĩ. Con sẽ không phải lo sợ mờ mẫm một mình giữa sa mạc cuộc đời này, vì mẹ dù chẳng phải là một người mẹ toàn năng và hiểu biết, nhưng mẹ có thể cho con, hơn tất cả là tình yêu thương.

Ngày mai của những ngày mai, có lẽ sẽ là rất dài, mẹ vẫn đợi, hằng mong đợi, một ngày, bước chân con sẽ qua, sẽ qua những con đường mà mẹ mơ ước.

Con gái, khoác ba lô lên và đi, sau này có những chân trời hoa mộng sẽ đợi con. Và mẹ, dù ở đâu, cũng sẽ thật gần, chỉ cần con đặt tay lên tim, mẹ luôn ở đấy.

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Phần 3: Đi Qua Những Liêu Xiêu Phố Nhỏ

Ai đã đi qua Hà Nội những sớm mùa thu, những ô cửa đơn sơ bao niềm vui ẩn chứa. Ai đã đi qua Hà Nội những liêu xiêu phố nhỏ, những con đường những tán lá đung đưa...

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Mối Tình Thành Phố

Thành phố không mấy may oán trách trước những cuộc rời bỏ của những mối tình. Dầu sao, thành phố đã sống và đã yêu, hết mình để... cứ đẹp và cứ buồn, ở đâu - cũng vậy, một nỗi buồn về đêm!

Bạn qua nhiều nơi, nghe người ta nói nhiều vẻ đẹp của những thành phố này, thành phố kia, bạn trở về và thấy chán nơi mình đã sinh sống. Tôi vẫn nghĩ, thật ra vẻ đẹp của thành phố trong mắt những người đang sống là đẹp nhất.

Mà, thành phố đẹp, bởi có sẵn trong mình những mối tình. Mối tình của những gánh hàng rong chở mùa ngang phố.

Mối tình của cô gái chân quê, lần đầu bỡ ngỡ trước đô thị phồn hoa, bước chân trên phố, cô cúi mặt thẹn thùng mà không biết rằng cái mùi thơm của hoa cỏ đồng nội vương trên tóc thề giữa phố xá ồn ào sặc mùi khói bụi khiến chàng trai thành thị ngẩn mình xao xuyến - cứ đẹp biết bao.

Mối tình của bác công nhân nhọc nhằn trong đêm vác những bao hàng, giọt mồ hôi rơi xuống, quệt ngang quệt dọc, gạt đi khó khăn trước niềm vui được thấy vợ con quê nhà no đủ, hạnh phúc.

Mối tình của chị lao công gửi vào lòng phố, xào xạc tiếng lá, loẹt quẹt chổi tre, bốn mùa đi về dấu cho mưa gió.

Mối tình của ông lão gầy đật xa trời gửi vào những đôi giày da dầy tiền, tử mĩ đánh bóng, làm đẹp những bước chân đi trên mọi nẻo đường, chẳng ai biết đằng sau tiếng thơm "Vua đánh giày đất Hà Thành" ấy là cả

một quãng đời cần cù lao động, gắn thân với cái nghiệp không sang nhưng niềm vui lao động chân chính luôn bừng sáng trên gương mặt.

Mối tình của bà lão bán nước, nửa đời người bà gắn với ghế đá Hồ Gươm, từ những ngày hè nắng cháy da đến những đêm đông cắt thịt, bà vẫn chịu thương chịu khó bán những cốc bát bảo ngọt thơm mà dẫu đi khắp các quán trà thảo mộc có tiếng, không đâu có vị bát bảo ngon như của bà; nhưng này, bà lão bán là để giữ vị bát bảo gia truyền thôi, chứ không phải vì bà nghèo.

Mối tình của nghệ sĩ hài nổi danh đất Bắc, Bằng "Hói" với quán chè mưu sinh phía sau những hào quang chớp nhoáng bán nụ cười cho đời mua vẫn làm ấm lòng bao nhiêu người đến ăn...

Và mối tình của biết bao nhiêu người vẫn hàng ngày lướt qua, rồi mất tích trong biển người mênh mông.

Thành phố đẹp cả khi chứng kiến mối tình của ai tan vỡ, cô gái thương nhớ người yêu mà khóc, thành phố bao dung ôm vào lòng những nỗi đau và mặc kệ những tiếng thở than ai oán... Và chở che cả những mảnh đời cô đơn, trong màn đêm sâu thăm thẳm, thành phố là kẻ đồng hành của những thanh âm trọt dài, thành phố là sân khấu không người âm thầm lắng nghe lời thét gào thảm thiết, để sáng mai dậy, những kẻ cô đơn trở về với khuôn mặt vui tươi, tiếp tục đóng tròn vai cho đời thường phải thế.

Thành phố không mảy may oán trách trước những cuộc rời bỏ của những mối tình. Dẫu sao, thành phố đã sống và đã yêu, hết mình để... cứ đẹp và cứ buồn, ở đâu - cũng vậy, một nỗi buồn về đêm!

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Lạc Trong Thành Phố

Trong lòng thành phố, luôn có một ngọn đèn, ở nơi đó - những người đã đi lạc, sẽ không cần tìm cho mình những tấm bản đồ chỉ đường nào cả. Thành phố ấy, suốt đời họ, không cần nhớ nhưng sẽ chẳng bao giờ quên!

Mình bảo, sinh ra ở Hà Nội, mà suốt đời không nhớ nổi một con đường. Bạn hỏi, vì sao hay đi lạc mà không mang theo bản đồ? Mình cười, không nói, cũng chẳng có gì để nói, bởi vì không biết phải trả lời ra sao. Đó là điều bí mật, thuộc về trái tim.

Có những con đường chưa đi mà đã nhớ. Có những con đường đi mãi rồi để quên. Cuộc đời giữa nhớ và quên, ai cũng chọn bắt đầu từ nhớ và kết thúc ở quên. Tôi không chọn nhớ, nên suốt đời tôi chẳng phải cố quên đi gì cả. Vì lẽ đó, thành phố vẫn nguyên vẹn trong tôi, bằng một tình yêu như vậy, tình yêu của một kẻ suốt đời đi lạc.

Tôi đi qua nhiều thành phố. Có những lúc thấy mình kỳ lạ, bởi tôi nhớ ngay một con đường lần đầu mới đi. Nhưng chẳng thể nhớ nổi những con đường phố cổ, tôi đã đi đến mòn cả gót giày.

Cũng chẳng sao, tôi thích cảm giác đi lạc giữa những con phố cổ đông người, nhà cửa san sát, những ngã tư nhộn nhịp, xe cộ đi lại chẳng chịt như bàn cờ. Bởi vì nó lúc nào cũng cho tôi cảm giác, ngỡ tưởng như đã bước vào ngõ cụt, phía cuối con đường lại lóe lên những vệt nắng và một ngã rẽ khác lại mở ra. Chợt nhớ đến câu nói trong "Mùa lạc" của Nguyễn Khải: "Sự sống nảy sinh từ cái chết, hạnh phúc hiện hình từ trong những hi sinh, gian khổ, ở đời này không có con đường cùng, chỉ có những ranh giới, điều

cốt yếu là phải có sức mạnh để bước qua những ranh giới ấy". Những lúc như vậy, đi lạc cũng là một quãng đường không hề vô ích, nó dạy tôi chữ nhẫn, nó dạy tôi chữ tịnh trước mỗi con đường sắp đến. Đôi khi, người ta nên bỏ mặc mình trước những con đường, chẳng cần phán đoán, mà cứ làm kẻ lãng du với cuộc đời này, ngày nào bước chân còn đi - sự sống sẽ còn tiếp diễn.

Thật ra, cái cảm giác đi lạc ở thành phố tôi đang sống, nó đem đến cho tôi những trải nghiệm tuyệt vời, để tôi nhận ra và khám phá, đôi khi tôi cần làm người lạ giữa những điều đã quen. Là người lạ, tôi nhìn về thành phố bằng cái nhìn của người ngoài cuộc, để bỗng nhận ra vẻ đẹp bị bỏ quên trong một góc phố nhỏ, mà bấy lâu nay tôi không hề nhận thấy. Là người lạ giữa đám đông bè bạn, với chục cái miệng đang ồn ào và sôi nổi những câu chuyện không có điểm dừng của họ, sự lạc loài biến tôi thành một cái miệng biết lặng im, chỉ lắng nghe mà không hề phán xét. Là người lạ, khi cảm thấy cô đơn, tôi thèm muốn sự trở về. Vì thế, tôi nhớ nhà. Và mái nhà bỗng trở nên ấm áp và thiêng liêng hơn bao giờ.

Nếu chưa từng trải qua cảm giác xa cách, lạc lõng, bối rối, cô đơn, hi vọng và thất vọng của một người đã từng đi lạc, bạn sẽ chẳng hiểu nổi vì sao, người ta bỗng cảm thấy hạnh phúc thế nào sau vô vàn những bước chân mệt mỏi tưởng chừng đã quy ngã, bỗng thấy vỡ òa trước một ngọn đèn ấm áp vẫn tỏa sáng để chờ họ trở về. Ở đâu có ánh đèn, ở đó có gia đình. Mỗi một con người chỉ mong một ngọn đèn như vậy, dù leo lét nhưng là của riêng mình.

Và như thế trong lòng thành phố, luôn có một ngọn đèn, ở nơi đó - những người đã đi lạc, sẽ không cần tìm cho mình những tấm bản đồ nào cả. Thành phố ấy, suốt đời họ, không cần nhớ nhưng sẽ chẳng bao giờ quên!

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Hà Nội, Một Đêm Ngủ Muộn

Chạm vào Hà Nội và người Hà Nội không khó, nhưng chạm được vào tận trong sâu thẳm trái tim này thì khó vô cùng. Và, để làm thế, cần phải chạm vào những khoảng đêm đen của Hà Nội, nơi có những mảnh đời khuất sau phía sáng nhọn nhọn ban ngày, nơi có những tiếng rao chứa cả hồn người Hà Nội.

Hà Nội, một đêm ngủ muộn. Như bao đêm vẫn vậy. Bên ly cà phê sóng sánh, nghe Phú Quang vẫn nồng nàn những giai điệu tình ca, tôi giật mình khi nghe tiếng rao đêm từ con ngõ sâu bên kia vang lại: "Bánh mì nóng đây..."

Không đói, nhưng bỗng nhiên thấy bụng khẽ sôi lên một tiếng, tiếng kêu của phản xạ đã quen: Đói những tiếng rao Hà Nội về đêm!

Tôi bị "nghiện" cái cảm giác thả mình vào trong lòng thành phố với những con đường quanh co, mái nhà lộn xộn, ẩm mốc phủ đầy, bụi mờ váng vất, nhưng chân chất cái vị cuộc sống này. Tôi bị cuốn theo những tiếng lanh canh và ô cửa sổ sang đèn, khắc khoải theo từng tiếng rao, từng nhịp lao xao của tiếng chổi tre, từng ánh đèn mờ ảo và khói thuốc trắng phảng phất trong đêm đặc quánh. Giữa những con phố chằng chịt đan xen của nhà, của cây, của xe, và của những gương mặt - không rõ hình hài, tôi tìm thấy một Hà Nội bình thường, có đủ những nét xấu xí và bụi trần, nhưng lại đẹp đến nao lòng trong con mắt người đi xa.

Lúc tôi, ngồi ở một quán vỉa hè phố cổ, nhìn những nhịp xe đi lại cho đến khi thừa dần, cứ khoảng 10 giờ - 11 giờ đêm dường như chuyển giao

giữa nhịp sống hối hả trở về với khoảng lặng trầm lắng vốn có. Lúc đấy, thành phố tôi đang sống - giống hệt một người phụ nữ đẹp ngồi hong tóc bên hiên nhà, thoang thoang mùi hoa bưởi, mộc mạc mà nồng nàn biết mấy.

Cái đẹp ấy - càng được tô điểm bởi một nét chấm phá nên thơ khác, nét chấm phá của những tiếng rao đêm. Lạ kỳ, tôi đã đi qua nhiều thành phố, đã nghe thấy biết bao tiếng ra mời chào, ở đâu cũng có những người bán hàng rong với chiếc bình ắc quy treo lưng lẳng, ra rả tiếng rao thu âm sẵn... Nhưng chẳng nơi nào, tiếng rao lại đẹp thế, lại nên thơ, lại như một khúc tình ca bằng tiếng rao trên những con phố cổ ngả màu rêu của Hà Nội.

Nếu có thể là một nhiếp ảnh gia, có lẽ, tôi sẽ chỉ dùng ống kính để lang thang trên từng con hẻm nhỏ của phố cổ loanh quanh, chỉ để thu vào đó những gương mặt lầm lũi đi về của những gánh hàng rong. Nếu có thể là một nhà làm phim, tôi sẽ chẳng ngại ngần mà cầm máy quay, lia theo những bóng hình nhỏ bé, những bước chân đi về mòn vẹt qua bao mùa nắng mưa, bước chân với tiếng rao đêm lạnh lạnh đã theo người Hà Thành qua nhiều thế hệ... Để nếu có thể giới thiệu với bạn bè ở xa đến, điều gì làm người Hà Nội nhớ về Hà Nội đến thế? Chẳng phải Tháp Rùa, Hồ Gươm nước trong xanh, chẳng phải cầu Thê Húc cong cong, chẳng phải Hồ Tây gió hát mùa hè... chỉ là những con phố cổ cũ kỹ với tiếng rao đêm lạnh lạnh đủ cả những ngày nắng, ngày mưa, ngày gió.

Chạm vào Hà Nội và người Hà Nội không khó, nhưng chạm được vào tận trong sâu thẳm trái tim này thì khó vô cùng. Và, để làm thế, cần phải chạm vào những khoảng đêm đen của Hà Nội, nơi có những mảnh đời khuất sau phía sáng nhộn nhạo ban ngày, nơi có những tiếng rao chứa cả hồn người Hà Nội. Hai mảng tối - sáng, hai cuộc đời, hai cảnh sống thực sự của một thành phố mà đối lập gay gắt. Và trong những đêm chuyển mùa thế này, có mấy ai nghe thấu từng tiếng rao?

Phố lên đèn, phố đêm không màu. Từng vệt sáng loang lổ cuối trời. Một màu đêm. Chờ vợ, ảm đạm. Thành phố bụi mờ và ẩm mốc, con người

khô khốc vì những vất vả lo toan.

Ai dừng lại, để nhìn từng vệt sáng vàng vọt bên khung cửa nhỏ trong ngôi nhà cuối phố, trầm mặc, lẻ loi và hiu hắt nhưng đượm đầy lòng kiêu hãnh của bao nhiêu thế hệ người Hà Thành? Ai dừng lại, ru lòng mình bên những vòm lá me xanh, rêu mờ phủ kín, con ve sàu ngủ kỹ, mùa hạ chết từ bao giờ?

Ai dừng lại, khe khẽ miên man, câu hát xưa cũ và những bước chân vô định giữa đời? Ai dừng lại, văng tai nghe tiếng xào xạc của lá, nghe những câu chuyện đời bên chén trà đặc quánh, từng làn khói trắng phủ mờ như sương?

Ai dừng lại, dụi mắt cay cay, hướng về cuối phố, dáng nhỏ còng còng đi về theo tiếng chổi tre qua bốn mùa mưa nắng? Có nghe trong gió, có nghe trong mưa, tiếng rao khàn xé toạc khoảng trống, len thẳng trong tim, mở toang màn đêm, tiếng rao trên từng góc phố cổ, Hà Nội về đêm.

Vẫn biết cuộc sống và xã hội luôn vận động, ngay cả con người nữa cũng biến đổi vô thường, nhưng mỗi lần nghe tiếng rao đêm sao ta vẫn còn nguyên vẹn nỗi xót xa, ngậm ngùi. Nghĩ đến ngày nào đó, người Hà Nội không đói khi thiếu đồ ăn, mà lại đói vì một tiếng rao đêm? Mà lòng buồn vô hạn...

Đêm.Nghe bài hát " Tiếng rao" của nhạc sĩ Võ Thiện Thanh mà chột thèm quá - tiếngrao đêm, tiếng lạnh canh của mỡ và chỉ chiếc bánh mỳ nhỏ mà ấm lòng biết bao? "Có tiếng rao như lời mẹ tôi, như lời chị tôi.Mang quê hương trên đôi vai gầy. Những trái ổi xẻ, những trái me, đậu phộng luộc,đòn gánh tre. Ai mua, ai không mua, ai mua? Chỉ có tiếng lũ trẻ: Tí ơi chuakhông, Tèo ơi có đặng không"...

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Hà Nội Những Ngày Mưa

Ở đâu cũng có thành phố mà cả dân tộc họ tự hào và yêu mến, ngay cả khi nó thối rành rành ra đấy. Nhưng mà, tuyệt nhiên, họ yêu mà không quan ngại như cái cách chúng ta nói yêu, mà đôi khi lại gửi vào nó những câu chữ và cái ngoảnh mặt thật lạ lùng.

Hà Nội, những ngày mưa bão, mưa ẩm ướt và đêm đặc quánh, mưa lúc nào cũng làm trái tim người ta đa cảm và xoa dịu những tâm hồn nghệ sĩ. Đôi khi, tôi vẫn không hiểu vì sao đêm và mưa lại cho người ta cảm giác trải lòng đến thế.

Ngồi trong phòng, nhìn những vệt nước rơi trên khung cửa kính, tí tách như giọt cà phê phin rơi chạm đáy, nghĩ đời giá mà cứ thật chậm, thật chậm như những giọt nước này thì con người sẽ nhẹ lòng biết bao? Sẽ chẳng còn nữa những ngày tôi lặng lẽ giữa phố phường Hà Nội, đi tìm cho mình câu hỏi về một thế giới bình yên khi những niềm tin bị giằng xé giữa những bước chân hối hả của dòng đời? Ý nghĩ rằng, đôi khi tôi bước chậm có bị cuộc đời bỏ quên hay chính tôi là người đang cố bỏ quên cuộc đời?

Mở Radio, nghe hết chương trình Bài ca Hà Nội, không hiểu vì sao, cái thời đại công nghệ này người ta tìm đến đủ thứ chơi, mà tôi thì cứ mãi là "gà nông dân" chỉ thích và giữ những điều cũ kỹ chẳng giống với thế hệ trẻ của tôi. Bạn vẫn cứ đùa, "giá mà y mà sinh cùng thời thì bố tao chắc còn thân với mà y hơn tao nữa." Mỗi lần như thế, lại cười. Nửa vui, nửa buồn. Vui vì thấy mình được các bậc chú bác tâm sự và chia sẻ về những sở thích vu vơ thế là đáng quý lắm. Buồn vì nhiều khi mình lẻ loi trong đám bạn cùng lứa, đũa hiểu thì ít, đũa cho mình là lỗi là lập dị thì nhiều. Như cái thú

thích nghe đài đêm khuya, thích nghe dòng nhạc xưa này của mình. Đặc biệt là khi nghe một giai điệu được phát qua đài tôi lại thấy lòng dâng trào cảm xúc, thấy nó hay lắm, hay hơn nhiều so với nghe trên những hệ thống âm thanh khủng bố, đắt tiền khác.

Một cơn mưa nữa, trắng trời lại ập xuống. Đêm nay, con ngõ nhỏ lại vắng một tiếng rao. Nao nao buồn. Có những thứ ăn vào tiềm thức, khi vắng nó, người ta thấy đời thật hiu quạnh. Đêm của tôi - là khúc nhạc hòa tấu của những tiếng rao, của tiếng mõ, tiếng kinh cầu, của những giọt đặng rơi chạm đáy, của tiếng rè rè phát ra từ chiếc đài đĩa đã cũ và thi thoảng là những giai điệu của mưa.

Lại mở cuốn "Hà Nội băm sáu phố phường" của Thạch Lam. Bản thảo, bác có lẽ phải yêu và gắn bó với Hà Nội lắm để viết ra thứ báu vật trời đất như thế này, khiến người Hà Nội có lẽ là muôn đời làm sách gối đầu đọc để mà đồng cảm và tiếc nuối. Mà có thể, còn đồng cảm và tiếc nuối nhiều nhiều. Vì hiện tại, Hà Nội mất đi nhiều thứ quá. Cũng chẳng khác được, cả cái xã hội này nó đang đổi thay và biến chất, cứ gì Hà Nội. Những thứ đó, có thể tiếc nuối, nhưng cứ đọc để mà biết, mà khắc ghi, nếu có thể thì cố gắng mà gìn giữ cái đẹp hiện tại. Chứ bàn về những điều đó để mà ít yêu đi thì thật vớ vẩn. Cái thứ tình yêu có thể thay đổi tùy tiện như vậy ngay từ đầu đã chẳng phải là yêu.

"Người Pháp có Paris, người Anh có London, người Tàu có Thượng Hải... Trong các sách vở, trên các báo chí, họ nói đến thành phố của họ một cách tha thiết, mến yêu... Ta phải nghe người Pháp nói đến Paris, người ở Paris, mới hiểu được sự yêu quý ấy đến bậc nào".

Chúng ta cũng có Hà Nội, một thành phố có nhiều vẻ đẹp, vài Hà Nội đẹp thật (chúng ta chỉ còn tìm những vẻ đẹp ấy ra), và cũng vì chúng ta yêu mến. Yêu mến Hà Nội với tâm hồn người Hà Nội, cũng như người Parisien chính hiệu yêu mến Paris... Trong những cuộc phiêu du - phiêu du ngoài các phố Hà Nội là một cái thú vô song chỉ người Hà Nội có - ta nên chú ý

đến những nét đổi thay của thành phố, nên nhận xét những vẻ đẹp cũng như vẻ xấu của phố phường, thân mật với những thú vui chơi hay những cảnh lâm than, với những người Hà Nội cũng như ta. Hà Nội có một sức quyến rũ đối với các người ở nơi khác... Ở những hang cùng ngõ hẻm của làng xa, hay ở những nương mật thằm trong rừng núi, ban chiều vẫn có nhiều người ngóng về một phương trời để cố trông cái ánh sáng mờ của Hà Nội chiếu lên nền mây. Để cho những người mong ước kinh kì ấy, và để cho những người ở Hà Nội, chúng ta khuyến khích yêu mến Hà Nội hơn, chúng ta nói đến tất cả những vẻ riêng của Hà Nội, khiến mọi sự đổi thay trong ba sáu phố phường đều có tiếng vang ra khắp mọi nơi."1

Đấy, nghe bác nói không? Ở đâu cũng có thành phố mà cả dân tộc họ tự hào và yêu mến, ngay cả khi nó thôi rành rành ra đấy. Nhưng mà, tuyệt nhiên, họ yêu mà không quan ngại như cái cách chúng ta nói yêu, mà đôi khi lại gửi vào đó những câu chửi và cái ngoảnh mặt thật lạ lùng! Tôi thì yêu thành phố của tôi - dẫu biết rằng nó chẳng đẹp như một thiên đường.

1Trích"Hà Nội băm sáu phố phường"

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Có Một Hà Nội Như Thế Trong Tôi

Ở Hà Nội, trà đá là thứ để đẩy đưa câu chuyện, để bắt đầu một ngày mới, để tụ họp bạn bè, để kết nối những mảnh đời và lùi xa sự phân cấp.

Có lần, ngồi trà đá vỉa hè phố cổ, nghe những người xa lạ nói chuyện bên tai, câu chuyện đời thường của những người tứ xứ đổ về thành phố bé nhỏ và chật chội, bụi mờ váng vất, con người khô khốc vì những vất vả lo toan này. Chợt thấy - đôi khi mình chẳng hiểu gì về thành phố mình đang sống, chẳng hiểu gì về cuộc đời mà tôi vẫn viết và nói như thể mình đã sống cả ngàn năm.

Người ta bảo, đi khắp các nẻo đường Hà Nội, có thể chẳng cần mang bản đồ, cũng rất có thể tìm thấy một hàng nước với dăm ba cái chén sứ ngả vàng, vài ba cái lọ thủ tinh đựng những loại kẹo rẻ tiền và xưa cũ với lũ trẻ bây giờ: kẹo lạc, kẹo vừng, kẹo me, kẹo dứa... Một cái hộp kính đựng vài bao thuốc lá, thuốc Lào và một cái điều cày, thế rồi cái tổng thể ấy tạo ra quán cóc ven đường, không treo bày bảng hiệu, chẳng màu mè trang hoàng cũng đủ để ông công chức, bà văn phòng, anh công nhân, chị quét rác, những cô cậu choai choai cho đến giới văn nghệ sĩ chán đời, ngày ngày ngồi quán nước, đêm đêm cũng lại quán nước. Chẳng đâu, quán nước vỉa hè lại mọc lên nhiều và dễ như ở Hà Nội. Kể cũng lạ, thời buổi kinh tế suy thoái, tiền bạc kiếm ra cứ đội nón mà đi, ấy thế mà người Hà Nội mở mắt ra cứ phải trà đá vỉa hè, làm chén nước, điều thuốc, nghe xem thiên hạ hôm nay ra sao rồi mới có thể yên tâm bắt tay vào công việc.

Uống gì? Trà đá. Làm gì? Buôn chuyện. Hóng chuyện. Đánh số. Ngắm đời. Và làm nghệ thuật. Ấy, đừng cười! Chuyện thật chứ chẳng đùa.

Có lần, tôi đã được thấy một bác nhà thơ, đang ngồi uống nước, bỗng đứng đứng bật dậy, miệng xõ ra một tràng thơ rồi cười khà khà trả tiền, chạy thẳng về nhà chép thơ vào sổ. Mà cũng có lần, có chị nhà báo tác nghiệp được cũng nhờ quán nước, thì chẳng gì kiếm thông tin bằng quán nước vỉa hè, mặc dù tôi cũng ngờ rằng, cái tin chị đăng, rất có thể là loại 3 xu lá cải.

Nhưng mà, sau tất cả những ồn ào và xô bồ thì trà đá vỉa hè là một nét văn hóa, văn hóa đích thực rất Hà Nội. Đừng vội đánh đồng những con người ngồi vỉa hè đó là những người vô công rồi nghề, ít học và nông nổi, suy cho cùng, chuyện đời quanh chén trà có nhiều cái thú, có nhiều cái mà chẳng sách vở, trường lớp nào dạy bạn cho kỳ được. Mà cũng đâu phải chỉ là chuyện đường phố, tin giật gân, thị phi rẻ tiền, những người bán trà đá, bát bảo lâu năm ở Hà Nội, tâm hồn cũng nghệ sĩ như cái thành phố ngàn năm tuổi này, họ bán thứ trà Hồ Tây ngon bậc nhất, pha loại bát bảo ngon ngọt bậc nhất và kể những câu chuyện hay bậc nhất trong đời. Nói như Nguyễn Khải trong "Một người Hà Nội" thì họ là "những hạt bụi vàng lấp lánh ở đâu đó ở mỗi góc phố Hà Nội".

Chẳng thế mà, có vị nhạc sĩ đã lấy nét đặc trưng rất gần gũi, thân thương của Sài Gòn, của Hà Nội để phổ thành bài hát, nếu như "Sài Gòn, cà phê sữa đá" thì "Hà Nội, trà đá, vỉa hè". Ở Hà Nội, trà đá là thứ để đẩy đưa câu chuyện, để bắt đầu một ngày mới, để tụ họp bạn bè, để kết nối những mảnh đời và lụi xa sự phân cấp. Đôi khi, cũng chẳng để làm gì, nhưng lại rất có thể đã làm tất cả, người ta nuốt qua vị đắng của trà mới thấy được cái hậu ngọt sau đó, vậy thì nhâm nhi chén trà và nghiền ngẫm cuộc đời, mọi chán nản sẽ bỏ lại phía sau để cho mình một niềm tin vào phía trước. Đời ngọt quá phải đâu đã êm!

Còn với tôi, trà đá không hẳn là thức uống tuyệt vời, nhưng bên chén trà, bỏ lại phía sau những vội vã, tôi giật mình trước một câu nói băng quơ của ông cụ bán trà đá, bát bảo lâu năm: "Cái thành phố này sao giống ả gái điếm." Tôi hỏi cụ: "Sao cụ lại ví như vậy?". Cụ thông thả pha bỏ trà vào

ấm, đổ nước sôi, bỏ đi nước đầu, rồi ủ thật kỹ sau lớp vải dày bạc thếp, mãi sau mới cười nói: "Là vì người ta cứ chê nó. Nhưng thử xem, thành phố chẳng từ chối ai, muôn hạng người đến và đi, thành phố vẫn âm thầm chờ đón."

Phải, đúng quá, thành phố là ả gái điếm, không tiền và có tiền, không tình và có tình, thành phố vẫn mở lòng, chào đón tất cả. Dù nhiều khi, người ra đi, chẳng để lại, chỉ một chút ân tình!

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Phú Quang Và Tình Yêu Hà Nội

Nhạc Phú Quang là thế, là ngọt ngào và chơi với, là day dứt và nhớ thương, là bồi hồi và khắc khoải... Là như gói cả Hà Nội vào trái tim nhỏ bé này, để yêu với căng tràn màu đỏ.

Tôi thích nghe những bài hát của vị nhạc sĩ yêu Hà Nội - người đã dành cả trái tim âm nhạc của mình cho Hà Nội, để mỗi nốt nhạc của ông vang lên - người ta sẽ thấy một Hà Nội bình dị trong đó: Phú Quang. Những ngày mưa, những ngày rét, có lẽ chẳng gì tuyệt vời hơn được ngồi trên căn gác nhỏ, bên những khúc hát say lòng ấy với một tách cà phê bốc khói, nhìn ra hiên nhà - những hạt mưa vẫn rơi rơi và chợt bồi hồi thêm một tiếng rao: "Ai khoai nướng không?"

Với tôi, Phú Quang là hiện thân cho tình yêu Hà Nội và tôi nghe nhạc của ông - để nhìn về một Hà Nội với trọn vẹn yêu thương mà không nơi đâu có thể cho tôi sự đồng cảm ấy... Chỉ là mỗi nốt nhạc đó, mỗi lời ca đó - là tất cả những điều tôi đã tìm thấy trong tình yêu Hà Nội của ông để mà có một chiều mưa bão nhiều cảm xúc thế này - tôi có thể ngồi lại và đắm mình trong những giai điệu tuyệt vời.

Cái trầm lắng và cổ xưa của Hà Nội, nếu nông nổi và vội vàng sẽ chẳng thể cảm nhận được, cũng giống như khoảnh khắc đổi mùa của Hà Nội - chỉ những ai thật sự yêu Hà Nội mới nhận ra. Hà Nội đã thay áo qua mỗi gánh hàng hoa, một sắc màu mới, một hương thơm mới, cái khoảnh khắc khẽ khàng ấy - mỏng manh đến độ chúng ta phải đắm mình lại mà đón nhận, mà đổi diện. Và thật tiếc nếu trong phút giây chuyển mùa, chúng ta không thể chứng kiến một Hà Nội đẹp đến nhường nào.

Cũng như những ngày mưa bão này, tôi không thể nghe nhạc của Phú Quang để mà trải lòng hơn cho một Hà Nội mà tôi yêu thì thật là đáng tiếc.

Có một ngày, lạc lõng giữa bao ngày, bên ban công nhỏ, ngồi co ro trước gió, nghe Quang Lý nồng nàn trong từng giai điệu của Phú Quang... Chợt đau đầu một tiếng thở dài "ơi Hà Nội ơi"...

Đã không còn là cái mơ hồ "Đường như ai đi ngang cửa, gió mùa đông bắc se lòng... Chút lá thu vàng đã rụng". Hà Nội đang chìm trong cái rét căm căm của những ngày giáp Tết. Nhưng, chiều nay, giữa cái lạnh cuối năm, thu mình trong chiếc áo len dài, tôi nhìn đám hoa giấy mỏng manh trước hiên nhà, từng cánh lá xoay xoay... cảm giác như mình đang đi lạc giữa một chiều Hà Nội cuối thu.

"Từng cánh lá xoay xoay, Gió se lạnh thu về, Cơn mưa chiều lặng lẽ... Ru tôi chìm trong nỗi buồn. Thu đã về cùng bao thương nhớ, Hàng sấu cũ rơi đầy lá vàng..."

Giọng Quang Lý da diết quá! Giữa khoảng chiều tím sẫm, tôi thả mình trôi dài theo cái tình trong "Phố cũ của tôi" của Phú Quang.

Từng giai điệu chậm buồn, khắc khoải cứ cồn cào, cồn cào cháy theo tiếng hát trầm ấm của Quang Lý, có lúc lại sục sôi và thét gào biến hóa đầy tinh tế cùng Tùng Dương. Tôi không hẳn thích sự thể hiện của Tùng Dương trong ca khúc mang âm hưởng chậm chậm và mộc mạc này, nhưng khi nghe bản cover của Tùng Dương song song bên sự thể hiện đã thành công của Quang Lý, tôi chợt nghĩ về Hà Nội của tôi hôm nay... Có một Hà Nội cổ xưa với những nếp nhà cũ kỹ, với những con phố ẩm mốc ngai ngái mùi rêu, với những hàng cây sấu già trải dài bóng mát đã mặc nhiên tồn tại và phát triển cùng những dãy nhà cao tầng đồ sộ, so với nhịp sống đô thị hiện đại, nhưng có bao giờ Hà Nội mất đi cái nét đẹp của nó? Nhà văn Nguyễn Khải đã viết trong truyện ngắn "Một người Hà Nội" thế này: "Với người già, bất kể ai, cái thời đã qua luôn luôn là thời vàng son của họ. Hà Nội thì

không thể. Thời nào nó cũng đẹp, một vẻ đẹp riêng cho mọi lứa tuổi". Nghĩ thế, bỗng thấy rằng, sự thể hiện tươi mới của Tùng Dương trong một tác phẩm đã cũ, cũng chẳng có gì là không ổn, ngược lại, nó dường như đã thổi một luồng gió mới vào nét cổ kính trầm mặc đâu đó trên mỗi góc phố Hà Nội - tôi đã yêu.

Xoay, xoay, dòng thời gian cứ xoay theo giai điệu mượt mà và man mác ấy, để rồi chậm chậm... ký ức chợt ùa về...

Là những ngày cuối thu, lang thang trên đường Phan Đình Phùng, lá vàng rơi phủ kín con phố dài... Nhật sáu chín và chạy tung từng đám lá, xoay tròn...

Là những chiều tan học, cơn mưa đổ xuống bất chợt, đạp xe trong mưa, áo trắng học trò ướt sũng, dừng xe bên quán kem Hồ Tây, tay vắt áo, miệng tươi cười mút kem...

Là những lần nghịch ngợm trốn học ra bãi giữa sông Hồng nhỏ cát, mùa nước cạn, bãi cát rộng thênh thang, tíu tít bày biết bao nhiêu trò để nghịch. Tựa như trong gió, còn vang mãi tiếng thì thầm... Sông Hồng đang thở than...

Cảm xúc lắng đọng, cảm xúc lại dâng trào, kỷ niệm tuổi thơ khép lại để chợt bừng tỉnh một giấc mơ, giấc mơ đầy khát khao và mãnh liệt - giấc mơ của tình yêu đôi lứa, tình yêu trong trẻo thuở học trò.

"Ngỡ gặp lại em trong chiều Hồ Tây

Tình yêu xưa sao còn mãi vậy...

Hà Nội ơi con đường quen lối cũ

Mãi vẫn là bao kỷ niệm tuổi thơ..."

Giấc mơ gặp anh, chàng hoàng tử trong tôi, giữa một chiều Hồ Tây hoàng hôn đỏ rực, tình cờ và xa xôi... Giấc mơ thời thiếu nữ, mơ mộng và tinh khôi, khi bước trên đường Hồ Tây chiều tắt nắng, thấp thoáng bóng ai mờ ảo xa gần, để vụt chạy, vụt đuổi... Ngỡ là anh, là giấc mơ hằng khắc khoải.

Để chiều nay, trong một ngày Hà Nội chơi vơi, tôi thì thầm trong gió: "Tình yêu xưa sao còn mãi vậy?" Ừ, những cuộc tình trong đời đến và đi như con tàu, anh đã lên, còn tôi hoài đứng đó. Dầu tháng năm vùi lấp, ký ức đã hao mòn, lòng người đã hư hao, thì "Hà Nội ơi, con đường quen lối cũ, mãi vẫn là bao kỷ niệm tuổi thơ"... Dầu con tàu nào đã rời đi, thì tôi vẫn đợi đó - đợi trong hồi ức của mình, chàng hoàng tử năm xưa... Để rồi mơ mãi, mơ mãi "Ta mơ thấy anh ở nơi kia xa lắm. Một Hà Nội ngậy ngất nắng, một Hà Nội run run heo may"...

Nhạc Phú Quang là thế, là ngọt ngào và chơi vơi, là day dứt và nhớ thương, là bồi hồi và khắc khoải... Là như gói cả Hà Nội vào trái tim nhỏ bé này, để yêu với căng tràn màu đỏ.

Có nhiều người nói với tôi về nỗi nhớ, họ bảo rằng trước mỗi chuyến đi xa họ đã thấy nỗi nhớ âm thầm len lỏi trong tim mình thành một cảm giác nặng nề giống như nước mắt làm nặng đôi hàng mi. Và sự xa cách sẽ làm cho Hà Nội đẹp thêm, bởi trong cái khoảnh khắc cô đơn, vắng lặng, Hà Nội cứ trải dài sau những hàng sấu dài bất tận như một nỗi nhớ người xa. Sau một chiều mưa rào của mùa hè Hà Nội, mọi thứ dường như có nhạt nhòa thế nào, thì cơn mưa rồi sẽ dứt và Hà Nội vẫn cứ trong ngần nguyên vẹn trong màu của nỗi nhớ...

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Thương Lắm, Hạt Dẻ Oì!

Mỗi hạt dẻ nóng, dường như là cả một câu chuyện được cất sâu trong lớp vỏ dày kia ấy. Chỉ đến khi bạn cắn vỡ nó, mới cảm nhận được vị ngọt ngào và dịu thơm trắng bùi bên trong.. giống như tình yêu thương của mẹ, của bà...

Hà Nội trở mình trong cái lạnh tê tái những ngày cuối năm. Tháng 12 về, mang theo những cơn mưa phùn ẩm ướt, những cơn gió mùa đông bắc buốt đậm từng cơn... Chợt khẽ giật mình khi một sáng thức dậy, thấy một Hà Nội như co lại đìu hiu trong cái rét đã trở thành nỗi nhớ của mỗi người con đất Hà Thành mỗi lần đi xa. Và trong nỗi nhớ ấy, sẽ chẳng thể nào thiếu một tiếng rao lạnh lạnh vang lên trong khoảng không đầy gió đầy mưa khi Hà Nội bước vào đông: "Ai hạt dẻ nóng, ai khoai nướng đây..." Tiếng rao không chỉ xé toạc cái bình yên trong mỗi con phố nhỏ mà còn vọng vào xé toạc lòng người... Đau đầu làm sao, trong thứ quà vặt đã trở thành thương hiệu ấy... lại chứa đựng biết bao về tình yêu thương và những tấm lòng người mẹ!

Hà Nội chưa bao giờ là quê hương của quả dẻ và hạt dẻ. Nhưng những hạt dẻ bé nhỏ, tròn căng ấy đã góp phần làm dày thêm nỗi nhớ và niềm tự hào của người Hà Nội. Hà Nội có trăm thứ đặc sản, có ngàn thứ để mua, để ăn và để nhớ... nhưng trong cái lạnh hiu hắt, người ta chợt thấy ấm lòng và da diết nhớ, da diết thương một thứ quà bình dân đã có một thời chỉ gắn liền với "những đứa trẻ con nhà nghèo" và tầng lớp lao động chân tay này: Hạt dẻ nóng!

Dọc ngang theo những con phố nhỏ, trên khắp những con đường quanh co của Hà Nội vào đông, người ta dễ dàng bắt gặp những chiếc chảo sâu lòng đựng đầy những hạt dẻ nóng, đang tí tách theo nhịp rang không ngớt tay của các bà, các chị.. Hình ảnh bên bếp than hồng, những đôi má ửng đỏ và những hạt dẻ nóng nghi ngút khói mang theo mùi thơm ngọt ngào đã trở thành ký ức thật đẹp trong tuổi thơ của tôi như thế... Hạt dẻ lớn lên, theo những vòng quay chuyển mình của Hà Nội, nhưng hạt dẻ và ký ức Hà Nội vẫn sẽ vậy thôi, vẫn sẽ là những ngày đông tôi thả mình trên những con đường gió vi vu hát, quấn chặt chiếc khăn len ấm dày mẹ đan, mỗi bước chân đi là mỗi hạt dẻ ủ ấm trong túi áo chứa đựng những yêu thương của mẹ theo chân đến trường. Chỉ khác, con đường đến trường giờ đã thay bằng con đường bước vào đời có dấu chân một người, có những yêu thương thâm lặng của một người gửi vào bịch hạt dẻ nóng mỗi lần húng hắng chẳng muốn ăn cơm.

Cũng như cái tên của nó khi bạn phát âm, hạt dẻ là một món quà không mang giá trị vật chất, bởi nó đủ rẻ để bất cứ ai khi thèm cũng có thể mua nhấm nháp đỡ buồn cho dù đồng tiền ngày một mất giá, Thế nhưng, với những ai đã lớn lên bằng thứ quà này, hạt dẻ mang một giá trị lớn lao trong tinh thần. Có người mẹ nuôi bốn người con học đại học chỉ bằng một chiếc xe nhỏ ủ đầy hạt dẻ nóng, đẩy qua những phố vắng giữa đêm khuya, dù mưa phùn giá rét, hạt dẻ đã theo người mẹ tần tảo ấy sưởi ấm Hà Nội qua mùa đông dài. Có bà cụ già mưu sinh trên một góc hè phố, quán chẳng có gì ngoài một bếp than cũ kỹ, một cái thúng nhỏ bày vài ba củ khoai lang và một vạc hạt dẻ nóng, nhưng đã nuôi lớn đứa cháu nhỏ mà bố chết vì nghiện ngập, còn mẹ nó bỏ nó đi lấy chồng...

Mỗi hạt dẻ nóng, dường như là một câu chuyện được cất sâu trong lớp vỏ dày kia ấy. Chỉ đến khi bạn cắn vỡ nó, mới cảm nhận được vị ngọt ngào và dịu thơm trắng bùi bên trong, giống như tình yêu thương của mẹ, của bà...

Vì thế, xin đừng vội vã chạy xe đi... nếu một ngày đông trên phố, bạn nhìn thấy những gánh hàng nhỏ bán thứ quà bình dân ấy, mỗi gói hạt dẻ bạn mua - biết đâu đó, sẽ góp phần nuôi dưỡng một ước mơ, một mảnh đời nào đó... Và đừng lãng phí mỗi hạt dẻ nhỏ, nó chứa đựng rất nhiều - những ký ức tuổi thơ có bà và có mẹ...

Thương lắm, hạt dẻ ơi...

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Bát Canh Tuổi Thơ

Có người nói, hạnh phúc là được ăn ngon. Tôi lại nghĩ, hạnh phúc không phải chỉ được ăn ngon mà là được cảm nhận tình yêu của người nấu gửi vào từng mùi vị của món ăn.

Mỗi người có một cách đi qua tuổi thơ khác nhau cùng với vô vàn những ký ức - dù buồn hay vui vẫn sẽ đượm màu. Và tôi cũng đã đi qua tuổi thơ với biết bao nhiêu điều để nhớ, trong đó quên làm sao được những kỷ niệm có mùi khói bếp với những món quà chân chất vị quê của Ngoại, của mẹ, của bố... Mà có lẽ, cái vị ngon của những món quà bình dân hay bữa cơm gia đình ngày ấy, nó nồng đượm và ý nghĩa hơn rất nhiều so với bây giờ. Bởi lẽ, thời của tôi - mọi thứ vẫn còn nghèo khó, và một chiếc kẹo vừng, một cây kem mút, một chiếc bóng gậy xanh xanh đỏ đỏ cũng đủ để nhớ suốt cuộc đời.

Có người nói, hạnh phúc là được ăn ngon. Tôi lại nghĩ, hạnh phúc không phải chỉ được ăn ngon mà được cảm nhận tình yêu của người nấu gửi vào từng mùi vị của món ăn. Để nấu một món ăn ngon có lẽ chẳng khó, nhưng để nấu được những món ăn đáp ứng khẩu vị của từng người trong gia đình thì cực khó, nó cần đến tình yêu của người nấu. Và điều đó, có lẽ chỉ có bà, có mẹ mới có thể làm được dù trải qua đủ trăm bề khó nhọc, quanh năm vẫn đảm đang tất bật lo cho căn bếp của gia đình không bao giờ nguội lạnh. Bởi, nhà đâu phải chỉ là nơi để ngủ, nhà là nơi để trở về khi ánh lửa vẫn còn. Vì thế, mỗi người đang sống cũng chỉ mong có một ánh lửa của riêng mình.

Ngày bé, tôi là đứa trẻ kén ăn. Những món không thích, tôi chẳng bao giờ động đến, mặc cho ngoại, cho mẹ dỗ dành. Tôi rất sợ ăn cá, cua, ngao, hến... cũng như không thích ăn rau gì ngoài rau muống, rau ngót. Hôm nào, bữa cơm có những món đấy là tôi sẽ phụng phịu ăn cơm không. Mẹ tôi lo tôi ăn mãi một món sẽ thiếu chất, nên thường chế biến khác đi để "dụ" được tôi ăn. Có lần, mẹ làm trứng đúc rươi, mẹ nói đó là trứng đúc thịt. Lần khác, bố làm thịt chuột đồng - bố bảo đó là thịt gà. Để tôi ăn được thịt mỡ, ngoại kho mỡ bì với cá và tương, nồi cá kho 10 tiếng đồng hồ trong khói bếp cay xè mắt của ngoại giữa trưa hè đã cho tôi được ăn món thịt mỡ ngon nhất mà tôi từng sợ. Rồi có biết bao lần như thế, cuối cùng thì tôi cũng ăn quen dần nhiều món mà trước đó tôi ghét và không còn khảnh ăn nữa. Và đặc biệt nhất là, để tôi ăn được nhiều loại rau - ngoại và mẹ đã nấu canh rau tập tàng. Bát canh rau tập tàng đặc biệt ấy là ký ức tuổi thơ đẹp vô cùng với tôi. Canh rau tập tàng có rất nhiều tên gọi khác nhau, có nơi gọi là rau thập toàn, rau láo nháo, rau lốn nhốn... Nghe cái tên thấy buồn cười, nhưng một bát canh rau ấy chứa đựng biết bao nhiêu tâm huyết của người nấu. Vì để có được một bát canh tập tàng ngon ngọt đủ vị, cần phải có đến 7 - 8 loại rau khác nhau, có khi trên cả chục mới là đủ vị. Thật ra, giống như cái tên, rau tập tàng là rau chẳng ai trồng, chẳng ai chăm bón, mọc vô hàng vô lối ở ngoài đồng, bên bờ mương, trong vườn. Bát canh nấu lên cũng chẳng cần nhiều gia vị đi kèm, chẳng cần thịt thà, cá tôm đắt tiền, vốn vị của nhiều loại rau tưởng chừng hổ lốn, chẳng có gì để "hợp tấu" ấy lại tạo ra bát canh ngọt thơm vô cùng. Mà nếu có cầu kỳ hơn, nấu canh tập tàng thì cũng chỉ cần một vài con tôm khô, hay mớ cua đồng, tép đồng thôi. Ăn như thế mới đúng là thứ "quà quê" hương đồng gió nội của người dân đất Việt. Rau tập tàng có rất nhiều loại rau để chọn nấu cùng, toàn là những loại rau dại, rau bờ rau bụi, mỗi thứ một chút nhưng tạo ra bát canh độc nhất vô nhị, bát canh thảo thơm và mát lành giải nhiệt sau khi đã chán những bữa cơm quá nhiều cá thịt. Ngày hè oi bức, có bát canh tập tàng nấu với cua đồng ăn cùng cà pháo muối giòn tan thì có lẽ chẳng cần thứ cá thịt sơn hào nào khác cũng đưa được vài bát cơm ngon lành. Ăn như thế lại còn thấy ngon đáo để, cơ thể như được giải tỏa khỏi cái nóng oi bức vì từng vị rau đưa cơm đến

đâu là thấy tình người ra đến đấy. Bát canh rau tập tàng tương vậy, còn là vị thuốc quý. Rau mồng tơi lợi tiểu, lá lốt chống đầy hơi, đau bụng, rau má giải độc, rau sam kháng sinh, rau lang, rau đay nhuận tràng, rau dền kích thích tiêu hóa, rau muối nhiều khoáng, sát trùng, điều hòa khí, lá khố qua chữa đở mồ hôi, mụn nhọt... Bát canh như thế, nào đâu chỉ là để ăn, nó là cả tình thương của người nấu gửi vào trong đó.

Chính vì lẽ đó, sau bát canh rau muống dầm sấu chua, bữa cơm ngày hè - tôi mong ngóng nhất vẫn là bát canh tập tàng mẹ nấu. Để có bát canh ấy, nhiều khi, bố tôi lang thang sang bãi giữa sông Hồng hái cả chiều. Có lúc, bố còn đi từ sáng, mang theo cần câu, đến chiều về sẽ có "chiến lợi phẩm" là mớ rau tập tàng và cá ngạnh sông để mẹ nấu bữa cơm ngon lành cho cả gia đình. Bữa cơm với canh rau tập tàng nấu cua ngọt lịm, cá ngạnh ướp nghệ rán vàng rộm, đậu phụ kho tương béo ngậy và cà pháo giòn tan mẹ muối, chỉ đơn giản vậy thôi, tôi cũng đã đi qua một tuổi thơ đẹp vô ngần với bát canh lý ỨC - bát canh tình thương - bát canh của gia đình - Canh Tập Tàng.

Sau này, tôi cũng sẽ nấu bát canh ấy cho con - để tuổi thơ của con cũng đi qua những năm tháng đẹp đẽ vô ngần như tôi.

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Tháng Ba, Trong Ngàn Ký Ưc Hoa Sữa

Cuộc đời, chẳng biết ngắn dài, chỉ cần nghĩ đến ngày, mình yêu và sống hết mình như loài hoa sữa bé nhỏ mà kiêu hãnh trọn vẹn với tình yêu này, thì dầu ngắn dài, cũng nguyện lòng đi hết...

Tháng ba lại về trong khe kẽ hơi thở chuyển giao của đất trời, chênh vênh giữa mưa và nắng cùng những cơn gió nồm ẩm ướt và mùi ngai ngái của hơi nước, hơi sương phảng phất trong khoảng không hư ảo tựa như chạm tay có thể nắm cho đầy...

Tháng ba mở đầu bằng những nụ hoa khoe sắc rực rỡ cho ngày Quốc Tế Phụ Nữ 8 - 3, nhưng có một tháng ba trong em dịu dàng và giản đơn với màu trắng hoa sữa.

Lặng lẽ co mình trong những ngày Hà Nội mờ mịt hơi nước của những cơn mưa xuân dai dẳng và ẩm ướt, để rồi một sáng tháng ba khi những tia nắng mỏng manh vừa chớm rọi, em ngạc nhiên ngược mắt và thấy cả bầu trời dịu dàng trong sắc xanh mượt của lá non, trong những nụ trắng mơn mớn chớm nhú - mùa hoa sữa đã về.

Có người nói rằng: "Nếu mùa thu Hà Nội làm say lòng người với hương hoa sữa thơm nồng, vấn vít từng hàng cây, ngõ phố, mùa đông se lạnh hiu hắt với những gốc sấu già trụi hoai niệm, mùa hè cháy sắc tím của bằng lăng và sắc đỏ rực của những chùm phượng vĩ, thì mùa xuân lại gọi về chút hương cho mọi người bằng sắc trắng hoa sữa thanh khiết, cùng với rặng sấu ven đường hay những cây lộc vừng với sắc đỏ của lá xem màu trắng của hoa."

Em sẽ kể anh nghe, câu chuyện về loài hoa cánh mỏng, trắng tinh khôi như tình yêu con gái, như tâm hồn trẻ nhỏ, như ký ức tuổi xanh, loài hoa mang tên người con gái ngàn xưa: "Ngày xưa ngày xưa ở một ngôi làng nọ có hai vợ chồng rất nghèo nhưng họ sống với nhau rất hạnh phúc. Họ sinh được một cô con gái, từ ngày cô bé ra đời, cuộc sống của hai vợ chồng càng thêm khó khăn nhưng lại có nhiều niềm vui hơn. Cô bé sinh vào tháng ba. Những ngày tháng ba đói khổ...

Cô bé dần lớn lên, cũng dần thấu hiểu những khó khăn của bố mẹ. Vì thế cô thường hay làm việc phụ giúp bố mẹ. Đặc biệt cô rất thích trồng cây, trong suy nghĩ của mình, đôi khi cô nghĩ, nếu không phải là con người thì cô muốn sẽ là một cái cây. Một loài cây với tán lá xanh mát và những bông hoa trắng nhỏ.

Khi cô trở thành một thiếu nữ, cô bắt đầu hiểu giá trị của tình yêu. Cô rất khâm phục và tự hào về tình yêu của bố mẹ mình. Cô luôn nghĩ rằng: mình sẽ tìm thấy một chàng trai nghèo khó nhưng nghị lực, tốt bụng và yêu thương mình; và mình sẽ có một gia đình dù nghèo nhưng vô cùng hạnh phúc như cha mẹ.

Một ngày khi có việc đi qua làng bên, cô bắt gặp một người con trai rất đặc biệt. Người con trai ấy còn rất trẻ, cũng trạc tuổi cô thôi nhưng có vẻ rất tài giỏi. Người con trai ấy đang hướng dẫn mọi người trồng trọt thế nào cho đúng cách, những lời nói rất tự tin, thuyết phục và tận tình. Vừa nói chàng trai vừa tận tình làm mẫu cho mọi người dễ hình dung. Cô gái tới gần nghe, ghi nhớ và bắt đầu có thiện cảm rất đặc biệt với chàng.

Thỉnh thoảng cứ có dịp là cô gái lại sang làng bên nghe chàng trai hướng dẫn mọi người cách trồng trọt và cũng là để được nhìn thấy chàng. Và cô đã đem lòng yêu chàng trai ấy. Tình yêu ấy khiến cho cuộc sống của cô thêm vui vẻ và rộn ràng hơn. Cô mơ ước đến một ngày được nắm tay chàng trai, cùng nhau dạo bước trên cánh đồng lúa chín ngát hương.

Nhưng một ngày kia, mỗi lần sang làng bên cô gái không còn gặp chàng trai ấy nữa. Chàng trai ấy đã đi đến những vùng đất khác, mang những hiểu biết của mình đem chia sẻ và giúp đỡ mọi người. Biết chuyện, cô gái đã vô cùng buồn bã, cô nhận ra rằng có thể không bao giờ cô còn gặp lại chàng trai ấy nữa và tình yêu của cô sẽ không bao giờ được đáp lại.

Cứ mỗi tháng ba về cô gái lại thêm một tuổi, và chàng trai vẫn không trở lại. Khi cô qua đời, người ta thấy bên mộ cô mọc lên một loài cây rất lạ. Một loài cây thân gỗ, cứ mỗi tháng ba về lại nở hoa - những bông hoa màu trắng, bé li ti rất đẹp. Người ta đặt tên cho loài cây ấy là Sữa, nhưng không ai biết rằng những bông hoa ấy là hiện thân của tình yêu trong sáng, tinh khôi mà cô gái đã dành trọn cho người con trai đó.

Kỳ lạ rằng, lá sữa thường rụng hết trước khi hoa nở nên lúc ấy cả cây sữa là một màu trắng muốt rất đẹp và dịu dàng. Có người thường ví Sữa kiều diễm như một nàng tiên những thực ra sữa lại rất bình dị, mộc mạc như một cô gái nhà nghèo."

Tháng ba, tháng của loài hoa tinh khiết, trong trắng đến vô ngần - hoa sữa, còn có tên gọi khác là Thàn Mát. Tháng giêng đến với những cơn mưa phùn, tháng hai đi qua trong niềm vui của mùa lễ hội, còn tháng ba, tháng ba nở bừng sắc trắng của hoa sữa. Nhưng cũng chỉ ngắn ngủi lắm thôi, hoa sữa nở rồi tàn đi trong thầm lặng. Chẳng có loài hoa nào vừa thay lá, đâm chồi, ra hoa và lại tàn trong một mùa, một tháng như hoa sữa. Chỉ khoản cuối tháng ba, loài hoa bé nhỏ ấy đã bắt đầu héo tàn.

Ấy vậy mà, nhanh nở chóng tàn, loài hoa trắng trong ấy lại mang cả tấm lòng thuy chung của người con gái trong tình yêu. Bởi cái khoảnh khắc, hoa kiều hãnh nở bung sắc trắng, là minh chứng cao đẹp cho tình yêu vừa mãnh liệt, vừa dứt khoát lại vừa rưng rưng níu kéo - níu kéo những tháng ngày ngắn ngủi và gắn bó với cuộc đời và tình yêu.

Và tháng ba đến rồi đấy, cả Hà Nội của em sẽ bùng lên những ước mơ tuổi trẻ, bùng lên vẻ đẹp dịu dàng tinh khôi của sắc trắng ngây thơ như màu áo học trò, như năm tháng hoa niên mộng mơ không vụ lợi.

Cuộc đời, chẳng biết ngắn dài, chỉ cần nghĩ đến ngày, mình yêu và sống hết mình như loài hoa sữa bé nhỏ mà kiêu hãnh trọn vẹn với tình yêu này, thì dầu ngắn dài cũng nguyện lòng đi hết...

Chiều nay bước chân một mình trên con đường Thụy Khê rợp bóng những hàng cây cổ thụ - con đường đã đi về qua bao năm tháng học trò, em ngập ngừng dừng lại trước cổng Bách Thảo cũ, vẫn là cây sữa đã trở thành chứng nhân tình yêu của biết bao thế hệ người Hà Thành bởi lời đồn thổi từ xa xưa: "Hẹn ước dưới tán cây hoa sữa thì sẽ không bao giờ xa nhau."

Cây Sữa vẫn đứng đó, hiên ngang và bất khuất chờ đợi những ngày tháng đông dài đi qua để chào đón một mùa xuân mới về. Trong khoảnh khắc cây sữa rũ bỏ lớp áo đông khăng khiu hiu hắt mà nở bùng sắc xanh của lá, sắc trắng của hoa, như thể cây sợ ngày tháng ngắn ngủi sẽ trôi qua mất, nên cây hiến dâng trọn vẹn tất cả tinh túy cuộc đời, em thấy tuổi trẻ của mình như sống lại. Dầu biết, hoa nở là sẽ chết...

Ngắm những cánh hoa sữa chúm chím xòe bung cánh trắng trong nắng vàng, mỗi lần gió thổi, từng chùm hoa li ti như nhảy múa trong gió, nhẹ vương vào tóc, em mỉm cười lưu giữ lại khoảnh khắc làm cô dâu một mình, xòe váy nhón chân nhịp nhịp...

Tháng ba, sáu năm trước có một em hồn nhiên nhặt cánh hoa sữa cài lên mái tóc thề, gửi mộng ước học trò vào những chiếc lá xoay xoay trong gió, rơi nước mắt khi mùa thi Đại học đến gần và những ngày tháng chia ly xa bạn xa trường chẳng còn xa, hoa sữa rơi trắng như màu áo dài học trò năm ấy... Rơi trắng những ước mơ, rơi trắng những màn sương bao phủ trước con đường tương lai và hẹn ước đầu đời...

Tháng ba, sáu năm sau, có một em cúi nhặt cánh hoa sưa cài lên mái tóc lòa xòa rối bung trong gió, mái tóc đi qua màu của nắng của mưa, màu của tuổi xuân phai nhạt theo những ước mơ tuổi trẻ, em bước chân theo từng phiến đá cũ kỹ in dấu vết của những đôi tình nhân đi về qua nhiều thế hệ, em mỉm cười khoác lên mình chiếc váy trắng tinh... Hoa sưa vẫn nở và câu chuyện về người con gái nghèo đã hóa mình vì tình yêu chẳng còn buồn đau nữa... Em sẽ viết tặng em, câu chuyện của chính mình!

Tháng ba, hoa sưa nở cho những giấc mơ mãi ngân dài.

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Hà Nội, Bách Hợp Trắng Và Chàng Trai Tháng Tư

"Tháng tư về, gió hát mùa hè, có những chân trời xanh thế?

Mây xa vời, nắng xa vời, con sông sao lững lờ trôi..

Nắng nhẹ nhàng, mây trắng nhẹ nhàng, hát giấc mơ nào xa lắm.

Em mong chờ, mãi mong chờ, bao nhiêu vẫn cứ đợi anh..."

Tháng tư về, nhạc sĩ Dương Thụ.

Tháng tư đã về. Chiều tan học sớm, bánh xe loanh quanh trên những con đường Hà Nội nhuộm một màu vàng ấm áp của nắng tháng Tư, bầu trời trong vắt và cao vời vợi, gió miên man hát - mùa hè sắp về, em dừng chân bên quán chè nhỏ trên con phố Tạ Hiện - nửa phảng phất nét cổ kính của một con phố Tây thời Pháp thuộc, nửa nhộn nháo và hiện đại của thời giao lưu văn hóa đã biến nơi đây thành nơi tụ tập của nhiều thế hệ, nhiều con người đến từ các vùng miền, đất nước và người ta ưu ái gọi nó với cái tên rất thân thương: "Ngã Tư Quốc Tế". Ngồi trên vỉa hè, giữa xô bồ những câu chuyện, tiếng cười, chợt nghe vẳng từ chiếc radio cũ nhà ai, tiếng hát trong trẻo như họa my của Khánh Linh:

"Tháng tư về, gió hát mùa hè, có những chân trời xanh thế? Mây xa vời, nắng xa vời, con sông sao lững lờ trôi."

Mỗi khi nghe tới câu hát "Mơ... em mơ về con đường nhỏ. Quanh co lối mòn hoa dại nở...", em lại mỉm cười và nhớ bức tranh bình yên đã vẽ cho tương lai của chính mình: Hà Nội, một ngôi nhà nhỏ ẩn dưới hàng cây

sữa hoa trắng li ti, bao quanh những vòm cổng khom khom là những dây tường vi leo nở rộ - thơm ngát, trước nhà một gánh hàng rong xếp đầy những bó hoa bách hợp trắng xanh dịu dàng... "Năng nhẹ nhàng, mây trắng nhẹ nhàng..."

Giọng hát Khánh Linh da diết và dịu dàng quá đỗi, những nốt nhạc yêu thương của Dương Thụ trong vắt và giản dị quá đỗi, một khúc ca yên bình như thế, em chẳng thể nào không chú tâm lắng nghe cho được, cho dù bao quanh mình vẫn là những câu chuyện nhân tình thế thái huyên náo và ồn ào. Em không thể cắt nghĩa, vì sao - em lại thích nghe một bài hát hay, giữa một khung cảnh không phù hợp, giữa những con người không quen biết, nhưng gương mặt ai cũng toát lên vẻ yêu đời, đầy sức sống, phổ phưởng đông đúc, xe cộ đi lại như mắc cửi, khói bụi mù mịt... Nhưng cũng như câu hát giản dị đầy yêu thương của Dương Thụ - chỉ có thể toát lên vẻ bình yên qua giọng ca trong vắt của Khánh Linh, em thấy một cuộc đời đầy sức sống khi nghe ca khúc này giữa khung cảnh này...

Em rất muốn, chỉ biết rằng rất muốn nghe, nghe mãi, cũng giống như tình cảm chúng ta, tình yêu đã bắt đầu từ đâu, từ khi nào, em chẳng biết nữa.

Em đã đợi mãi tháng tư về, như đợi chờ anh trong suốt 11 năm qua, để nghe một khúc hát giao mùa, để đợi chờ hơn một loài hoa sẽ nở, để tặng anh một tình yêu cho háng anh đã chào đời và để cùng anh - dệt một ước mơ cho ngôi nhà nhỏ tương lai. Chỉ giản dị là tình yêu thôi. Nhưng tất cả sẽ nở và chào đón cùng tháng tư, anh có thấy không?

Tháng tư về, sự giao thoa của đất trời, của hai mùa - xuân và hạ, của những tháng ngày mưa phùn, gió bắc ấm ướt đi qua và nhường chỗ cho gió mát, nắng vàng rộm như mật.

Tháng tư, hoa sữa trắng nở bung chớm tàn, hoa ban tím bung xò từng cánh sắp rụng, nhưng tháng tư, trong ký ức tuổi thơ, còn đó những chùm

hoa gạo, hoa lựu đỏ rực trong nắng, ai đã vội quên mau? Bên sông năm nào, những bông hoa gạo nở rồi rụng xống, chỉ còn những cánh hoa dập dềnh trên sóng nước, tuổi thơ vụt qua như một ký ức buồn.

Tháng tư, gọi tên một loài hoa của tuổi thơ khác, loài hoa gắn với màu mực tím học trò - hoa xoan. Nếu ai đó hỏi hoa tháng tư của những đứa trẻ lớn lên trên đồng quê là loài hoa nào, tôi sẽ không ngần ngại trả lời đó là hoa xoan tím - hoa của trò chơi "đám cưới" thuở nhỏ.

Tháng tư về, sẽ thật lơ đãng nếu ai đó quên đi khoảnh khắc được ngắm những gánh hàng hoa trên phố cổ, những chiếc xe đạp chở đầy hoa bách hợp trắng xanh dịu dàng. Trong phòng khách, bên những bộ sập gụ tủ chè cổ của người Hà Nội, thiếu đi những bình hoa Bách Hợp chẳng hác nào thiếu đi một nét văn hóa đẹp. Bình hoa ấy cũng giống như cái vị sấu chua đã thấm vào máu người Kẻ Chợ qua biết bao thế hệ.

Hoa bách hợp, còn gọi là hoa huệ tây, hoa loa kèn (xuất phát từ tiếng Pháp: fleur-de-lys) là một loài hoa cao quý, mang nhiều ý nghĩa, được dùng làm biểu tượng cách điệu và trang trí trong vương triều, quý tộc, nghệ thuật, chính trị và huy hiệu ở khắp các nước châu Âu, đặc biệt là ở Pháp. Với những người sùng đạo, hoa bách hợp là tượng trưng Chúa Ba Ngôi, Tổng Thiên Thần Gabriel, trong miêu tả lễ truyền Tin Lành và là đại diện liên quan đến Đức Mẹ Đồng Trinh. Và nếu ai đã từng nghe câu chuyện của Giắc và Lyly thì đều hiểu rằng, hoa bách hợp là loài hoa của sự trong trắng, thánh thiện, niềm hi vọng và lòng chung thủy, bao dung trong tình yêu.

Bách hợp là loài hoa không cầu kỳ kiêu căng, cũng chẳng quá kén chọn và điều quan trọng hơn là bạn không thể cảm xem bất cứ loại hoa nào với hoa bách hợp. Phải chăng sự cầu kỳ tinh tế sẽ làm tôn lên cái đẹp rực rỡ của các loài hoa, thế nhưng sự cầu kỳ đó lại phá vỡ cái thần thái của hoa bách hợp, loài hoa sang trọng trong mộc mạc, thanh lịch trong giản đơn và kiêu sa trong tinh khiết?

Ngồi nghe Khánh Linh hát, và ngắm nhìn một gánh hàng hoa chở đầy bách hợp trắng như chiếu sáng một khoảng trời phố cổ mờ rêu... Anh đã hiểu vì sao, em lại chọn tháng tư - cho ngày chúng mình chụp ảnh cưới chưa?

...Vì Tháng tư về, em sẽ nghe Khánh Linh hát và mơ về một ngôi nhà nhỏ với "em mơ về con đường nhỏ. Quanh co lối mòn hoa dại nở...", mơ về hoa gạo - hoa lựu đỏ, mơ về loài hoa xoan tím của tuổi thơ, mơ về hoa bách hợp kiêu sa - chúm chím nở từng nụ trắng muốt trong phòng khách mỗi nhà... Và mơ về Anh - chàng trai tháng tư của em!

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Mùa Mận Cơm

Mùa trôi qua phố, mùa theo gánh hàng rong len lỏi trong nỗi nhớ người Hà thành.

Có một ngày tháng tư, nắng buông mình hững hờ bên rèm cửa, chưa rộ tiếng ve, , mà thấy hè như đã gọi, nằm nghe Như Quỳnh hát khúc ca "Nhớ mùa hoa mận", mà thèm một tiếng rao: "Ai mua mận không.."

Chiều cùng anh loanh quanh qua những con đường Hà Nội đã quen dấu chân, chợt sững mình trước những gánh xe chở đầy mận cơm. Mùa mận đã về từ bao giờ?

Tháng tư, Hà Nội gọi tên một mùa hoa đào các - bách hợp trắng vườn mình kiêu hãnh trong những phòng khách cổ xưa. Ai cũng nhớ một mùa hoa bách hợp, như nhớ về Hà Nội của những ngày tháng tư gió hát mùa hè.

Nhưng, tháng tư, người Hà Nội còn nhớ nhiều hơn thế, những gánh hàng rong bán thứ quà nhỏ nhỏ xinh xinh, đỏ, xanh, vàng rực rỡ trong nắng: Mận cơm. Nhón một quả mận cơm đưa lên miệng cắn thấy âm thanh giòn tan thích thú, thoang thoang vị chát, dịu dịu vị chua. Mận cơm chấm muối ớt cay, luôn là thứ quà vặt dễ lấy lòng các chị em nhất. Ấy vậy mà, cái thứ quà nhỏ bé ấy lại chính là "món khai vị" cho một mùa mận kéo dài qua những ngày nắng tháng bảy vàng rộm khắp nẻo đường Hà Nội.

Mận có rất nhiều loại: từ mận cơm nhỏ bé, mận hậu chín đỏ cho đến những quả mận Bắc Hà có màu xanh đẹp mắt. Mỗi loại mận đều có hương vị riêng và sắc màu khác nhau, song thật khó để diễn tả được nỗi nhớ mùa mận cơm của người Hà Nội. Cái nỗi nhớ cho thứ quà bình dân và giản dị ấy

cứ ngân dài như thế níu giữ mùa bận cơm chằm chằm không vội đi... Bởi, mùa bận cơm đến thềm lặng lẽ, người ta chưa kịp nhận ra, chưa kịp thưởng thức cho thỏa thềm nỗi nhớ thì có khi, bận cơm đã thay thế bởi bận hậu mất rồi.

Lạ là, Hà Nội đâu phải là mảnh đất sản sinh ra những thứ quả rõ ràng có lai lịch, rõ ràng có gắn với những địa danh đã làm nên chúng, nhưng có những thứ quả theo những gánh hàng rong đi khắp các con đường Hà Nội, để rồi mãi mãi ăn sâu vào tiềm thức người Kẻ Chợ - tình yêu và nỗi nhớ với những món quà bình dân này. Nhắc đến Hà Nội, có lẽ, người ta sẽ nhớ những gánh hàng hoa, những gánh hàng rong bán đủ thứ quà theo mùa hơn là nhớ những cảnh vật đã đi vào thi ca.

Người Hà Nội gọi những gánh hàng rong ấy là: "Những người gánh mùa trên phố". Bởi vì, bạn chẳng cần xem giờ giấc, ngày tháng làm gì, chỉ cần ngồi trên vỉa hè những con phố cổ, nhìn các bà các chị hàng rong sẽ hiểu được Hà Nội đang ở mùa nào. "Gánh bận xanh xanh đỏ đỏ, gánh mơ vàng ươm chắc chắn là cuối xuân đầu hạ. Gánh bánh trôi bánh chay thế nào cũng là tiết Hàn thực mừng 3 tháng 3. Mùa hè là gánh mít, gánh xoài. Quãng tháng tám đầu thu thì chắc chắn là gánh cốm xanh non và lá sen bánh tẻ thơm nức sẽ tràn ra khắp mọi nẻo đường. Còn vào tháng bảy âm lịch, tiết vu lan báo hiếu, thì chị hàng rong lúc này sẽ tập trung cho vàng mã, tiền giấy. Còn có cả rau đậu, hoa màu, cả trai trai trùng trục, cả tôm tép theo mùa cũng theo quanh gánh đến từng nhà. Mùa đông thế nào cũng là gánh xôi cốm, gánh củ đậu. Mùa khoai lang, mùa sắn, mùa củ dong, mùa sắn dây, mùa hoa sen, hạt sen cũng sẽ trôi đi trên phố bởi những gánh hàng rong. Rồi sang tháng chạp sẽ thấy gánh chuối, gánh bưởi, gánh mũ áo ông Công ông Táo tung tẩy khắp ngõ ngách phố phường. Thế là kết thúc một năm, cũng là một vòng xoay vắn của cuộc mưu sinh lầm lụi, để sau khi nghỉ Tết lại bắt đầu những nhịp tính toán chặt chiu hàng ngày. Một năm có bốn mùa thời tiết, có bao nhiêu mùa hoa mùa quả, bao nhiêu mùa sản vật đều bày cả lên mặt quanh gánh như triển lãm của đất trời đặt lên

mặt cân, như cau thơ tài hoa của thi sĩ Nguyễn Xuân Sanh "Đáy đĩa mùa đi nhíp hải hà" vậy.

Mùa trôi qua phố, mùa theo gánh hàng rong len lỏi trong nỗi nhớ người Hà thành. Mùa nào cũng đẹp, bởi trong từng nét cổ còn sót lại, những gánh hàng rong là một ký ức sống chân thật và bình dị nhất của mặt đất Kinh Kỳ ngàn năm văn hiến với bề dày lịch sử này.

Chiều nay, mùa mận về trong nỗi nhớ, như câu hát nhẹ nhàng vang lên trong hồn tôi. Thoáng ngẩn ngơ trước những gánh xe quay vòng trên phố, những quả mận cơm chứa đầy ký ức học trò trong sáng một thời. Dừng xe mua một ít thứ quả ngày đi học luôn có mặt trong ngăn bàn của tôi, nhón thử một quả chấm muối, khẽ nhắm mắt thích thú vị chua yêu thích, tôi tìm thấy mình trong màu trắng của ngày xưa.

Và mùa mận cơm lại đến, nhắc tôi nhớ về những mùa hoa mận thơm thoang thoảng trong gió, nở trắng trời trên mảnh đất Mộc Châu, trên cao nguyên Bắc Hà. Mùa hoa mận - đâu chỉ là vẻ đẹp đặc trưng của núi rừng Tây Bắc, hơn tất cả, đó là mùa của đôi lứa yêu thương, mùa của tình yêu đậm chồi này lộc. Hẹn anh nhé, chàng trai thán tử, một ngày nào đó sẽ cùng em đặt chân qua hết những mảnh đất có mùa hoa mận trắng muốt bạt ngàn trong những bản nhỏ ấy.

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Mùa Hoa Ylang - Ylang

"Em ơi, Hà Nội phố

Ta cò em mùi hoàng lan

Ta còn em mùi hoa sữa

Con đường vắng rì rào cơn mưa nhỏ

Ai đó chờ ai tóc xõa vai mềm..."

Em ơi, Hà Nội phố, nhạc sĩ Phú Quang.

Những ngày Hà Nội chuyển mùa, gió heo may thổi qua căn gác nhỏ, nghe xào xạc muôn ngàn lá vỡ, người nghệ sĩ ấy lại hát một khúc tình ca da diết niềm nhớ thương. Nỗi nhớ thương một trời Hà Nội, hoa ylang - ylang nở vàng trong nắng mật.

Tôi không yêu hoàng lan như cách Phú Quang yêu và gửi loài hoa công chúa ấy vào mỗi nốt nhạc của mình. Nhưng hoàng lan đã theo tình yêu của tôi đi qua những ngày hạ oi bức, để mỗi lần nhớ, lại chợt thấy mùa hạ trong tôi dịu dàng hơn biết mấy.

Hạ chưa về, nhưng tối lang thang qua phố, mùi hoàng lan đã nồng nàn trong gió. Thường thì tháng sáu, hoàng lan mới nở rộ và tỏa mùi thơm ngào ngạt khiến lòng người xao xuyến. Vậy mà, mới tháng tư thôi, người Hà Thành đã bắt đầu thấy đâu đó thứ hương thơm ngây ngất này. Ylang - ylang mang màu của nắng, những cánh hoa dài như bàn tay níu giữ yêu thương.

Khi chưa nở, hoa e ấp như người thiếu nữ mang yêu thương cất sâu đáy lòng. Người ta nói, hoàng lan là loài hoa của các loài hoa, công chúa của các mùi hương trên những góc phố của Hà Nội. Không như phượng vĩ, bằng lăng luôn muốn cháy hết mình trong những gam màu chói chang khẳng định sự có mặt trên cõi đời. Cũng không thấp thỏm đưa hương quyện đan trong gió thành một thứ ngôn từ rất riêng báo hiệu sự quay trở lại rất đổi băng khuâng của hoa sữa mùa thu. Hoàng lan là cả một sự tinh tế đến nhu mì rất đổi duyên dáng như thể con gái Hà thành sắp bước sang tuổi cập kê. Có chăng vì lẽ đó mà phải những người có tâm, có tình mới cảm nhận được sự có mặt của hoa thoang thoảng đâu đó, xa xăm mà như gần gũi thân thương vô cùng.

Tháng tư, người ta nhớ nhiều hơn về những kỉ niệm. Giữa khoảnh khắc giao ban ấy, dường như hương thơm ylang - ylang lại càng khiến lòng muốn được ngược trở về miền kí ức xa xôi.

Nhớ, một ngày hạ lớp 10, buổi tối trời nóng anh đạp xe trở em đi chơi, dừng chân bên hồ, anh chen vào dòng người đông đúc, mua kem ốc quế cho em, mồ hôi chảy nhễ nhại từng giọt dài trên gương mặt anh. Em ăn kem ngon lành, còn anh thì chạy đâu mất. Cho đến khi em quay lại, tìm anh không thấy, đang hốt hoảng, anh xuất hiện chìa tay cho em 1 cành hoàng lan thơm ngát. Cũng từ đấy, với em, mùa hạ không còn đáng ghét. Bởi mùa hạ, có anh và ylang - ylang nở vàng trong kí ức hoa niên.

Tháng tư, gọi tên anh, gọi về một miền nhớ, gọi về một miền yêu, và gọi về em - những yêu thương tuổi trẻ. Nếu như, tháng tư - Hà Nội của mình thay áo, chàng trai của em - thay tuổi, thì tháng tư - em cũng thấy mình thêm nét mới. Là em - trong màu áo cô dâu, nửa chín chắn, nửa non nớt, nửa trưởng thành, nửa trẻ con. Tháng tư, trên những con đường phủ lá, ngân nga những bản giao hưởng của mùi thơm, em bước chân, duyên dáng và dịu dàng, vẫn là bước chân nhún nhảy của ngày xưa, nhưng đã khác vì biết mang giày cao gót, mặc váy bông và tóc hát như mây. Tháng tư, có

một người đàn bà trong em, vừa đủ mơ mộng vừa đủ thực tế, vừa đủ mạnh mẽ vừa đủ yếu đuối, vừa đủ ngốc nghếch vừa đủ thông minh, để giữ mãi một ước mơ dài trong 11 năm đã qua đi.

Tháng tư, lang thang qua mỗi nẻo đường, trên từng góc phố nhỏ tìm về những dư âm trong trẻo của ngày xưa. Dừng chân trước mùa gió nồm, ylang công chúa thay áo, những nụ hoa chúm chím giấu mình trên cao. Trở về nhà với mùi thơm vương đầy trong tóc, vùi mặt vào màn đêm tĩnh lặng, đợi chờ anh trong giấc mơ đã muộn. Trong giấc mơ, vẫn còn đó, cô bé của năm nào đã đợi chờ cánh hoa ylang - ylang trên bàn tay vụng về xòe ra và nụ cười bừng sáng, mang theo một trái tim đập những nhịp không còn thuộc về nó kể từ giây phút ấy...

Ylang - ylang vẫn nở vàng trong giấc mơ của em. Và anh à, cảm ơn anh, vì có anh - mùa hạ không còn đáng ghét nữa.

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Tháng Năm, Mùa Hoa Sấu

"Ừ nhỉ, thế là ta lỗi hẹn. Mỗi độ ve ran phố gọi mùa. Cây vắng một loài chim về tổ. Vô tình hoa sấu đổ như mưa."

Chiều lang thang phố một mình, ngang đường Phan Đình Phùng - Trần Phú thấy lá rụng vàng rực trong nắng, trên vỉa hè hầm hập cái nóng, những bông sấu li ti lặng lẽ rơi, phủ trắng một góc đường. Tháng năm đã về trong niềm thương và nỗi nhớ: Mùa hạ - mùa chia thi - mùa chia li - mùa sấu chín!

Trở về nhà, pha cho mình cốc sấu đá mát lạnh, em bắc ghế ngồi trên sân thượng, lại mở chiếc đài đĩa cũ, nghe Tấn Minh nồng nàn những bản tình ca về Hà Nội, say me đọc một cuốn sách cũ - "Mùa lá rụng trong vườn". Lạ thay, Hà Nội luôn đẹp và trong vắt qua tiếng hát của chàng ca sĩ có gương mặt thư sinh này, chiều nay, tiếng hát ấy lại càng vút cao và bay bổng như ru em ngược về một miền nhớ xa xôi: "Hà Nội mùa này sấu chín chưa em? Hàng me Sài Gòn đang mùa thay lá. Thoáng vị chua lòng anh nhớ lạ! Nhớ mùa sấu rụng phố Tràng Thi. Nhớ dáng em ngồi nhớ bước em đi. Nhớ tiếng em cười cả tiếng hồn ghen. Anh đi bên em tay nhạt sấu rụng. Để đến bây giờ thèm sấu nhớ bàn tay! Anh muốn bây giờ hóa cánh chim bay. Ra nhạt sấu giữa phố phường Hà Nội. Cho hai đứa mình xòe tay chấm muối."

Em tiễn tháng tư đi trong vô vàn những kỉ niệm đẹp như mơ. Tiễn mùa đi ngang phố, trôi tuột theo những gánh hàng rong chở đầy bách hợp trắng, và mang theo giấc mơ về một chàng trai tháng tư đã vẹn tròn. Để đón tháng Năm về với chút ngẩn ngơ và giọt nước mắt buồn thương để lại trong giấc

ngủ muộn màng sáng nay, giấc mộng đế vương không thành, nhưng chân trời mới vẫn rộng mở với những người muốn viết mãi khúc hành quân, đúng không?

Năng nhảy nhót trên khung trời rộng, tím biếc bằng lăng, rực trời phượng cháy - Tháng Năm đấy, anh nhỉ? Kí ức học trò ngược thời gian trở lại, bàng bạc theo từng mái nhà phủ rêu, em ngẩn ngơ nhìn những cậu bé, cô bé tinh khôi trong màu áo học trò, ngày tháng nào, cho em về lại mình như thế? Và ngày tháng nào, những cô bé - cậu bé này sẽ lại như em trong một chiều nắng tháng năm những bước chân vô định, nhìn về ngôi trường cũ và nhớ nụ cười, ánh mắt năm xưa?

Tháng năm đến không mong đợi, bởi ai sẽ mong đợi nỗi buồn chia xa? Ai sẽ khững lại trước mùa nắng nổi, gió heo may nao nao từng dòng lưu bút học trò? Cánh phượng ép vội, bằng lăng tím mãi màu chữ ô mai? Ngoảnh mặt lại, vẫn chỉ là ký ức buồn, phải không? Ai chào đón một tháng năm chơi vơi lòng đến thế?

Anh à, ngày xưa em ngoảnh mặt đi vội vàng. Để tiếc mãi, chẳng phải cánh phượng vĩ rực cháy anh không kịp trao, chẳng phải bằng lăng tím biếc lòng chung thủy và kiên định, em tiếc mãi mùa sấu thềm lặng rơi trắng phố Phan Đình Phùng. Em muốn cùng người con trai em yêu nhất nắm tay nhau đi qua mùa sấu rụng. Người con trai sẽ nhặt cùng em từng đài sấu rụng, khâu thành chuỗi dài đặt lên tóc, như trò chơi công chúa - hoàng tử thuở ấu thơ. Tháng năm sẽ chẳng còn dang lòng nữa.

Loài hoa ấy chẳng đẹp, loài hoa ấy chẳng nồng nàn, nhưng là loài hoa duy nhất ngấm sâu vào máu người Hà Nội. Hoa sấu nở, nghĩa là người Hà thành sẽ vui, vui vì đi qua những ngày nóng, họ có cốc sấu đá mát lạnh âm nhi, có bát canh rau muống hầm sấu chua giải nhiệt, có bát sấu mắm thay cà dưa cơm đến thú, có ô mai sấu cay hấp dẫn những câu chuyện tâm tình.

Trong cái ồn ã của phố phường, những hàng sấu cổ thụ trầm tư dệt những thảm lá vàng đẹp hơn bức tranh mùa thu lá đỏ ở xứ trời Tây, những cánh hoa nhỏ xinh bay bay trong gió - tinh khôi và lấp lánh, hoa sấu hát khúc ca giao mùa: "Ừ nhỉ, thế là ta lỗi hẹn. Mỗi độ ve ran phố gọi mùa. Cây vắng một loài chim về tổ. Vô tình hoa sấu đổ như mưa." Tháng Năm có gì lại không đẹp?

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Tháng Sáu, Mùa Sen

Người ta bảo, trong máu người Hà Nội có ba vị: Vị chua của sấu, vị ngọt của cốm và vị chát dịu thơm của chè sen Hồ Tây. Có lẽ, nếu ai chưa đủ ba vị ấy, chưa phải người Hà Nội.

Người ta bảo, trong máu người Hà Nội có ba vị: Vị chua của sấu, vị ngọt của cốm và vị chát dịu thơm của chè sen Hồ Tây. Có lẽ, nếu ai chưa đủ ba vị ấy, chưa phải người Hà Nội.

Mà dẫu sao, có hay không phải người Hà Nội, thì người ta vẫn sẽ yêu Hà Nội bằng những thứ bình dị và mộc mạc chỉ mảnh đất ngàn năm văn hiến này có.

Nhắc đến Hà Nội, có nhiều điều để kể, dĩ nhiên là vô tận trong hàn vạn những câu chuyện tám bên lề vỉa hè, để mà trong lúc tâm tình người ta dễ thấy một ánh mắt ánh lên niềm tự hào về quê hương, cội nguồn. Mà nói về Hà Nội thì nhiều lắm, biết bao giờ mới hết? Thôi thì, tôi không kể, chỉ muốn viết câu chuyện vụn vặt của đời mình trong trang nhật kí lưu mùa, có ở đó một mảnh đời Hà Nội.

Tôi bảo với cô bạn miền trong rằng, tôi là người nhớ nhớ quên quên những chuyện rất cón con, vụn vặt, như ngày tháng, giờ giấc. Nhưng mà, ngày tháng giờ giấc thì nhớ mà làm gì, vì ở Hà Nội - chỉ cần ngồi vỉa hè uống nước, nhìn những gánh hàng rong chở hoa là biết ngay mình đang ở thời điểm nào đấy thôi. Những gánh hàng rong như thế tôi gọi là những người chở mùa ngang phố. Vậy nên, nhắc hoa sữa, người ta nhớ tháng ba trong ngần sắc trắng, nhắc hoa bách hợp, người ta nhớ tháng tư bừng sáng

nơi phòng khách cổ của người Hà thành, nhắc hoa phượng đỏ, bằng lăng tím màu nổi nhớ - à, ra mùa thi, mùa chia li của tháng năm đến rồi.

Còn tháng sáu? tháng sáu ở Hà Nội có gì? Tháng sáu e ấp mùa sen thiếu nữ. Tháng sáu dịu thơm trong chén trà nơi phòng khách cổ, bên sập gụ tủ chè, ru mình trong tình khúc Trịnh, người Hà Nội mời nhau thưởng vị chè sen quý Hồ Tây.

Tôi không thích mùa hè, nhưng tôi nhớ mùa hè vì có những màu hoa yêu thích đi cùng tôi qua bao miền ký ức: Đây là sắc trắng xanh dịu hiền bách hợp, đây là sắc vàng rộ nắng mật của ylang - ylang, đây là sắc trắng li ti tinh khiết hoa sấu và đây là hồng - trắng sen quý Hồ Tây.

Tháng sáu đến để mùa sen khắp khởi trở về, sen theo chân những gánh hàng rong ủa ra phố mang đến một dáng vẻ mới cho Hà Nội cổ kính. Sen tràn ngập khắp phố phường, sen hòa mình trong những món ăn và "hóa thân" thành hương thơm trong những ấm trà. Sen theo cả tiếng cười của những cô gái chàng trai, từ sáng đến chiều thả mình chụp ảnh, ghi nhớ lại khoảnh khắc rực rỡ nhất của thanh xuân. Cứ thế, mùa sen chiếm trọn hè Hà Nội, bắt đầu từ cuối tháng năm, rực rỡ nhất vào tháng sáu, tháng bảy cho tới tháng tám thì bắt đầu chớm tàn. Tháng chín, còn lại chút sen trong những lá sen trên hồ đã bắt đầu lộng gió. Những lá sen "nghe rốn tiếng mưa thu"... Nhưng dẫu sao, sen đẹp vẫn là sen của tháng sáu, vẻ chớm nở như thiếu nữ xuân thì khiến ai cũng nao nao lòng.

Ừ, thì chào tháng sáu, chào một mùa sen Hồ Tây lại về, để nhắc tôi nhớ về những kỉ niệm đáng yêu của hai đứa trong sáu năm qua, hẹn hò bên chiếc chiếu cói, cốc trà đá thoáng mùi sen, những đĩa nem rán rộm vàng, những bát ốc nóng cay phồng lười, chỉ là một quá nước nhỏ bé bên kè hồ chúng tôi đã viết nên câu chuyện tình giản đơn của mình. Mà cho dẫu có đi qua nhiều quán cà phê sang trọng, trong tôi - không nơi nào đẹp bằng những buổi chiều hoàng hôn, những buổi tối lộng gió bên kè hồ, hoa sen nở

thơm ngát trong gió, đã cùng tôi đi qua những ngày hè oi ả... Vậy nên, cảm ơn một mùa sen nữa lại về!

THÁNG NĂM CỦA KẸO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Mùa Hoa Dâu Da Xoan

"Khi tháng Tám về Hà Nội chuyển thu

Cây trái lá trên con đường vào phố

Tiếng ve tàn đem im lìm ngõ nhỏ

Đường Nguyễn Du hoa sữa đã cựa mình?

Cơn mưa cuối hè dậu lên mái rêu phong

Xua tan bớt những oi nồng ngày nắng

Lũ bồ câu nép mình nơi hiên vắng

Sát bên nhau thủ thi chuyện muôn đời."

Người Hà Nội có nhiều thứ để nhớ khi phải đi xa. Và nỗi nhớ của những đứa con sinh ra trên mảnh đất ngàn năm văn hiến này có lẽ dành nhiều cho nỗi nhớ mùa thu.

Cũng chẳng sai, cái khoảnh khắc giao mùa giữa nắng và mưa ấy, Hà Nội đẹp đến nao lòng. Chẳng còn nữa những ngày nắng cháy da của mùa hạ, cũng chẳng phải là những ngày mưa phùn rét mướt của mùa đông, thu đã về cùng với bao thương nhớ - là cái se se lạnh của những ngọn gió heo may đầu mùa như ru như hát, là những cây cơm nguội vàng rực trong nắng mặt mùa thu, là sắc đỏ của lá bàng mới thay màu, là những thảm lá sấu vàng rụng đầy con phố Hoàng Diệu, là mùi thơm nồng nàn của hoa sữa cuối tháng chín bắt đầu bung nở trên đường Nguyễn Du... Là nhiều quá

những thanh âm, những sắc màu mà chỉ những người đã gắn bó với mảnh đất này đã thấy và đã yêu như thể máu thịt.

Tháng tám về là chớm thu rồi đấy. Có lẽ, người ta sẽ nhìn thấy nhiều hơn những đôi lứa hẹn hò, nắm tay nhau lang thang qua từng con phố. Sau bao ngày mưa nắng thất thường, đất trời như bừng tỉnh, cả Hà Nội như được thay áo mới, và lòng người dường như cũng phơi phới những yêu thương.

Tháng tám, người ta thấy dọc những con đường Hà Nội, những chiếc ghế gỗ cũ kỹ được bày dài, người Hà Nội tìm đến những vỉa hè, đến những góc phố cổ để trải mình trong những giai điệu về mùa thu từ những chiếc máy hát xưa cũ, nhưng chẳng giá trị tâm thời nào cho họ tìm về một Hà Nội đẹp đến thế. "Tháng tám mùa thu, lá vàng rơi chưa nhỉ?..." bên tách cà phê còn đang bốc khói, người Hà Nội ngồi ngắm Hà Nội, ngắm những con đường Hà Nội về thu, ngắm những gánh hàng hoa chở mùa thu ngang phố, chỉ thế thôi đã đủ thấy mùa thu đẹp như thế nào.

Tháng tám, là khoảnh khắc cả Hà Nội như bừng lên ánh cầu vồng rực rỡ khi người Hà Nội bắt đầu khoác lên mình những chiếc áo len mỏng, những chiếc khăn quàng lụa đủ màu sắc trên đường phố sau những đợt gió heo may chớm về.

Tháng tám, những mẹt cốm non xanh mướt theo những bước chân cần cù đi khắp những con ngõ nhỏ, lanh lảnh một tiếng rao mà ngậy ngất thềm một nỗi nhớ đặc sản đất Kinh Kỳ: "Mùa cốm xanh về, thơm bàn tay nhỏ, cốm sữa vỉa hè thơm bước chân qua"... Những câu chuyện kể bên chén trà sen Hồ Tây ủ kỹ, thiếu làm sao được cái món cốm non ấy chấm cùng chuối tiêu thơm ngọt. Bữa cơm ngày thường bỗng dưng hấp dẫn hơn khi mẹ làm món chả cốm. Rồi cốm theo người Hà Nội đi xa bằng thứ bánh cốm Nguyên Ninh gia truyền nổi tiếng bao đời. Cốm làng Vòng đã theo nỗi nhớ người Hà Nội đi khắp các miền xa như thế đấy.

Tháng tám, khoảng giao thoa mà các loài hoa cúc màu thu được đón mừng bởi những bông sen cuối hạ. Sen tàn, cúc lại nở hoa. Hoa cúc nở khắp phố phường Hà Nội, theo cả vào phòng khách của mỗi nhà, để rồi ngấm những bình cúc ấy mà rưng rưng nhớ câu hát: "Mùa thu và hoa cúc, chỉ còn anh và em..."

Nhưng tháng tám, người ta đâu chỉ nhớ về một mùa cúc sắp rộ và nuôi tiếc những bông sen sắp tàn. Bởi tháng tám, còn có một mùa hoa gắn với tuổi thơ: Hoa dâu da xoan. Có lần, tôi được nghe kể rằng, trong ký ức của người thiếu nữ Hà Nội luôn ấp ủ cho mình những bông hoa dâu da xoan, như ấp ủ một mối tình trong sáng thuở đầu đời. Hoa dâu da xoan bình dị nhưng thanh khiết, loài hoa của sự trong sáng và vô tư tuổi học trò. Có lẽ, cái thời học sinh ngày ấy, cô bạn gái nào cũng đã từng một lần theo lũ con trai tinh nghịch bẻ trộm cành dâu da xoan của nhà nào đó trồng, ngắt những chùm quả còn xanh rồi tranh nhau ăn cái vị chua khiến cả lũ nhăn mặt ấy. Nhưng học trò mà, của nhà ngon chưa chắc bằng của đi hái trộm. Và cô bạn gái nào được tặng một cành hoa dâu da xoan cũng sẽ chột mớ mộng... Giữa cái thịnh thích và nhớ thương chưa rõ ràng thuở đầu đời ấy, hoa dâu da xoan như ông tơ bà nguyệt - cất giữ mối liên hệ thầm kín.

Tháng tám về rồi... Bỗng chợt nhớ một ngày tháng tám trong ký ức mãi xanh năm nào... Những cánh hoa dâu da xoan trắng li ti nở bung trong gió, tuổi học trò chẳng thể về lại nữa, nhưng vẫn còn đó những mùa hoa dâu da xoan mới đang về.

THÁNG NĂM CỦA KẼO

Mộc Diệp Tử

www.dtv-ebook.com

Tháng Chín, Nhớ Màu Áo Trắng Học Trò...

Tháng chín, có lẽ người ta cứ mãi giấu mình trong màu kí ức học trò, để hoài niệm, để băng quơ một nụ cười rất nhẹ về mỗi tình đầu...

Vậy là một tháng mới lại về. Lật quyển sổ ghi vội những dòng nhật ký cho một đêm có nhiều tâm sự, tạm biệt tháng tám với nhiều cảm xúc buồn vui, băng khuâng có những tiếc nuối chẳng nhiều. Chợt cười buồn khi nhớ những vần thơ bạn đã ghi trong sổ lưu bút năm xưa, sổ lưu bút ngày tựu trường cuối cấp. Tháng chín đến, mùa khai giảng mới lại về. Băng khuâng nhớ màu áo trắng học trò, mở vội tủ, tìm chiếc áo đồng phục năm xưa, trên vệt áo những màu mực đã dần phai nhạt, nhưng những dòng lưu bút vẫn còn đó, từng gương mặt, nét cười trong veo trở về trong ký ức, chậm chậm như cuộn phim đang tua lại...

Tháng chín, có lẽ cứ mãi giấu mình trong màu ký ức học trò, để hoài niệm, để băng quơ một nụ cười rất nhẹ về mỗi tình đầu, về những lần đi học muộn, đặc biệt là để thấy tâm hồn nhẹ bằng lang thang trong cảm xúc bồi hồi những ngày đầu tựu trường, gặp lại bạn bè sau những tháng hè xa trường xa lớp...

Tháng chín, trời đã vào hẩn thu, hoa cúc trên phố phường nở rộ, sắc vàng thắm như mật trải dài khắp nẻo đường, càng làm cho màu áo trắng học trò đẹp hơn bao giờ hết. Chợt thấy tiếc, ngày còn đi học, chưa bao giờ thích những chiếc áo đồng phục thùng thình, thô kệch, cũng chẳng mê bộ áo dài vớ vẩn, mà sau khi xa trường rồi, bỗng thèm được mặc chiếc áo ngày xưa mình ghét biết bao, bỗng thương biết bao cái nét dịu hiền của cô bé tuổi mới lớn căng tròn duyên dáng trong những chiếc áo dài trắng tinh

khôi chứa đựng tâm hồn người Việt Nam. Giờ mới thấy hiểu vì sao, cái sắc trắng áo dài ấy đi vào thơ ca nhiều thế. Một thời đầy kỉ niệm, là thơ, là nhạc và là tình yêu: "Là áo ai bay trắng cả giấc mơ. Là bài thơ còn hoài trong vở. Giữa giờ chơi mang đến lại mang về..." Nhưng thèm trở lại mà thời gian chẳng thể trở lại, nên chỉ có thể mượn Tháng chín để nhìn về ký ức học trò với những tiệc nuối, với những nhung nhớ mà thôi. Tuổi học trò nào mà chẳng có những điều đại khờ, ngốc nghếch, cái tuổi ăn chưa no lo chưa tới ấy, nếu không phạm sai lầm thì có lẽ sẽ là tuổi học trò "vứt đi". Bởi sẽ chẳng có những ngày tháng sau này, như hiện tại, ngồi nghĩ về bật cười, tiệc nuối rồi lại thờ phào. Cái đẹp của học trò chính là những vấp ngã đầu đời đầy ngớ ngẩn ấy, một ký ức "sạch sẽ" quá sẽ là ký ức đáng ngủ quên. Vậy nên mới có thời, những cô mặt mày đã vương tí bụi trần lại đam mê mãi cái màu trắng mà học trò ra sức tẩy chay, ra sức bóp cho cái áo chặt lại, ra sức vén cho cái váy nó ngấn lên, ra sức tìm những màu nổi bật, mà đâu hiểu, màu trắng tự thân nó đã là đẹp nhất khi được những tâm hồn trong sáng vô tư tô nét cho rồi. Cuộc sống mà, như một lu màu thôi, màu nào bạn cũng có thể nhuộm được, trừ màu trắng tinh khôi ban đầu.

Tháng chín, gọi về biết bao kỷ niệm, có cơn mưa đầu mùa ướt áo, có những lần trốn học cùng bạn bè đạp xe ăn kem, có những ngày sân trường rụng đầy lá vàng, cùng lũ bạn vui khoai đốt lá, có những mong ngóng một đường bóng bay vút trên sân, có nỗi nhớ ngây ngô khờ dại...

Tháng chín, những ngày mưa nắng thất thường lùi lại, những cơn gió mùa đã ghé lại nhiều hơn, nên tháng chín để dành cho những ngày lang thang ngang dọc khắp các nẻo đường Hà Nội ùn ứ, chật chội. Đi tìm mình trong những câu hát về mùa thu: "Người nghệ sĩ lang thang hoài trên phố, bỗng thấy mình chẳng nhớ nổi một con đường"... Không phải nghệ sĩ, nhưng tâm hồn nghệ sĩ nên cho mình đi lạc để mà yêu Hà Nội - những cung đường nắng mật mùa thu, được không nhỉ?

Dấu sao thì tháng chín đã về. Không quá si mê, nhưng mà thừa đầy
ngây ngất. Vậy thì, có gì không chào tháng chín, tháng của những kí ức mãi
xanh ru lòng an lành để khởi đầu cho những kế hoạch mới?